

Cô Gái Mùa Kỳ Duyên

Contents

Cô Gái Mùa Kỳ Duyên	1
1. Chương 00 Mở Đầu	1
2. Chương 01	4
3. Chương 02	13
4. Chương 03	22
5. Chương 04	31
6. Chương 05	39
7. Chương 06	46
8. Chương 07	54
9. Chương 08	60
10. Chương 09	67
11. Chương 10	74
12. Chương Kết	79

Cô Gái Mùa Kỳ Duyên

Giới thiệu

Tiêu chí của câu lạc bộ linh lực là “Nhiệm vụ quan trọng nhất, không nói chuyện tình cảm” Thân là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-mu-ky-duyen>

1. Chương 00 Mở Đầu

Tiết tử:

Hoan nghênh quang lâm câu lạc bộ linh lực!

Đây là nơi chỉ cần trả tiền có thể mua được hy vọng, mặc kệ bạn muốn sao trên trời, hay là muốn lửa dưới nước, chúng tôi đều có thể thực hiện cho bạn, đương nhiên, đơn giản như việc giết người, cứu người, biến

giàu, biến nghèo, biến đẹp, biến xấu vân vân chúng tôi cũng đều nhận, một khi bạn vào cửa câu lạc bộ linh lực, bạn chính là khách quý của chúng tôi, có thể yên tâm đem các loại nghi nan tạp chứng giao cho chúng tôi xử lý, bạn có quyền tự chọn lựa hội viên giúp bạn chấp hành nhiệm vụ, cũng có thể tùy chúng tôi sai khiến, ngoài ra, bạn còn có thể có được tư cách một đêm cuồng hoan trong câu lạc bộ, trong đó ăn ngủ đều do chúng tôi chiêu đãi, nhưng mà, chúng tôi có vài ngoại lệ, nhất định phải cẩn thận đọc –

Thứ nhất, chúng tôi tuy rằng có thể giúp bạn đạt thành các loại nhiệm vụ, nhưng không cách nào làm ột người chết đi sống lại. Cho nên, chúng tôi không tiếp loại công việc này.

Thứ hai, một lần chỉ có thể mua một hy vọng.

Thứ ba, khi nhiệm vụ hoàn thành, chúng tôi có quyền lấy đi một thứ gì đó của bạn coi như là khoản cuối, mà bạn không thể dị nghị gì; Nếu làm trái với quy tắc, thì chẳng những tịch thu toàn bộ các khoản phí, bạn... Càng phải trả giá lớn đến mức khó có thể tưởng tượng!

Trên đây là những điều cần phải biết rõ khi vào câu lạc bộ.

Còn như người có nghi vấn đối với vị trí của câu lạc bộ linh lực, chúng tôi chỉ có thể mỉm cười nói, câu lạc bộ linh lực ở “bất kì nơi nào”, chỉ cần bạn có tâm, nhất định tìm được!

Dưới đây là bản danh sách hội viên chủ yếu của câu lạc bộ linh lực, mời xem qua.

1/.

Danh hiệu: Tia Chớp

Tên họ: Lôi Xiết

Giới tính: Nam

Tuổi: Hai mươi lăm

Thân cao: 185

Ngoại hình: Tóc đen mắt xanh, cao lớn, đẹp trai lạnh lùng, có vết sẹo.

Quốc tịch: Nước Mỹ

Sở trường: Có thể khống chế điện lực, từ sấm chớp thiên nhiên đến mọi hệ thống điện lực đều do anh ta quản lý.

Cá tính: Âm trầm, lạnh khốc, không lún sâu vào tình cảm, không dùng phương pháp vô dụng

Hành động, quyết đoán mà tỉnh táo.

Thân thể: Không rõ

Án đặc biệt xác xuất xử lý thành công:100%

2/.

Danh hiệu: Truy Mộng

Tên họ: Huyền Dạ Thần Hành

Giới tính: Nam

Tuổi: Hai mươi bảy

Thân cao: 187

Ngoại hình: Tóc đen mắt đen, tao nhã lịch sự, thanh dật tuấn lãng.

Quốc tịch: Nhật Bản

Sở trường: Xuyên nhập vào trong mơ, có thể ở trong mộng cứu người hoặc giết người, hoặc thay đổi cảnh trong mơ.

Cá tính: Hiền hoà, khéo đưa đẩy, mặt thường xuyên nở nụ cười, nhưng thế giới nội tâm không người nào có thể chạm đến, thần bí khó lường.

Thân thể: Không rõ

Ấn đặc biệt xác xuất xử lý thành công: 100

3/.

Danh hiệu: Ngân Tuyết

Tên họ: Lãnh Quan

Giới tính: Nữ

Tuổi: Hai mươi hai

Thân cao: 168

Ngoại hình: Tóc đen mắt đen, tóc ngắn, có vẻ đẹp trung tính.

Quốc tịch: Trung Quốc

Sở trường: Giỏi về đông lạnh, có thể trong nháy mắt làm cho vật đóng băng.

Cá tính: Ngoài lạnh trong nóng, trầm mặc ít nói, làm việc lưu loát, không dây dưa kéo dài

Thân thể: Không rõ

Ấn đặc biệt xác xuất xử lý thành công:100

4/.

Danh hiệu: Thần Toán

Tên họ: Tước Lợi Nhi

Giới tính: Nữ

Tuổi: Mười tám

Thân cao: 157

Ngoại hình: Tóc nâu mắt cùng màu, vẻ đẹp trong sáng.

Quốc tịch: Không rõ

Sở trường: Có trí nhớ siêu cường, tốc độ đọc cùng tính nhẩm nhanh nhạy, có thể dùng tinh thần di chuyển thực thể [niệm động lực].

Cá tính: nhân vật điển hình đại trí giả ngu (thông minh giả khù khờ), bề ngoài ngây thơ hồn nhiên, kì thực thông minh tuyệt đỉnh, trưởng thành sớm.

Thân thể: Cơ mật

Ấn đặc biệt xác xuất xử lý thành công:100

Bốn người trên đây, tùy ý lựa chọn, sau khi lựa chọn trước màn hình máy tính sẽ in lại dấu vân tay của bạn, khế ước vì thế thành lập, từ ngày ký kết khế ước, thẳng đến khi nguyện vọng đạt thành mới thôi, hội viên bạn chọn lựa tuyển sẽ dùng hết toàn lực, tùy bạn sai khiến.

2. Chương 01

An Dĩ Nhạc xuống máy bay, đã được nữ luật sư người da đen Gedi giúp đỡ đi đến cửa khẩu xuất quan, từ cửa hông sân bay tránh được phóng viên truyền thông cùng đám người sớm chờ ở đại sảnh sân bay, trực tiếp lên một chiếc xe màu đen, nhanh chóng rời khỏi.

Dọc đường đi, cô có thể tưởng tượng mỗi một con đường cùng mỗi một phong cảnh xét qua ngoài cửa sổ. Ba năm qua, cô hàng năm theo cha mẹ lui tới Đài Loan cùng Newyork một lần, đường từ sân bay đến nội thành cô đã sớm quen thuộc, chỉ là lúc trước như thế nào cũng không nghĩ tới cô sẽ ở thành phố mà cô thích nhất mất đi cha mẹ cùng em gái, hơn nữa thành một người mù cô độc.....

“Dĩ Nhạc, muốn gỡ kính râm xuống hay không?” Gedi nhẹ giọng hỏi. Cô ấy là luật sư của cha cô, cùng người An gia rất quen thuộc, lần này An gia gặp chuyện không may, cô vẫn giúp An Dĩ Nhạc xử lý các loại việc vặt.

“Không cần.” Cô khẽ lắc đầu. Tuy rằng đã qua ba tháng, cô vẫn không thể thích ứng chuyện mất nhìn không thấy, ngay cả ở nhà cô cũng đeo kính râm, rất sợ người khác thấy cặp mắt vô thần của mình.

“Cũng sắp đến, em..... Có khỏe không?” Gedi lo lắng nhìn cô.

“Em khỏe.” Miệng mặc dù nói như vậy, nhưng An Dĩ Nhạc kỳ thật tay chân đã lạnh như băng, từ khi xe đến, lý trí của cô cơ hồ không ngừng bị sợ hãi cắn nuốt.

Xe cuối cùng cũng dừng lại trước một ngôi biệt thự, đó là một ngôi nhà vừa thanh lịch lại xinh đẹp, cách nội thành một đoạn đường, nhưng hoàn cảnh yên tĩnh, trước nhà còn có một thảm cỏ lớn, không có hàng rào, đứng trước hành lang có thể nhìn rõ hai hàng cây ở ngã tư đường không sót một chút gì.

Đây là nhà An Dĩ Nhạc ở nước Mỹ, cũng là hiện trường gặp chuyện không may ba tháng trước!

Gedi đỡ cô từng bước một đi vào trong nhà, An Dĩ Nhạc cảm thấy mình đang đi vào vực sâu thăm thẳm, chỉ cần mở cửa, cô sẽ rơi vào địa ngục, vạn kiếp bất phục.

Gedi lấy chìa khóa, cửa chậm rãi mở ra, An Dĩ Nhạc lập tức cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, cô sợ hãi mà vào cửa, tháo kính râm xuống, tiếc rằng đôi mắt xinh đẹp cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ có thể không ngừng rơi lệ.

“Dĩ Nhạc”

Gedi khổ sở muốn đỡ cô, nhưng còn chưa đưa tay, cô đã lao đảo vọt vào phòng khách, té quỵ xuống đất, bị những kí ức làm người ta kinh hãi đến phát cuồng đâm đau đớn –

“Ba, mẹ, Tiểu Duyệt, ta muốn báo thù! Ta nhất định phải thay mọi người báo thù!”

Gedi lẳng lặng nhìn cô phát tiết, nghĩ đến chuyện xảy ra ở nhà họ An, không khỏi cảm thấy chua xót.

Ba tháng trước, An gia vẫn làm việc nghỉ ngơi bình thường, An Khiết là tiểu thuyết gia trinh thám khoảng năm mươi tuổi, mười lăm năm trước ông đi đến Newyork tung hoành thiên hạ, thẳng đến năm năm trước mới dùng một quyển tiểu thuyết trinh thám huyền nghi mà tiến vào bảng xếp hạng tác giả bán chạy, sau vài năm ông vẫn không ngừng sáng tác, ở văn đàn có sự nổi tiếng nhất định. Ba năm trước, ông lấy được thẻ xanh, vì thế đem vợ cùng hai con gái đến Newyork, một nhà đoàn tụ, định cư ở Mỹ.

An Hạo cá tính trầm mặc ít lời, nhưng làm người thành thật, ở Mỹ tuy rằng bạn bè không nhiều lắm, nhưng trong mắt hàng xóm, ông là một người Trung Quốc hiền lành, một chút cũng không có vẻ kiêu căng của tác giả nổi tiếng, tại khu nhà cao cấp này hình tượng không tệ.

Ông ở nội thành có một gian phòng làm việc nhỏ, thuê một thư ký giúp ông xử lý bản thảo cùng mọi việc vặt, bình thường ông không phải ở nhà viết bản thảo, thì đến văn phòng xử lý thư từ, là người làm việc nghỉ ngơi vô cùng có quy luật.

Con gái lớn An Dĩ Nhạc vừa tròn hai mươi một tuổi, tính tình dịu dàng, xinh đẹp nhưng không tầm thường, cô có một phần khí chất xinh đẹp của mỹ nữ Trung Quốc cổ điển, tóc dài chạm vai, đôi mắt linh động là điểm mê người nhất trên mặt, khi cười lộ lên đôi môi tảo nhả mà gợi cảm, toàn thân tràn đầy khí tức khoáng

hoạt, mọi người trong vùng đều biết danh tiểu thuyết gia An Hạo có đứa con gái xinh đẹp. Cô còn một năm nữa sẽ tốt nghiệp đại học, cô học nghệ thuật hội họa mỗi sáng đi học, buổi tối về nhà với ba mẹ, ngẫu nhiên cùng bạn khác phải hẹn hò, cuộc sống đơn thuần mà vui vẻ.

An Dĩ Duyệt là con gái út của An Hạo, mới mười hai tuổi, cô là An phu nhân sau không cẩn thận thụ thai mà sinh ra, ước chừng nhỏ hơn An Dĩ Nhạc chín tuổi, là tiểu bảo bối được An gia vô cùng yêu chiều.

Còn lại An phu nhân là bà chủ gia đình hiền lương, bà là trọng tâm của An gia, chiếu cố áo cơm của mỗi một người trong nhà, là trụ cột tinh thần của An gia.

Một gia đình bình thường như vậy ở nước Mỹ nơi nào cũng có thể thấy được, nhưng mà, ai cũng không dự đoán được, kẻ bắt cóc tàn khốc lại chọn một gia đình an phận thủ thường như vậy trở thành đối tượng giết hại!

Một đêm yên bình ba tháng trước, bốn người An gia đều ở trong phòng, An Hạo ở thư phòng đánh bản thảo, An phu nhân ở phòng bếp rửa chén, mà An Dĩ Nhạc đang ở trên lầu mặc thử quần áo để tham gia vũ hội, An Dĩ Duyệt ở phòng khách xem tivi, bọn họ trước khi kẻ bắt cóc xông tới một khắc đều không biết ác ma đã tiến đến.

Kẻ bắt cóc là như thế nào vào cửa, An Dĩ Nhạc ở trên lầu căn bản không biết, cô vừa ca hát vừa đem từng món quần áo để vào tủ quần áo, đột nhiên, tiếng thủy tinh vỡ từ dưới lầu truyền đến, cô cảm thấy kỳ quái, đang muốn mở cửa xuống lầu nhìn xem, ai ngờ cửa vừa mở ra cô chợt nghe vài tiếng kỳ quái lại ngán ngủ, ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết của An Hạo vang lên, thê lương mà thống khổ.

“Ba.....” Cô toàn thân bắt đầu lạnh run, không chút nghĩ ngợi lao xuống thang lầu, đi vào chỗ rẽ thang lầu, liền tận mắt thấy em gái toàn thân là máu ngã xuống.

Mà mẹ cô, chịu vài phát đạn, hơn nữa càng không ngừng dùng tiếng Trung gào thét: “Chạy mau..... Nhạc Nhạc.....”

“Mẹ.....” An Dĩ Nhạc run rẩy cả người, nhìn mẹ bị bắn máu văng khắp nơi, hai chân cơ hồ đóng đinh tại chỗ, không thể nhúc nhích. Cô sợ tới mức đầu óc trống rỗng, không biết giờ phút này tình cảnh đến tột cùng là ảo hay là thật.

“Hắn còn có đứa con gái!” Một người dùng tiếng Anh xen lẫn tiếng Pháp nói.

“Đi lên lầu nhìn xem” một người khác nói.

“Đừng để lại dấu vân tay.” Người đầu tiên dặn dò.

“Đã biết.”

Có hai người! An Dĩ Nhạc phải dùng rất nhiều khí lực mới tìm lại được lý trí, cô chống hai chân muốn nhún ra, vội vàng chạy trở lên lầu.

Vì sao? Vì sao?

Cô trốn vào phòng mình, khóa cửa lại, tựa vào ván cửa há mồm thở dốc, trong lòng không ngừng nghĩ đến vấn đề này.

Những người này vì sao muốn giết cả nhà cô? Nhà cô cũng không cùng người nào kết thù kết oán, cuộc sống quá đơn giản, vì sao lại có thể gặp chuyện này? Hơn nữa nghe hai người kia nói chuyện, tựa hồ quen ba, chẳng lẽ là ba đắc tội người nào?

Phẫn, có người từ ngoài đục vào cửa, khiến cô giật mình đem ghế dựa chặn cửa, sau đó đẩy cửa sổ ra, tính từ cửa sổ trốn đi.

Nhưng cô mới leo ra được nửa người, cửa đã bị một người đàn ông cao lớn đá văng, người nọ che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt màu lam nhạt.

“Ô, muốn chạy trốn sao? Đừng lo lắng, rất nhanh sẽ cùng người nhà ngươi gặp mặt ở hoàng tuyền. Bọn họ có thể không kiên nhẫn đợi.” Người nọ cười âm hiểm.

“Người..... Các người rốt cuộc là ai.....” Cô run rẩy vô cùng nói.

“Chúng ta? Đi địa ngục hỏi cha ngươi đi!” Một người khác nhỏ gầy bịt mặt từ ngoài cửa tiến vào, giơ súng lên bắn vào thân thể cô.

An Dĩ Nhạc không rảnh suy nghĩ, tung người nhảy xuống lầu một. Cùng lúc với cô rơi xuống, hai viên đạn xẹt qua cánh tay trái cùng đùi phải của cô, sau đó lại va đập xuống mặt đất, đau đến cô cơ hồ bất tỉnh.

Cô giãy dụa muốn đứng dậy, lúc này mới phát hiện bên cạnh đứng một người, đang cúi đầu nhìn cô.

Sao? Còn một người? Như vậy tổng cộng là ba người? Cô kinh hoảng nghĩ, nhưng lại không đứng dậy nổi.

“Giải quyết một đứa con gái cũng tốn nhiều thời gian như vậy, thật ngu! Vậy giao cho ta đi!”

Giọng nói dưới mặt nạ âm trầm làm cho người ta không rét mà run, nhưng mà, An Dĩ Nhạc lại cảm thấy nghe qua có chút quen tai.

Mất thấy người đàn ông kia tới gần, cô biết muốn chạy trốn là không có khả năng, nhưng cô không thể như vậy liền chết đi, cô muốn trước khi chết phải thấy rõ diện mạo những người này, như vậy, cô cho dù làm quỷ cũng có thể tìm đến bọn họ tính sổ.

Bởi vậy, ngay tại người nọ giơ súng lên trên người cô bắn một phát, cô ra sức nhảy, đánh ngã người nọ, đưa tay kéo mặt nạ người đó –

Người đó mau lẹ đỡ tay cô, kéo lấy vạt áo trước của cô, “rệt” hần xé rách quần áo của cô, thân hình tuyết trắng lộ ra hơn phân nửa.

“A! Thật đẹp! Cứ như vậy cho người chết rất đáng tiếc, trước để cho ta chơi đùa đi.....”

“Đừng!” Cô kinh hãi hô to, hai tay dùng sức đẩy hần ra.

Miệng của người nọ tiến đến, An Dĩ Nhạc khóc thét kêu cứu mạng, nhưng hai tay bị siết chặt, không thể động đậy. Cô không có cách gì, vươn chân trái đá vào khớp hạ người nọ, ý đồ tự cứu.

“Người còn sức à? Im lặng một chút cho ta!” Người nọ rửa mặt một tiếng, dùng súng đánh vào mặt cô, cô chỉ cảm thấy trước mắt đau xót, liền ngất xỉu.

“Mẹ nó! Xú nữ nhân!” Người nọ nói xong liền sờ ngực của cô.

Lúc này, một con chó chăn cừu nhà hàng xóm nuôi không biết khi nào vọt ra, nhe nanh cắn về phía hần, cả người hần ngã sấp xuống, lăn một vòng.

“Con chó chết tiệt này!” Người nọ thóa mạ, ngay cả con chó chăn cừu cũng muốn giải quyết nốt.

Nhưng hai người khác đang ở cách đó không xa thấp giọng hô: “Mau giải quyết cô ta! Cảnh sát tuần tra đến!”

“Shit! Thực đáng tiếc!” Người nọ giơ súng nhắm vào đầu An Dĩ Nhạc nổ súng, trong lúc nguy cấp chú chó chăn cừu lại cứu người, tiến lên cắn mất cá chân hần, hần đau đến lệch súng trong tay, vì thế bắn trúng vai trái An Dĩ Nhạc.

“Đi mau!” Hai người đang chờ lại lên tiếng cảnh cáo.

Mất thấy ánh sáng trên xe cảnh sát đã đến gần, hần bắt đầu dĩ đành phải chạy đến chỗ đồng bọn trốn trong bụi cây, sau đó lên chiếc xe khác rời đi.

Việc xảy ra không lâu, người hàng xóm nghe chó chăn cừu sủa mới phát hiện An gia chịu khổ diệt môn, mọi người kinh hoảng lập tức thông báo cảnh sát, chỉ trong chốc lát, toàn bộ khu này tràn ngập trong bóng ma sợ hãi và kinh hoàng.

An Dĩ Nhạc thoát chết, viên đạn chỉ làm bị thương vai trái của cô, không tổn thương đến tim cùng động mạch, cô được phát hiện còn hơi thở, vì thế khẩn cấp đưa đến bệnh viện cấp cứu, lấy ra viên đạn thiếu chút nữa trí mạng, giống như kỳ tích mà sống lại.

Nhưng mà, cô tuy rằng sống sót, nhưng hai mắt lại chẳng hiểu vì sao mà đánh mất thị lực, ngay cả bác sĩ cũng tra không ra nguyên nhân, trải qua hơn mười lần chẩn đoán, các bác sĩ nhất trí cho rằng là do tâm lý

dẫn phát thị lực tự bề, có thể là đã bị kích thích quá lớn, vì thế cô lựa chọn “không nhìn”. Từ đó, cô trở thành một người mù.

Đột nhiên mù làm cho cô hoảng sợ vô cùng, thế giới bóng tối đối với cô mà nói vừa xa lạ lại nguy hiểm, từ sau khi thân thể khỏi hẳn cô vẫn không thể thích ứng chuyện không nhìn thấy, hơn nữa hàng đêm ác mộng dây dưa, khiến cuộc sống của cô cơ hồ tê liệt.

Trong thời gian dưỡng thương, nhân viên cảnh sát càng không ngừng tiến đến hỏi chi tiết, cô từ bài xích nhắc tới, đến có thể đem chuyện hôm đó tỉ mỉ kể lại, cũng tìm gần hai tháng.

Cuối cùng, thứ khiến cô tỉnh táo lại, là ý nghĩ thay người nhà báo thù.

Cô tuy rằng đem chi tiết đêm đó miêu tả cho cảnh sát biết, nhưng vì cô không thấy được diện mạo kẻ bắt cóc mà khiến quá trình xử lý khó khăn gấp đôi. Hướng hồ, sau khi cảnh sát nghiên cứu qua tình hình bạn bè của cha cô, tìm không ra có dấu hiệu gì của việc báo thù, kẻ bắt cóc không có cướp đi tài vật, như vậy mục đích không phải tiền, lần này ngoài ý muốn, động cơ của đối phương tựa hồ chỉ là thuần túy lấy mạng.

Vụ án treo này cảnh sát vẫn tiếp tục tra nhiều ngày, nhiệt độ của giới truyền thông đối với việc tiểu thuyết gia trình thám người Trung Quốc bị sát hại cũng chỉ nóng vài ngày mà thôi. Toàn bộ vụ án vẫn không thể đột phá, lâm vào thế giằng co.....

Sau đó, một đêm, An Dĩ Nhạc đang ngủ lại thiếu chút bị một người đàn ông xa lạ dùng dao nhọn đâm chết, nếu không nhờ bảo vệ tuần tra đêm thật khéo vào gặp được, khẩn cấp gọi cảnh sát đến, kẻ bắt cóc vội vàng chạy, mạng của cô có thể đã sớm xong đời.

Chuyện này làm cho An Dĩ Nhạc sợ hãi, cô phát hiện kẻ bắt cóc tựa hồ còn không buông tha cô, bởi vì cô là người duy nhất của An gia còn sống, bọn họ không đuổi tận giết tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tiếp tục đợi ở bệnh viện cô sẽ càng nguy hiểm!

Vì thế, dưới sự cho phép của bác sĩ, Gedi lập tức giúp cô làm thủ tục xuất viện, giúp cô làm rõ số tiền lúc sống cha cô gửi ngân hàng cùng tài sản, sau đó đem tro cốt người nhà mang về nhà cũ ở Đài Loan an táng.

Gedi cùng cô về Đài Loan, đối mặt bà cố nội cùng bác, cô lại lần nữa khóc đến suy sụp.

Trong đám người tế bái, một ông lão có giọng nói xa lạ thấy cô tâm lực lao lực quá độ, cuối cùng không đành lòng, vì thế lên nói với cô: “Cô muốn báo thù sao?”

“Đương nhiên!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Như vậy, nếu cô có đủ tiền, thì đi câu lạc bộ linh lực đi.” Ông lão kia nói như vậy.

“Câu lạc bộ linh lực?” Cô căn bản chưa từng nghe qua câu lạc bộ này.

“Đúng vậy, vô luận tâm nguyện gì, bọn họ đều có thể giúp cô đạt thành.”

“Thật sao? Câu lạc bộ này ở nơi nào?” Cô vội vàng bắt lấy tay ông lão.

“Quả thật địa điểm tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà, nghe nói các phố người Hoa ở toàn thế giới đều có một cánh cửa vào, miễn là tìm được, liền có thể vào câu lạc bộ.” Ông lão nói rất huyền bí.

An Dĩ Nhạc nghe xong tâm trầm xuống, sắc mặt cứng lại nói: “Ông..... nói đùa với cháu à?” Đây rõ ràng là lời nói vô căn cứ!

“Tôi nói là thật. Tôi có người bạn nước ngoài từng vào câu lạc bộ linh lực xin giúp đỡ, kết quả mọi chuyện thành công tốt đẹp, chỉ là, sau đó người của câu lạc bộ linh lực đòi ông ta chia khóa tử sắt làm khoản phí cuối, ông ta giao ra cái chìa khóa, tính cả giấy tờ nhà đất trong tử sắt, ông ta vì thế mà phá sản, chính mình cũng điên rồi.”

Quả nhiên là ăn nói khùng điên! An Dĩ Nhạc tâm lại rút xuống đáy vực.

“Cô không tin? Quên đi. Mọi người đều nghĩ tôi thần trí có vấn đề, không có người nào muốn nghe tôi nói, nhưng đầu óc tôi vẫn còn tỉnh táo lắm, tôi cũng chỉ muốn giúp cô thôi, nếu cô thật sự có tâm, thì đi phố người Hoa ở nước Mỹ tìm thử xem xem.”

Ông lão lời nói rõ ràng, không có nửa điểm tâm thần, nhưng câu lạc bộ linh lực ông ấy nói thực sự có sao?

An Dĩ Nhạc nửa tin nửa ngờ, nhất thời không có ý kiến. Sau khi xong xuôi hậu sự của người nhà, bác trong miệng tuy rằng ra sức giữ lại, nhưng cô biết với thân phận cùng tình hình trước mắt của mình, ở tại trong nhà người khác chỉ mang đến phiền phức cho họ mà thôi, vì thế cô lại cùng Gedi trở về Mỹ, chuẩn bị đem nhà đang ở bán đi, sau đó lại dùng tiền cha để lại an bài tương lai của mình.

Lại trở về Mỹ, giới truyền thông bởi vì quyển tiểu thuyết trinh thám cuối cùng của An Hạo sau khi ông chết mới xuất bản mà xôn xao vô cùng, vì thế khắp nơi hỏi thăm hành tung của An Dĩ Nhạc, muốn tự mình phỏng vấn cô, bởi vậy khi biết được cô sắp từ Đài Loan về Mỹ, chờ ở sân bay, muốn phỏng vấn riêng.

May mà Gedi đã sắp xếp, cô mới tránh được các phóng viên ngược đãi tinh thần.

Nhưng, trở lại căn nhà vốn rất ấm cúng, đau xót của cô lại bị thức tỉnh, khóc khô nước mắt, cũng biết được cảnh sát đối với toàn bộ vụ án vẫn không có tiến triển gì. Cô thất vọng rất nhiều, đột nhiên nghĩ đến ông lão kia nhắc tới “câu lạc bộ linh lực”, nếu đã không còn nơi nhờ giúp đỡ, cô thà rằng liều một lần.

“Chuyện này em đừng suy nghĩ nữa, lo lắng cuộc sống sau này của mình đi.” Gedi sau khi khóa cổng chính lại, đỡ cô vào trong xe, chuẩn bị sắp xếp cho cô trước tiên ở nhà cô ấy ở vài ngày, rồi tìm phòng ở chuyển ra ngoài. Nhà này có ma vô luận như thế nào cũng không thể ở.

Mọi chuyện không tìm ra manh mối, cô có thể an tâm sống sao? An Dĩ Nhạc nội tâm lại lần nữa cảm giận khó yên.

Khi Gedi chạy ra đường lớn, cô bắt lấy tay cô ấy, hô to:

“Chở em đến phố người Hoa! Gedi! Em muốn đi phố người Hoa tìm câu lạc bộ linh lực!”

Gedi ở trên máy bay nghe Dĩ Nhạc đề cập qua câu lạc bộ linh lực, nhưng cô cho rằng đó chẳng qua là ông già ăn nói khủng điên mà thôi, không tin lắm, vì thế khuyên nhủ: “Không có câu lạc bộ linh lực đâu, Dĩ Nhạc, tin chị, chị từ nhỏ lớn lên ở Newyork, căn bản chưa từng nghe qua nơi như vậy!”

“Nhưng em đã không còn cách nào khác! Em chỉ có thể đi thử một lần!” Cô khóc thảm thiết nói.

“Em trước về nhà của chị nghỉ ngơi, chờ chị thay em tìm được phòng trọ, lại sắp xếp cho em học huấn luyện của người mù, đây mới là điều quan trọng nhất, chuyện cha mẹ em liền giao cho cảnh sát giải quyết đi.” Gedi kiên nhẫn trấn an cô.

“Không! Em một ngày không thấy được hung thủ sa lưới, em liền một ngày không thể yên tâm! Van xin chị, bây giờ đưa em đi....” Cô sao có thể chịu được cuộc sống trong tương lai, mỗi ngày bị thảm cảnh đêm hôm đó tra tấn đến tan nát cõi lòng? Hơn nữa, những người đó vẫn không buông tha cô, hiện tại chỉ có bắt được ba người kia, cô mới có thể có cuộc sống an ổn.

“Dĩ Nhạc.....” Gedi khó xử nhìn bên ngoài, trời không biết khi nào đã đổ mưa phùn, trong đêm lạnh lẽo ẩm ướt đến phố người Hoa, khẳng định sẽ tìm không thấy cái câu lạc bộ quỷ gì kia.

“Gedi, xin chị, bằng không, chị đưa em đến phố người Hoa là được rồi, em tự mình xuống xe tìm.”

“Không, mắt của em không nhìn thấy, như vậy rất nguy hiểm!” Gedi trách cứ nói.

“Xin chị..... Em sẽ trả tiền cho chị, coi như phí tăng ca.....” An Dĩ Nhạc hạ giọng nói.

“Đừng như vậy, chị và nhà em là bạn tốt nhiều năm, nói việc này rất mất cảm tình. Chị đưa em đi cũng được, chị nghĩ, đi xem xong em mới có thể cam tâm.” Gedi thở dài một hơi.

Phố người Hoa cách nhà cô một khoảng xa, các cô đi khá lâu mới tới. Bởi vì đã hơn chín giờ tối, rất nhiều nhà hàng đều chuẩn bị đóng cửa, hơn nữa mưa càng lúc càng lớn, người đi đường rất ít, An Dĩ Nhạc thấy người liền hỏi chuyện câu lạc bộ linh lực, nhưng mọi người đều hoang mang lắc đầu, chưa từng nghe qua tên này.

“Trở về đi! Dĩ Nhạc, ngay cả người ở phố người Hoa cũng không biết, có thể thấy được đó là ông lão kia bịa chuyện.” Gedi giúp cô che dù, không ngừng khuyên nhủ.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Vì sao không ai có thể giúp tôi? Vì sao? Câu lạc bộ linh lực rốt cuộc ở nơi nào? Ở nơi nào hả?” An Dĩ Nhạc kích động ở trên đường gào to, cô hất tay Gedi ra, liêu liêu nhìn mò mẫm đi về phía trước.

“Dĩ Nhạc! Đừng chạy loạn a! Dĩ Nhạc..... Trở về.....” Gedi lo lắng đuổi theo, nhưng bóng dáng An Dĩ Nhạc lại càng chạy càng xa.

An Dĩ Nhạc khóc đến lòng tê dại, lảo đảo chạy đi, thẳng đến không còn sức lực, mới ngã quỵ, nằm phục trên đất khóc. Thế giới này, còn có thiên lý sao?

Lúc này, một giọng nói nghe không ra là nam hay nữ bỗng nhiên từ từ truyền đến tai cô.

“Tiếp tục đi lên phía trước mười bước, quẹo phải bảy bước.”

“Ai.....” Cô sợ hãi kêu to, tay sờ trái sờ phải. Nhưng trên tay chỉ cảm thấy mưa lạnh như băng, cái gì cũng không sờ tới.

“Câu lạc bộ linh lực đang chờ cô đến.” Giọng nói kia tiếp tục nói.

“Câu lạc bộ linh lực!” Vừa nghe danh từ này, lòng cô chấn động, cũng ngừng khóc, cho dù phía trước là long đàm hổ huyệt cô cũng không bỏ qua. Cô vùng vẫy mà bò dậy, theo chỉ dẫn, đi từng bước một về phía mục tiêu của mình.

Vì thế, trong đêm mưa tầm tã quỷ dị, câu lạc bộ linh lực lại có một người khách tới mua hy vọng nữa.

An Dĩ Nhạc không biết mình vào chỗ nào, chỉ cảm thấy không khí ẩm ướt lạnh lẽo trong nháy mắt biến thành khô mát ấm áp, cô sờ soạn đi tới, đang không biết làm gì, một bàn tay hợp thời tiếp được cô, sau đó nhẹ nhàng dắt cô đi tới.

“Hoan nghênh quang lâm câu lạc bộ linh lực.” Là một giọng nữ ngọt ngào.

“Nơi này chính là..... câu lạc bộ linh lực?” Cô vừa mừng vừa sợ.

“Đúng vậy. Xin mời qua bên này, tiểu thư, toàn thân cô đều ướt, chúng tôi hong khô cho cô.”

Tiếng Trung tiêu chuẩn?! Kinh hỉ rất nhiều, cô không khỏi tò mò, nơi này đến tột cùng là cái dạng địa phương gì? Có thể là cái bẫy hay không?

“Nơi này thật là câu lạc bộ linh lực?” Là thật sao? Hay là có người khinh cô bị mù, đem cô lừa đến nơi buôn bán đặc biệt?

“Đúng vậy.” Cô gái kia đưa cô đến một nơi rồi đứng lại, sau đó hơi nóng phun vào cô, cô còn không kịp phản ứng, quần áo trên người đã khô ráo.

“Tôi..... Tôi là đến.....” Cô vội vã nói ra ý đồ.

“Không vội, tiểu thư, uống chút rượu để bình tĩnh trước, nó có thể giúp cô dịu đi cảm xúc.” Cô gái kia đỡ cô ngồi xuống một cái sofa mềm mại.

Cô nghe được một ít tiếng cười nói cùng tiếng đàn dương cầm, dường như nơi này không chỉ có một người khách là cô, cho dù cô nhìn không thấy, nhưng cô vẫn cảm thấy nơi này có chút quỷ dị.

“Tôi không cần uống rượu! Tôi muốn tìm người phụ trách.....” Cô bất an động đậy thân mình.

“Nơi này của chúng tôi không có người phụ trách.” Cô gái kia khẽ cười một tiếng, đem một ly gì đó ấm áp đưa đến trước mặt cô, cầm lấy tay cô làm cho cô cảm.

“Không có người phụ trách? Tôi đây làm sao mua được hy vọng? Nơi này của các người không phải bán bất kỳ hy vọng gì sao?” Cô thất vọng ngẩng đầu kêu.

“Uống thứ này trước đi, sau đó sẽ có người trả lời vấn đề của cô.” Cô gái kia cười cười, sau đó tránh ra.

An Dĩ Nhạc hoảng sợ uống một ít chất lỏng trong ly, mùi hương kia cùng khí nóng khiến cảm xúc căng thẳng của cô dịu đi không ít, nhưng, cô vẫn không thể yên tâm. Vạn nhất câu lạc bộ linh lực chỉ là pub tầm thường, hoặc khách sạn dùng mảnh lời này để kêu gọi mua bán mà thôi, vậy cô không phải nguy hiểm sao?

Cô có nên bỏ đi hay không?

Trong lúc do dự đi hay không đi, thời gian giống như qua nửa thế kỷ lâu như vậy, khi cô chờ có chút buồn ngủ, một giọng nam đem ý thức của cô từ khoảng không kéo về bên cạnh.

“Xin chào, tôi là quản lý của câu lạc bộ linh lực. Tôi có thể phục vụ cho cô việc gì không?” Người đàn ông kia ngồi xuống đối diện cô. Ông ta tuổi chừng bốn mươi, mặc áo sơ mi trắng cùng áo thun đen, mái tóc xám trắng chải bóng mượt về phía sau, đôi mắt dài nhỏ nhìn thẳng vào đôi mắt không có tiêu cự trên mặt An Dĩ Nhạc.

Đáng tiếc! Một cô gái xinh đẹp như vậy lại nhìn không thấy. Quản lý trong lòng thở dài.

Lại là tiếng Trung! Chẳng lẽ người này cũng là người Trung Quốc? An Dĩ Nhạc ngạc nhiên vô cùng.

“Quản lý.....? Ông là quản lý của nơi này? Tôi muốn mua một hy vọng, có thể chứ?” Chỉ nghe thấy giọng nói, nhìn không thấy bóng người, hai tay cô nắm chặt cái ly che dấu bất an.

“Đương nhiên, câu lạc bộ linh lực bán chính là hy vọng, nhưng một lần chỉ có thể mua một cái.” Quản lý khẽ cười một tiếng.

“Vậy..... phải mua như thế nào? Cần bao nhiêu phí dụng?” Thân thể của cô không tự giác nghiêng về phía trước, sờ đụng phải mặt bàn dường như làm bằng thủy tinh.

“Cẩn thận! Tiểu thư, đừng nóng vội, trước tiên là nói xem cô muốn mua dạng hy vọng gì.” Quản lý đỡ lấy cô, dịu dàng nói.

“Tôi muốn báo thù! Tôi muốn tìm ra là ai giết người nhà tôi, sau đó bắt bọn họ đền mạng!” Cô kích động đánh nghiêng cái ly trên bàn.

Quản lý vẫy tay gọi người tới lau sạch, mới nhẹ giọng nói: “Nói đơn giản, cô là muốn tìm ra những người đó, sau đó giết bọn họ?”

“Đúng vậy!” Cô hơi nhếch môi.

“Nói rõ hơn, không phải tìm được sau đó đưa bọn họ ra tòa, mà là ngay tại chỗ tử hình?” Ông lại xác nhận một lần.

“Phải.” Cô không chút do dự gật đầu.

“Nói rõ hơn, không phải tìm được sau đó đưa bọn họ ra tòa, mà là ngay tại chỗ tử hình?” Ông lại xác nhận một lần.

“Phải.” Cô không chút do dự gật đầu.

“Như vậy, trước hết tôi phải hiểu hoàn cảnh của cô cùng mọi chuyện từ đầu đến cuối.”

“Tôi có thể nói cho ông.....” Tuy rằng cô vẫn không muốn nhắc lại thảm trạng đêm hôm đó, nhưng mà, vì bắt được hung thủ, cô có thể nói lại lần nữa.

“Không cần, tôi điều tra được.” Quản lý ôn hòa nói.

“Ồ?” Cô không biết ông ta muốn dùng cách gì để điều tra.

“Máy tính của chúng tôi cùng cảnh sát có liên tuyến, yên tâm, tôi cũng không hy vọng cô lại nhớ kia chuyện làm người ta thống khổ.”

Sự ân cần trong lời nói của quản lý làm cho cô đỏ hốc mắt. “Cảm ơn.”

“Được, toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối trước gác qua một bên, tôi hỏi cô trước, cô có biết quy định của câu lạc bộ chúng tôi không?” Ông ta lại đổi đề tài.

“Quy định? Không rõ lắm.....”

“Nói thật ra, nơi này không phải mọi người đều có thể vào, cô nếu có thể tìm được, có nghĩa cô cùng chúng tôi có duyên, cô có tư cách trở thành khách quý của chúng tôi. Mà mỗi một vị được chúng tôi nhận định

là khách quý có thể tự mình chọn lựa người giúp cô hoàn thành hy vọng, muốn thu bao nhiêu phí dụng là người người mà cô chọn quyết định.” Quản lý giải thích, ông nói vô cùng rành mạch, như đã thuộc lòng.

“Chọn người? Chọn người nào?” An Dĩ Nhạc khó hiểu hỏi.

“Câu lạc bộ chúng tôi có bốn hội viên linh lực, năng lực bọn họ đều rất mạnh, cô muốn chọn người nào giúp cô?” Quản lý lấy ra một cây bút có dây nối với máy tính, mở ra, gõ bàn phím vài cái, tư liệu chủ yếu của bốn người liền xuất hiện trên màn hình.

“Tôi tự mình chọn?” Cô ngậy ngần cả người.

“Đúng vậy.”

“Nhưng mắt của tôi nhìn không thấy, chọn như thế nào?” Có chút kỳ quái! Cô trong lòng không yên.

“Người khác trước đó cũng không thể thấy bọn họ, hơn phân nửa là quyết định trên máy tính, kế ước vì thế thành lập.”

“Trên máy tính?” Nàng ở trước mắt sờ soạng.

Tổng quản đem máy tính đặt trước mặt cô, lại kéo tay cô đến chỗ phím ấn, “Nơi này có bốn phím ấn, cô ấn xuống, người được cô chọn lựa sẽ xuất hiện.”

“Như vậy sao? Vậy..... Tôi chọn cái này đi!” Ngón trỏ của cô ở không trung dừng một chút, nhẹ nhàng ấn xuống trước hai chữ “Tia Chớp”.

Tổng quản trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười hứng thú, có điều chỉ là lướt qua.

“Được, vân tay của cô cũng đưa vào, vấn đề kế tiếp, liền giao cho Tia Chớp người cô chọn gánh vác.”

“Tia Chớp?” Cô chớp chớp mắt có chút mờ.

“Đúng vậy, danh hiệu ‘Tia Chớp’, cô chọn anh ta, chuyện có liên quan đến phí dụng cô hỏi anh ta đi. Đúng rồi, còn có một chuyện tôi phải trước nói cho cô, phí dụng là một chuyện, nhưng sau khi chấm dứt án tử thành công, người làm việc của cô có quyền đòi lấy một thứ gì đó của cô, mà cô không có cự tuyệt.” Quản lý đi đến cạnh cửa lại quay đầu nói.

“Đồ của tôi? Là cái gì?” Cô ngạc nhiên nói.

“Tôi cũng không biết, đây là do Tia Chớp quyết định. Hẹn gặp lại.” Ông nói xong liền đi ra cửa.

“Này! Đợi chút.....” Cho tới bây giờ, An Dĩ Nhạc vẫn không hiểu ra sao, cô không biết mình hiện tại có phải đang nằm mơ hay không, chỉ cảm thấy mọi chuyện đều rất kỳ dị hư ảo.

Một lát sau, cửa lại bị mở ra, một người đàn ông mặc áo da đen nghênh ngang đi đến, anh ta dáng vẻ anh tuấn ngăm đen, ngũ quan sắc bén mà ương ngạnh, mái tóc so le trước trán cơ hồ che khuất đôi mày sắc bén cùng cặp mắt màu xanh biển trong suốt, gương mặt góc cạnh hữu lực, má trái có một vết sẹo không chỉ không ảnh hưởng tính cách anh ta, ngược lại càng tỏ rõ vẻ độc đáo của anh ta.

Anh chính là Lôi Xiết danh hiệu “Tia Chớp”.

“Ai?” An Dĩ Nhạc cảnh giác hỏi.

Lôi Xiết không trả lời.

An Dĩ Nhạc miễn cưỡng nhận thấy được người tới tựa hồ vẫn nhìn chăm chú vào cô, vì thế dưng thẳng lỗ tai, hỏi: “Anh..... Chính là Tia Chớp?”

“Đúng, còn cô?” Anh chậm rãi vươn tay quơ quơ trước mặt cô. Mù?

“Tôi họ An..... An Dĩ Nhạc.” Cô không bớt khấn trương.

Lôi Xiết phút chốc mày nhíu chặt, cực không vui nói: “Cô nhìn không thấy?”

An Dĩ Nhạc bị giọng nói trầm thấp lại vô lễ của anh ta hù dọa, chỉ có thể gật gật đầu.

“Nhìn không thấy vì sao không mua một người hầu chiều cổ cô, ngược lại mua tâm nguyện báo thù?” Anh khoanh hai tay, trên mặt vừa lạnh vừa tuấn tất cả đều là chất vấn.

Này..... Người kêu Tia Chớp này cũng không tránh khỏi quá nhiều chuyện rồi! Nghe giọng điệu của anh ta, giống như đối với việc thực thi án tử này cho cô rất không tình nguyện. An Dĩ Nhạc nhất thời đối với anh ta nổi lên phản cảm.

“Câu lạc bộ các người có quyền hỏi đến hy vọng của cổ chủ sao?” Cô mắt hứng phản bác.

“Không có.” Lôi Xiết không dự đoán được cô mù thoạt nhìn nhu nhược này cá tính cũng rất kiên cường.

“Vậy sao anh phải quản tôi muốn mua hy vọng gì.”

Anh nhướng mày, đến gần cô, không hề báo động trước kéo cô, thềm nói: “Tính tình không tốt lắm? Chắc, tôi ghét nhất làm việc với phụ nữ.” Phụ nữ mỗi lần nhìn thấy đôi mắt xanh biếc khác người cùng vết sẹo trên mặt, không phải ngạc nhiên sợ hãi, thì hỏi đồng hồi tây, anh r6at1 ghét loại phản ứng nhàm chán rõ ràng này, cho nên anh đối với phụ nữ không có hảo cảm gì.

Có điều, cô gái này nhìn không thấy, có lẽ sẽ khiến tai anh yên ổn một chút.

“A!” An Dĩ Nhạc bị động tác thô lỗ của anh làm sợ tới mức tránh qua một bên, không cẩn thận vấp ngã, chẳng những không tránh được, ngược lại té sấp về phía trước, ngã vào bức tường thịt đang thần nhiên đứng trước mặt.

“Mắt nhìn không thấy, tốt nhất tự mình cẩn thận. Tôi phải thanh minh trước, tôi tiếp nhận công việc này thuần túy chỉ là thay cô tìm người giết người, cũng không bao gồm chiều cổ cô.” Anh lạnh lùng nói, hơn nữa đẩy cô ra.

An Dĩ Nhạc nghe xong tức giận, đôi mi thanh tú của cô nhướng cao, nóng nảy nói: “Tôi cũng không cần người khác chiều cổ! Anh chỉ cần dùng thời gian ngắn nhất tìm được người, việc khác, tôi sẽ không gây thêm phiền phức gì cho anh!”

“Vậy là tốt rồi. Công việc báo thù này coi như dễ dàng, tôi lấy của cô năm trăm vạn đôla là được rồi.” Lôi Xiết ngồi xuống ghế cao.

“Năm..... Năm trăm vạn đôla?” Cô kinh hô, nhất thời choáng váng. Số tiền này đã chiếm một phần tư cha cô để lại cho cô!

“Này đã là rẻ nhất câu lạc bộ rồi.” Hần cười lạnh.

“Nhưng.....” Có phải lên nhằm thuyền tặc hay không? Cho dù thuê một sát thủ tư nhân cũng không cần nhiều tiền như vậy! An Dĩ Nhạc đối với bằng giá này nổi lên hoài nghi. Nhưng mà, nếu người này thật có thể giúp cô tìm ra hung thủ ngay cả cảnh sát cũng không tra ra, vậy có tốn hết tiền cô cũng không để ý.

“Như thế nào? Bây giờ hối hận còn kịp, câu lạc bộ quy định, nội trong nửa giờ khi tiếp được án tử vẫn có thể huỷ bỏ.....”

“Không! Tôi chấp nhận! Ngày mai tôi sẽ đem tiền giao cho anh. Nhưng mà, tôi muốn biết trước anh có năng lực gì xứng với năm trăm vạn đôla này.” cô cao giọng, ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, kiên định mà đối diện anh.

Lôi Xiết hai hàng lông mày khẽ nhướng, ánh mắt trở nên sắc bén, phút chốc kéo cánh tay trắng nõn cô, “Cũng biết thử hàng? Không đơn giản.”

Cô chưa kịp rút tay về, đã cảm nhận được từng đợt điện giật tê tê từ tay anh ta truyền đến, hơn nữa dòng điện càng ngày càng mạnh, điên liên tục truyền vào tay cô.

“Đây là.....?” Cô lại một lần nữa kinh hô.

“Điện, An tiểu thư, linh lực của tôi chính là không chế điện, cho nên mới gọi là ‘Tia Chớp’. Hiện tại này chính là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, khi cần thiết, tôi có thể dẫn điện đánh gục một con khủng long.” Anh âm trầm nói.

“Anh..... Có siêu năng lực?” Nói thật, cô bị hoảng sợ.

“Nếu gọi là câu lạc bộ linh lực, hội viên nào không có năng lực đặc thù chứ? Chẳng lẽ cô cho đó là tiệm bói toán sao?” Anh châm chọc cười.

“Buông..... Buông tay!” Cô giận dữ tránh bàn tay to của anh ta, trên làn da còn cảm giác tê tê. Đây..... Chính là cái gọi là điện giật?

“Như vậy có thể qua cửa chưa? An tiểu thư.” Anh khoanh hai tay trước ngực, chưa ngoa nói.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu một cái, nhưng vẫn không đánh tan được nghi hoặc trong lòng..... Thật sự có siêu năng lực sao?

“Còn nữa, ngoại trừ năm trăm vạn đôla, sau khi xong việc, tôi còn muốn một thứ của cô.”

“Tôi biết, tổng quản nói cho tôi biết, anh muốn cái gì, tôi ngay cả mạng cũng có thể cho anh!” Cô không quan tâm.

Lôi Xiết không nghĩ tới cô lại kiên quyết như vậy, cười lạnh nói: “Tôi cũng không thích mạng người khác.”

“Vậy chỉ cần anh nói ra, ta liền đáp ứng được!” Cô nói xong liền cắn chặt môi, càng thêm ghét anh ta.

Lôi Xiết không nhiều lời, bưng lên một ly rượu đưa đến miệng cô, “Thành giao! Mời uống xong ly rượu này.”

“Đây là cái gì?” Cô hoài nghi.

“Sao? Có dũng khí vào nơi này, không có dũng khí uống ly này?” Anh khiêu khích hừ lạnh.

An Dĩ Nhạc biết rõ anh ta khích cô, vẫn là nuốt không được giọng điệu này, cô không biết ba hội viên khác có phải đều giống Tia Chớp làm người ta chán ghét như vậy hay không, vì thế sờ soạng đoạt cái ly lại, nói: “Tôi có thể thay đổi người không?”

“Không được!” Sao hả, cô ta dám không hài lòng anh? Lôi Xiết trên mặt xẹt qua một tia lửa giận.

“Tôi đây đành phải chịu thôi.” Cô ngửa đầu đem uống rượu xong, hương vị ngọt ngào nóng ấm chảy vào thực quản cô, cô nhất thời cảm thấy thân thể ấm áp lên, hơn nữa có chút lâng lâng.

“Được, chuyện có liên quan đến cô tôi sẽ điều tra rõ, để bồi bàn đưa cô đi nghỉ ngơi đi.” Lôi Xiết nói xong bước đi ra khỏi phòng.

An Dĩ Nhạc còn có một đồng lớn vấn đề muốn hỏi, nhưng mới bước một bước, cả người đã mất thăng bằng, cô vịn cái bàn, chậm rãi ngã xuống, trong lúc ý thức mơ hồ trong đầu chỉ lưu lại một chuyện –

Cô..... Rốt cuộc có phải đang nằm mơ hay không?

3. Chương 02

“Tôi cảm thấy có người làm bừa!” Lôi Xiết dùng sức quăng áo khoác da lên ghế, lời nói vừa lạnh lại trầm.

Anh đang đứng trong căn phòng hình tròn ở lầu hai câu lạc bộ, bốn phía là cửa kính trong suốt, ngay cả trần nhà cũng là thủy tinh trong suốt của “Truy Mộng” Huyền Dạ Thần Hành.

“Là quản lý giờ trò quỷ sao?” Lôi Xiết ánh mắt khế liếc, một đạo sáng điện xuyên qua tường thủy tinh, mạnh mẽ bắn về phía một địa điểm xác định ở đại sảnh câu lạc bộ dưới lầu.

“Không phải tôi! Đừng phóng điện, Lôi Xiết!” Giọng nói của quản lý từ quầy bar phía sau đại sảnh sau truyền đến tổng bộ.

“Nói không chừng đây là duyên phận. Có phải không, Huyền Dạ?” Tước Lợi Nhi cười tủm tỉm nói.

“Cũng có thể nha!” Huyền Dạ Thần Hành cùng Tước Lợi Nhi một hát một xướng, có vẻ muốn cho Lôi Xiết phát hỏa. Bọn họ ai chẳng biết Lôi Xiết ghét nhất loại quan niệm về số mệnh này, cái gì duyên phận, kiếp trước đã định vân vân, anh đều coi thường.

“Tôi nói những chuyện vô căn cứ này với tôi, phụ nữ chính là phiền toái, huống chi vị họ An này lại là người phiền phức trong phiền phức!” Giữa long mày Lôi Xiết đã có thêm mấy lần vằn.

“Cô ấy nhìn không thấy, cũng không phải cô ấy muốn.” Lãnh Quan vốn nói không nhiều lắm mở miệng thay An Dĩ Nhạc thối bất bình. Danh hiệu “Ngân Tuyết” cô ngũ quan trong sáng xinh đẹp thanh tú, khí chất phi nam phi nữ thường làm cho người ta phân không rõ giới tính của cô.

“Đúng vậy! Vừa rồi quản lý đưa đến tư liệu có liên quan với cô ấy, chúng ta đều đã xem qua, cô ấy muốn báo thù cũng là bình thường, một gia đình hoà thuận vui vẻ gia bị hủy hoàn toàn, ai chịu nổi? An Dĩ Nhạc vì việc đó mà bị mù, tuy rằng còn giữ được tính mạng, nhưng em tin tưởng cô ấy nhất định sống càng thống khổ.” Tước Lợi Nhi tâm địa mềm nhất, không khỏi thay An Dĩ Nhạc cảm thấy khổ sở.

“Quên đi, Tước Lợi Nhi, Lôi Xiết nếu không muốn nhận, liền thay đổi người là được.....” Huyền Dạ Thần Hành cố ý làm về ta đây nói.

“Không cần! Nếu đã được chọn, tôi có thể đảm nhiệm.” Lôi Xiết quả quyết từ chối.

‘Cũng đúng! Thay đổi người sẽ bị phạt tiền khấu trừ 20%! Nếu thật dự muốn thay đổi người, anh chẳng những kiếm không được tiền, còn bị thêm phạt một trăm vạn đôla, rất có hại.’ Tước Lợi Nhi cười vầy vầy mái tóc dài màu nâu. Danh hiệu “Thần Toán” cô am hiểu nhất chính là “tính toán”.

Cô gái nhỏ này không có việc gì lại tính toán rõ ràng như vậy làm chi? Lôi Xiết không trả lời, chỉ quăng cho cô một ánh mắt lạnh lùng.

Trong bốn hội viên, mỗi người một cá tính khác nhau, Tước Lợi Nhi bề ngoài nhìn rất trong sáng đáng yêu, nhưng tâm cơ trưởng thành sớm lợi hại nhất trong bốn người, thật may cô chỉ khi đối phó địch nhân mới thể hiện ra mặt chân thật, trước đôi mắt của ba vị đại ca đại tử, cô chỉ có thể giả một đứa em nhỏ.

Huyền Dạ Thần Hành là người nhiều tuổi nhất, bình thường luôn rất thích thiết biểu hiện ra anh chín chắn, anh thuộc dạng người khẩu xà tâm Phật điển hình, trong lúc nói cười có thể san bằng kẻ địch, vĩnh viễn không nhanh không chậm, phong độ tao nhã mà mê người.

Lãnh Quan kỳ thật cũng không lạnh lùng, nếu muốn so sánh, Lôi Xiết còn thâm hơn cô, chỉ là cô không thích nói chuyện, đối với tranh cãi càng không có hứng thú, cho nên mỗi khi ba người khác cãi nhau, cô thường là người trầm mặc nhất. Ngoại hình tuấn tú mê người, có tình cảm rất tốt với Tước Lợi Nhi.

Về phần Lôi Xiết, danh hiệu “Tia Chớp”, làm cho người ta có cảm giác vừa sắc bén lại lạnh lùng, cá tính giống như con dao, người không quen tiếp cận anh liền không cẩn thận mà bị thương; Mà anh xuống tay cũng không lưu tình, vừa chuẩn vừa độc, là người có tính hành động nhất câu lạc bộ linh lực.

“Kỳ thật khi cô ấy vừa vào cửa chúng tôi đã nhìn qua, bộ dạng cô cũng không tệ lắm đâu.” Huyền Dạ Thần Hành bỗng dưng nói ra một câu.

Bọn họ cũng đều biết, phụ nữ càng xinh đẹp, Lôi Xiết càng không thích! Chủ yếu là bởi vì vết sẹo trên mặt anh chính là do “mỹ nữ” ban tặng, mỹ nữ kia không phải là người nào khác, chính là mẹ của Lôi Xiết.

Bởi vậy, ngay cả Tước Lợi Nhi xinh đẹp vô tà như thiên sứ cùng Lãnh Quan xinh đẹp trung tính, anh cũng rất ít đưa ra khuôn mặt hoà nhã.

Nghe thấy lời Huyền Dạ nói, Lôi Xiết ánh mắt đảo qua, sắc mặt chợt tối, sóng điện từ ánh mắt đồng loạt phóng ra. “Anh không nói lời nào rất thống khổ sao? Huyền Dạ!” Huyền Dạ Thần Hành lấy tốc độ cực nhanh thay đổi vị trí, lại lấy một đệm mềm cách điện mà đỡ sự tức giận của Lôi Xiết. “Tính tình vẫn dữ dội như vậy, Lôi Xiết.”

“Được rồi, các anh đừng âm ỹ! Đều là người một nhà, sao lại động thủ?” Tước Lợi Nhi nhảy ra khuyên can.

“Hai người tỉnh táo một chút đi!” Ngay cả Lãnh Quan cũng nhìn không được, vung tay lên, hai luồng hơi lạnh phút chốc đánh úp về phía Lôi Xiết cùng Huyền Dạ Thần Hành, nháy mắt khiến mấy sợi tóc bọn họ đông lạnh thành băng.

“Oa! Cái này đâu chỉ là lạnh ngắt (nguyên văn: lãnh tĩnh: tỉnh táo, lạnh ngắt, chị nói là tỉnh táo, anh vẫn dùng từ đó với nghĩa là lạnh ngắt), quả thực là đông chết người!” Huyền Dạ kêu vuốt ve tóc bị đóng băng.

Lôi Xiết không nói gì, đi trở về sô pha mặc áo da vào. Có chút lạnh!

“Ha ha! Thật vui, các anh lại đùa như vậy, Lãnh Quan một ngày nào đó sẽ đông lạnh các anh thành cột băng.” Tước Lợi Nhi cười đến sắp bể bụng.

“Lát nữa cậu phụ trách đưa An Dĩ Nhạc trở về, tốt nhất đừng hung dữ với người ta.” Huyền Dạ Thần Hành đối với phụ nữ dịu dàng có tiếng.

“Đây là án tử của tôi, ai cần anh lo?” Lôi Xiết cũng nói nhiều với anh ta.

“Mắt của cô ấy là ba tháng gần đây mới nhìn không thấy, cho nên hành động nhất định không tiện, anh chịu khó giúp cô ấy một chút cũng không chết mà.” Tước Lợi Nhi cũng đi theo nói.

“Tôi định một mình làm việc, không tính đi cùng cô ta.” Lôi Xiết lạnh lùng nói.

“Nguy cơ của cô ấy rất lớn, lúc nằm viện từng bị tập kích một lần.” Lãnh Quan bỗng nhiên nói.

“Xem ra, kẻ thù của cô ấy đối với cô ấy có chút kiêng kỵ. Theo tin tức cảnh sát có được, những người đó luôn theo dõi cô ấy, tùy thời muốn diệt khẩu.” Huyền Dạ Thần Hành nói.

“Vậy thì sao chứ?” Lôi Xiết rót một ly rượu, một ngụm uống hết.

“Vậy có nghĩa nhiệm vụ của anh không chỉ là tìm ra hung thủ mà thôi, anh còn phải bảo hộ an toàn của cô ấy.” Tước Lợi Nhi tức giận nói.

“Đừng nghĩ!” Lôi Xiết hừ mạnh một tiếng, anh mới sẽ không giống con chó dẫn người mù theo sát sau cô An Dĩ Nhạc mất mù kia.

“Khi làm nhiệm vụ, nếu người ủy thác chết sẽ không tốt lắm.” Lãnh Quan sullen mặt trừng hắn.

“Nhưng lúc trước câu lạc bộ cũng không quy định bảo vệ cố chủ an toàn.” Lôi Xiết phản bác.

“Thật không có tính người!” Tước Lợi Nhi chu miệng.

“Cô ta nếu thật sợ hãi, lúc trước nên mua hy vọng “sinh mệnh an toàn”.” Lôi Xiết lại nói.

“Nhưng mà, theo tôi được biết, cô ấy căn bản không sợ chết, không phải sao?” Huyền Dạ Thần Hành chậm rãi nói.

Lôi Xiết trầm mặc sau một lúc lâu mới nói: “Cho nên, các người lo lắng cái gì hả?”

Nói cũng đúng, bọn họ sao lại quan tâm thay An Dĩ Nhạc chứ? Lúc này đây Lôi Xiết đã được cô ấy chọn, mình mình trung đều có định số, bọn họ nói thêm nữa cũng vô ích. Ba người nhìn nhau, cũng không còn hứng thú tiếp tục tán gẫu, đều tự mặc áo khoác vào, chuẩn bị về nhà.

“Quản lý nói mưa quá lớn, không có khách tới cửa, tôi đi đây.” Huyền Dạ Thần Hành nói xong liền bước ra khỏi tổng bộ, nhẹ nhàng mà đi.

“Em cũng đi nữa, Lãnh Quan, đến nhà của em chơi đi.” Tước Lợi Nhi sôi nổi kéo tay Lãnh Quan nói.

“Được”

Hai nữ nhân tiếp theo rời đi, nhưng bóng dáng nhìn như thế nào cũng đều là một đôi nam nữ.

Lôi Xiết cũng đi về phòng nghỉ của An Dĩ Nhạc, cô bởi vì uống rượu mà chìm vào giấc ngủ, nhưng trong lúc ngủ mơ tựa hồ không quá an ổn.

Khi anh đang định ôm lấy cô, giọng nói Huyền Dạ đột nhiên vang lên, “Giấc mộng của cô toàn là máu, cậu muốn xem hay không?”

Lôi Xiết nhíu nhíu mày, thấp giọng: “Sao anh còn chưa đi?”

“Tôi chỉ là thuận đường tiến vào mộng của cô ấy xem mà thôi, cô gái đáng thương, cô ở trong mộng khóc thật sự thương tâm.” Huyền Dạ nhẹ giọng nói.

“Vậy anh ở trong mộng an ủi cô ta là được rồi.” Lôi Xiết ôm lấy cô, đi ra khỏi câu lạc bộ, biến mất trong vòng sáng thông với thế giới con người của câu lạc bộ.

An Dĩ Nhạc bỗng mở mắt ra, ác mộng quấy phá vẫn không buông tha cô, cô cảm giác vừa tỉnh lại liền thấy đầu choáng mắt hoa, toàn thân mệt mỏi, ngay cả tim cũng còn vì trong mộng kinh hồn mà cấp tốc nhảy lên.

Hơi động dậy thân thể, cô mới phát hiện mình đang nằm trên giường thoải mái, trong không khí tràn ngập hương thơm cà phê.

Đây là nơi nào? Cô đột nhiên ngồi dậy, sờ soạng xuống giường, đối với hoàn cảnh lạ lẫm cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Bây giờ là lúc nào? Sao cô lại một mình ở trong này?

Nghi vấn của cô theo cửa phòng bị mở ra, giọng nói quen thuộc của Gedi xuất hiện, mới được giải đáp.

“Em đã tỉnh? Dĩ Nhạc, em có khỏe không? Đêm qua em thật sự làm chị sợ hãi.” Gedi tiến vào bước đến bên người ôm lấy cô, trong giọng nói có vẻ lo lắng.

“Em làm sao vậy? Nơi này là chỗ nào?” Cô hoang mang hỏi.

“Nơi này là nhà của chị. Em ngày hôm qua mất tích ở phố người Hoa, làm chị sợ tới mức tìm chung quanh, nhưng tìm nửa ngày vẫn không có tin tức của em, cuối cùng không có cách nào, đành phải về nhà chờ điện thoại của em. Chị vốn tính đợi lát nữa không thấy sẽ báo cảnh sát, không nghĩ tới hơn nửa đêm một chút, một chiếc xe kỳ quái đưa em đến nơi này của chị, chị mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.” Gedi vừa nghĩ đến cô có thể gặp bất trắc thì trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Em mất tích?” Cô kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, em ngày hôm qua chạy đi đâu? Chị ở phố người Hoa vòng mấy vòng trở về vẫn tìm không thấy em.”

“Em đi đâu à? Em.....” Đầu óc hỗn độn bắt đầu khôi phục suy nghĩ, sau đó, cô nghĩ đến câu lạc bộ linh lực cùng..... Tia Chớp!

“Không bị người khác bắt nạt chứ? Em mất tích bốn tiếng không xảy ra chuyện gì sao?” Gedi quan tâm nhìn cô. Phố người Hoa long xà sống hỗn tạp có tiếng, một cô gái nhu nhược lại xinh đẹp như An Dĩ Nhạc ở nơi nào không thấy, sẽ không phải bị bắt đi chứ?

“Em không sao, thật sự. Gedi, chị nhất định không tin, em đã tìm được câu lạc bộ linh lực!” Trên mặt cô nở nụ cười, kéo tay Gedi thấp giọng kêu.

“Câu lạc bộ linh lực?” Gedi mở to mắt.

“Đúng vậy, em tìm được câu lạc bộ linh lực, bọn họ cũng đáp ứng thay em báo thù.” Cô hưng phấn kêu lên.

“Không phải em nằm mơ chứ?” Gedi vuốt trán của cô.

“Nằm mơ?” Sẽ sao? Lòng của cô ngổn ngang vô cùng, sâu trong nội tâm cũng đồng dạng nghi ngờ bất an. Tối hôm qua rõ ràng là gặp gỡ bất ngờ không thể tưởng, rốt cuộc có phải thật hay không?

“Khi em trở về bất tỉnh nhân sự, miệng còn có mùi rượu, chị thật sợ em đi nơi nào uống say mềm mới có thể sinh ra ảo giác.”

“Không! Đây là sự thật!” Cô cố gắng tin mọi chuyện tối hôm qua không phải hư ảo.

“Vậy em nói cho chị biết, em đi vào câu lạc bộ linh lực như thế nào? Ở đâu?” Gedi lại hỏi.

“Ồ..... Hẳn là ở phố người Hoa! Em cũng không biết, mơ mơ màng màng bước vào.....” Cô kỳ thật không thể giải thích chính xác, chính yếu là cô nhìn không thấy.

“Dĩ Nhạc, đây có khả năng là em suy nghĩ báo thù quá nhiều mà sinh ra ý nghĩ vô căn cứ. Hôm qua chị ở phố người Hoa hỏi thăm, cũng không có người nào biết chỗ của câu lạc bộ linh lực, ngay cả người ngày hôm qua đưa em trở về hình như cũng là tài xế riêng của câu lạc bộ đêm. Cho nên, đừng nghĩ việc này nữa.” Gedi kiềm chế nói.

“Không! Không! Em thật sự cùng người của câu lạc bộ tiếp xúc qua, cũng bàn xong giá cả. Em cần năm trăm vạn đôla, Gedi, đây là thù lao mà em đồng ý trả cho người ta.....” An Dĩ Nhạc nắm lấy tay cô ấy nói.

“Năm trăm vạn đôla? Em điên rồi! Dĩ Nhạc, năm trăm vạn không phải số nhỏ, em lại muốn dùng số tiền này làm chuyện điên rồ?” Gedi cảm thấy tình thế so với cô tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, cô gái này nhất định bị thống khổ ép tới thần trí không rõ.

“Em không điên! Người nợ ra giá năm trăm vạn, anh ta cam đoan có thể giúp em tìm ra đám người kia, hơn nữa giết bọn họ. Chỉ cần anh ta làm được, em nguyện ý trả tiền!” An Dĩ Nhạc chém đinh chặt sắt nhìn về phía trước.

“Dĩ Nhạc, hãy nghe chị nói, hôm nay đi bệnh viện tái khám một lần.....” Gedi khuyên bảo.

“Chị nghĩ rằng em đầu óc có vấn đề?” Cô cười nhẹ, vẻ mặt cô đơn nói: “Có đôi khi em còn hy vọng em thật sự có thể điên thì tốt rồi, sẽ không cần suy nghĩ nhiều quá.....”

“Dĩ Nhạc.....” Gedi không biết nên nói gì, đối với đau xót của cô thật sự là lực bất tòng tâm.

“Đừng lo lắng cho em, Gedi, em nghĩ trước hết phải tìm một căn phòng để ở.” Cô trái lại an ủi cô ấy.

“Chị đã nghĩ qua, Dĩ Nhạc, hay là trước hết em ở cùng chị đi, như vậy chị sẽ yên tâm hơn, chờ em có thể sống độc lập sau đó mới bàn đến việc khác đi.” Gedi hảo tâm đề nghị.

“Nhưng mà, như vậy rất làm phiền chị.....” Cô ửng đỏ mắt. Bạn bè à! Trong hoạn nạn mới thấy chân tình.

“Không, nếu em còn xem chị là bạn, thì đừng khách khí với chị.” Gedi cười vỗ vỗ vai gầy của cô, trong lòng cảm thấy không đành lòng, ba tháng nay, cô cả người gầy hăn đi, làm cho người ta nhìn thấy liền đau lòng.

“Cảm ơn.”

“Đúng rồi, chị gián tiếp biết được, có một cậu bạn đại học tên Roger luôn tìm em, dường như vô cùng lo lắng cho em, muốn liên lạc một chút với cậu ta hay không?” Gedi vừa nói vừa đỡ cô ra khỏi phòng, đi vào phòng khách ngồi sofa xuống.

“Roger?” An Dĩ Nhạc kinh ngạc nháy mắt.

Roger là bạn nhảy trong vũ hội ở trường học sau ngày gia đình cô gặp chuyện không may, tao nhã có lẽ, tóc vàng mắt lam, là đại soái ca nổi danh trong trường. Cô từ năm nhất đã phi thường ái mộ anh ấy, chỉ là bên người anh ấy có đầy giai nhân đi theo, cô cũng chỉ có thể đem tình cảm thật sâu giấu ở trong lòng. Nhưng mà, không biết có phải ông trời chiếu cố hay không, sau khi lên năm hai, Roger lại chủ động tìm cô nói chuyện, hơn nữa thường xuyên hẹn cô, hai người tình bạn không ngừng phát triển. Tối ngày cô gặp chuyện không may, cô đang có giấc mộng đẹp cùng anh ấy khiêu vũ.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện, cô đã rất lâu chưa nhớ tới anh ta. Hiện tại Gedi nhắc tới, cô bỗng nhiên cảm thấy anh ấy và cô không phải là người cùng một thế giới, bởi vậy ngây ngốc không biết nên trả lời như thế nào.

“Đúng vậy, muốn gọi điện thoại cho cậu ta hay không?” Gedi hy vọng cô có thể cùng bạn bè liên lạc để khôi phục tinh thần.

“Không được.....” Cô hiện tại cái dạng này, làm sao có thể gặp người khác? Roger anh tuấn tiêu sái, cô đã không còn xứng đứng bên cạnh anh ta.

“Dĩ Nhạc, chị cảm thấy em nên học xong chương trình đại học có vẻ tốt, hơn nữa đến trường em có thể cùng bạn bè giúp đỡ nhau, đối với thân thể cũng có ích.” Gedi đề nghị.

“Em cái gì cũng không nhìn thấy, còn có thể vẽ cái gì? Màu sắc đối với em mà nói đã không còn ý nghĩa gì.” Cô đau xót cúi đầu.

“Nhưng mà, em cứ như vậy sẽ không thể thoát khỏi bóng ma.”

“Vì báo thù, em có thể sống ở địa ngục. Gedi, chị không biết điều tra rõ chuyện này đối với em có quan trọng như thế nào đâu, những người đó vì sao muốn giết cả nhà em, em nhất định phải làm rõ!” Nắm tay vịn sofa, cô lại bắt đầu kích động.

“Nhưng ở Newyork, có rất nhiều tội phạm gây án đều không có lý do, có lẽ bọn họ chỉ là nhất thời hứng khởi.....”

“Không! Tối hôm đó em nghe thấy hai kẻ bắt cóc nói chuyện, bọn họ ngay cả nhà của em có mấy người cũng điều tra rất rõ ràng, bọn họ là hướng về phía nhà em mà đến, mà em, nhất định phải tìm ra nguyên nhân.”

“Càng không chịu buông tay, sẽ càng khiến bản thân gặp nguy hiểm, việc bắt nạt lần đó trong bệnh viện không có nghĩa là em đã trở thành mục tiêu, em tội gì xen vào nữa để khiến mình gặp phiền phức?” Gedi cố gắng muốn khuyên tỉnh cô.

“Em có câu lạc bộ linh lực giúp em! Có người sẽ giúp em.....” Cô hô to.

“Đừng nói đến cái tên đó nữa!” Gedi tức giận.

“Đó là sự thật! Tin tưởng em, tối hôm qua em thật sự cùng bọn họ lập kế ước!” Cô cao giọng, vội vàng nói xong.

“Người đó đâu? Người giúp em đâu?” Gedi cũng la to.

“Đừng như vậy.....” Gedi mới nói được một nửa, chuông cửa đột nhiên vang lên, cô kiểm chế tính tình, đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cô bị người đàn ông xa lạ trước mắt, lạnh lùng lại mặc một thân đồ đen, đeo kính đen, cô thật cẩn thận hỏi: “Có việc?”

“Tôi tìm An Dĩ Nhạc tiểu thư.” Lôi Xiết mặt cực kỳ lạnh không có biểu tình gì.

“Anh là ai?” Gedi có chút khấn trương. Hắn không phải là một trong những tên bắt cóc chứ? Nhìn cách ăn mặc này, vừa thấy đã biết không phải người tốt gì.

“Tôi là người của câu lạc bộ linh lực, An tiểu thư muốn tôi thay cô ta làm việc.” Lôi Xiết nói xong liền đi vào cửa, thuận tay tháo kính râu xuống, lộ ra cặp mắt xanh biếc.

Vừa nói xong liền khiến Gedi tròn tròn mắt. Thực sự có câu lạc bộ linh lực? Trời ạ! Cô vội vàng xoay người, lần nữa nhìn kỹ Lôi Xiết.

Anh ta thoát nhìn nguy hiểm lại âm trầm, tuy rằng bộ dạng rất tuấn tú, nhưng toàn thân có loại hơi thở quỷ mị nói không nên lời, thần bí làm cho người ta bất an. Nhất là đôi mắt xanh kinh người kia, nằm trên gương mặt đậm chất đông phương, nhìn như thế nào cũng không thấy thoải mái. Hơn nữa vết sẹo trên gương mặt kia, liền càng giống sát thần đến từ âm phủ.....

An Dĩ Nhạc nghe thấy giọng nói của Lôi Xiết, cao hứng nghiêng mặt gọi: “Là Tia Chớp sao? Thì ra tối hôm qua không phải mơ! Là thật, Gedi, anh ấy là người đến giúp em.”

“Chào buổi sáng, An tiểu thư, tôi đến chấp hành nhiệm vụ.” Lôi Xiết đạm mạc đứng ở phòng khách trung ương.

“Đợi chút! Tôi chưa từng nghe qua cái gì câu lạc bộ linh lực, anh có thể đưa danh thiếp không?” Căn cứ vào tâm tính muốn bảo hộ An Dĩ Nhạc, Gedi càng thêm cẩn thận.

“Danh thiếp? Chúng tôi không dùng thứ đồ chơi này.” Lôi Xiết khinh thường nói.

“Tôi đây làm sao mà biết anh không phải là kẻ lừa đảo? Nói không chừng anh chỉ là người của chính tín xã, tùy tiện đặt cái tên, để lấy một đồng lớn tiền mặt.....”

“Cô gái đen này là gì của cô?” Lôi Xiết không kiên nhẫn trừng mắt nhìn An Dĩ Nhạc.

“Chị ấy là luật sư của ba tôi.”

“Vậy kêu cô ta câm miệng, cô ta nói nhiều quá.” Anh không vui ra lệnh.

“Bảo tôi câm miệng? Nơi này là nhà của tôi, tôi tùy lúc đều có thể đuổi anh ra ngoài.....” Gedi bị thái độ của người này chọc giận.

“Chúng ta tốt nhất đổi nơi khác nói. An tiểu thư, khi tôi làm việc đều lấy tiền trước, còn có vài điểm quan trọng muốn nói trước cho cô.” Lôi Xiết kéo An Dĩ Nhạc, đi ra cửa.

“Đứng lại! Anh đừng nghĩ đến tùy tiện liền có thể từ trên người Dĩ Nhạc lừa đến năm trăm vạn đôla.....” Gedi phần nộ muốn ngăn anh.

Lôi Xiết động cũng không nhúc nhích, tròng mắt, điện của đèn trần đột nhiên giống tẩu hỏa phóng thẳng vào Gedi.

“Ôi!” Gedi bị điện giật kêu sợ hãi một tiếng.

“Làm sao vậy? Gedi!” An Dĩ Nhạc lo lắng đi qua. Nhất thời nói không nên lời. Dòng điện này là anh làm ra sao?”

“Phải.” Lôi Xiết nói được như là cảnh cáo.

“Cho anh năm trăm vạn, sẽ không thiếu một xu.” An Dĩ Nhạc tức giận nói.

“Cô coi như thông minh.” Miệng anh nhếch lên, ánh mắt lợi hại tròng mắt An Dĩ Nhạc sững Gedi.

“Dĩ Nhạc, người này lai lịch không rõ...” Gedi vẫn lo lắng

“Giúp em chuẩn bị tiền, Gedi, giờ em cùng Tia Chớp đi làm việc.” An Dĩ Nhạc cũng biết mình không nên tin tưởng, nhưng cô khẳng định Tia Chớp sẽ không lừa tiền của cô, có lẽ là đã trải qua chuyện đêm qua, cô đối với việc tồn tại của câu lạc bộ linh lực đã không còn hoài nghi.

“Dĩ Nhạc.....” Gedi gấp đến độ cơ hồ muốn gọi điện thoại báo nguy.

“Anh ấy sẽ không làm gì em đâu, Gedi, em muốn dẫn anh ta về nhà của em xem.” An Dĩ Nhạc một tay bị Lôi Xiết giữ chặt, đi ra cửa.

“Chị cũng đi với em.” Gedi rõ ràng theo sau.

“Thật xin lỗi, đây là chuyện của tôi cùng cô ấy, không cần cô lên sân khấu.” Lôi Xiết cự tuyệt vừa lạnh lại vừa cứng rắn.

“Gedi, đừng lo lắng, em sẽ tùy thời liên lạc với chị.” An Dĩ Nhạc vội nói.

“Thật sự không sao chứ?” Thấy cô ý chí kiên quyết, Gedi đành phải ngừng khuyên bảo, cô cầm lấy một cái điện thoại di động nhét vào trong tay An Dĩ Nhạc, “Được rồi, chị tạm thời tin tưởng lời em nói, nhưng có việc gì, phải lập tức gọi điện cho chị.”

“Được.” An Dĩ Nhạc gật gật đầu.

“Đừng nói giống như tôi muốn dẫn cô ta đi bán, cô ấy có bao nhiêu thịt, bán không được vài đồng, huống hồ cô ấy lại là người mù.” Lôi Xiết không khách khí nói.

“Anh.....” Tên khốn này! Dĩ Nhạc là từ đâu tìm ra người này? Gedi giận trong lòng.

“VẬY..... Em đi đây.” An Dĩ Nhạc cũng ghét Lôi Xiết kia trương đáng đánh đòn miệng, bắt quá, cũng là có cầu cho anh ta, cô cũng không cùng anh ta so đo.

Cô cùng Lôi Xiết song song ra cửa, để Gedi bị chọc một bụng hỏa ở lại nhà.

Lôi Xiết giúp cô ngồi trên xe, ngay cả hỏi cũng không hỏi khởi động xe đi.

Cô kỳ quái hỏi: “Tôi còn chưa nói cho anh biết đi như thế nào, anh muốn đi đâu?”

“Đương nhiên đi đến nhà cô. Chuyện của cô tôi đều biết, câu lạc bộ linh lực nhận được án tử sẽ lập tức điều tra mọi việc của cổ chủ, chút việc nhỏ đó không tính là gì.” Anh nhìn thẳng phía trước, xe cho khai lại ổn lại mau.

“Phải không? Thật có hiệu quả.” Cô thì thào nói.

“Đêm nay trước mười hai giờ gửi tiền vào tài khoản của tôi, còn nữa, trong khoảng thời gian tôi thay cô làm việc này, tôi sẽ không phụ trách an toàn của cô.”

“Tôi hiểu.” Cô cứng ngắc gật đầu, mặc dù không cần anh ta bảo hộ, nhưng đối với giọng điệu tự đại của anh ta lại nhịn không được nhú mào.

“Cho nên, không có việc gì cô tốt nhất đừng chạy loạn, cô hẳn là rất rõ những người đó còn chờ giết luôn người duy nhất sống này,” Anh dùng đuôi mắt liếc cô, hy vọng cô đối với việc mình là gánh nặng có thể tự mình hiểu lấy.

“Anh..... Sao luôn dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi thế?” Cô bật ra ra những lời này.

“Giọng điệu gì?”

“Hơi nặng.” Anh ta nhất định là tên mặt đen xấu xa, vừa hung dữ lại không có phẩm chất, càng đừng nói tới khí chất, cho nên mới không lễ phép như vậy. An Dĩ Nhạc trong lòng thầm đoán.

“Người phụ nữ tự cho là đáng thương.” Anh nói không một chút khách khí.

Quên đi! Đừng nói đến phong độ với lễ phép với người như thế. An Dĩ Nhạc hít một hơi thật mạnh mới đưa áp chế được bất mãn.

Chỉ là cô rất ngạc nhiên, hội viên khác của câu lạc bộ linh lực có phải đều giống anh ta như vậy hay không?

Xe tiến vào con đường nhỏ trước nhà cô, Lôi Xiết tự xuống xe, đứng ở ngoài cửa nhìn một hồi lâu, mới quay đầu nói với cô: “Mở cửa, tôi muốn vào xem.”

An Dĩ Nhạc ngây ngốc xuống xe, lại tìm không thấy phương hướng chính xác đến cửa, đứng tại chỗ thật lâu không thể đi tới. Lôi Xiết lẳng lặng nhìn cô một lát, mới vươn tay cầm cánh tay của cô, dắt cô đi đến trước cửa, lấy chìa khóa trong tay cô mở cửa.

Trong phòng tuy rằng đã dọn dẹp sạch sẽ, nhưng An Dĩ Nhạc vẫn nghe được mùi máu tươi làm người ta buồn nôn, không biết đây là mùi sâu trong tiềm thức của cô, hay là công ty vệ sinh không xử lý sạch sẽ, tóm lại, sợ hãi lại từ lòng bàn chân cô chạy lên toàn thân.

“Khi cha cô bị hại ông ấy đang ở nơi nào?” Lôi Xiết hỏi.

“Thư phòng. Ông đang đánh bản thảo.” Cô nhớ lại tình cảnh lúc đó.

“Đánh bản thảo gì?”

“Tôi không rõ lắm, hình như ông cùng một tòa soạn báo ký ước, mỗi tuần gửi một phần bản thảo của tập tiểu thuyết mới nhất cho họ.” Chuyện của ba cô luôn rất ít hỏi đến, đều là mẹ hỗ trợ xử lý.

“Tôi đã điều tra qua, cha cô An Hạo là tiểu thuyết gia trinh thám, mấy năm gần đây tiểu thuyết trinh thám ông ấy sáng tác đều nằm trong top tác phẩm bán chạy, nhưng mà, xét theo cá tính của ông ấy, ông ấy tựa hồ không giống người sẽ viết tiểu thuyết trinh thám.” Lôi Xiết đi đến trước giá sách trong thư phòng nhìn chằm chằm một loạt các bộ sách suy nghĩ.

Câu lạc bộ linh lực tra được người đàn ông tên An Hạo này là người có tính ôn hòa hướng nội, nhưng mà lại có thể viết ra tiểu thuyết trinh thám quỷ dị kích thích lại siêu thực, tính cách của ông cùng tiểu thuyết trinh thám có sự chênh lệch, đây cũng là việc mà một ít nhà bình văn nhầm chán cảm thấy hứng thú.

“Ba tôi là người có sức tưởng tượng phong phú, ông bề ngoài tuy rằng im lặng trầm mặc, nhưng ông phi thường cẩn thận, thích nghiên cứu tiểu thuyết trinh thám, trước kia thường hay kể chút chuyện xưa đặc biệt đồ tôi cùng em gái ngủ.” An Dĩ Nhạc khẽ vuốt dọc theo bàn học, nghĩ đến cha từ ái, hốc mắt không khỏi đỏ lên. “Hơn nữa ông cũng là cao thủ trinh thám, nhìn báo chí đăng một ít chuyện trộm cắp đặc biệt, ông thường có thể tự mình suy luận mạch lạc, hơn nữa cùng sự thật kém không xa.”

Là người có cảm giác đặc biệt nhạy cảm?

Đối với người khác luôn khách khí lại có lẽ, người giống như ông sao có thể gây họa khiến người ta muốn trả thù? Tôi thật không hiểu.....” Cô nói xong lại sắp rơi lệ.

Lôi Xiết đem sách để lại, đi đến ghế sau bàn học ngồi xuống, nhìn quanh gian thư phòng này.

“Vậy vì sao?”

“Sinh ở thế giới phức tạp này không phải cô không đắc tội với người khác liền có thể an tâm sống, có nhiều nhân tố không xác định bên cạnh quyết định cuộc sống chúng ta, hoàn cảnh, xã hội, lòng người..... Cái này giống một người cho dù tuân thủ quy tắc giao thông, nhưng vẫn có khả năng bị đụng, việc đó căn bản không thể dùng lẽ thường để phân tích hoặc phỏng đoán.” Lôi Xiết lạnh lùng nói xong.

“Vậy ý anh là nói, cả nhà chúng tôi bị giết thật sự chính là ngoài ý muốn?” Cô cắn cắn môi dưới hỏi.

“Tôi không nói như vậy.” Anh mở tất cả các ngăn kéo, lật lật văn kiện cùng đồ đạc bên trong, sau đó nhìn thấy trên tờ giấy như giấy bỏ phát hiện mấy dòng bản thảo, trên đó có đánh chút chữ, hiển nhiên là bản thảo An Hạo đánh sau đó không dùng tới.

“Anh đang tìm cái gì?” Cô chỉ nghe thấy tiếng soàn soạt, kỳ quái hỏi.

“Manh mối.” Anh lấy tờ giấy này, bỏ vào cặp da anh mang đến, lại nói: “Cha cô gần đây mới ra quyển sách, cô có thể cho tôi một quyển không?”

“Tôi phải lấy ở chỗ Gedi, anh muốn sách đó làm gì?”

“Tôi muốn nghiên cứu tiểu thuyết trinh thám.” Anh đứng lên, đi khỏi thư phòng.

“Nghiên cứu tiểu thuyết của ba tôi có ích lợi gì? Tôi muốn anh tìm kẻ thù báo thù.....” Cô vội vàng lên tiếng, đi theo phía sau anh.

“Dem tên tòa soạn lúc còn sống ba cô hợp tác nói cho tôi biết.” Anh cắt ngang lời cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô lại hỏi.

Lôi Xiết xoay người đến gần cô, thấp giọng nói: “An tiểu thư, nếu chúng ta là quan hệ hợp tác, tôi khuyên cô tốt nhất tín nhiệm tôi, tôi hỏi cái gì, cô trả lời cái đó, đừng quá nhiều lời.”

Cô bị hơi thở nóng bỏng của anh phả vào mặt sợ tới mức lui về phía sau, cả giận: “Ta có quyền biết anh xử lý chuyện này như thế nào....”

“Yên tâm, có phát hiện gì, tôi nhất định sẽ nói cho cô, nhưng tôi cũng nói trước cho cô, tôi ghét phụ nữ nói nhiều!” Anh trầm giọng nói.

An Dĩ Nhạc nghe được nổi trận lôi đình, hai tay nắm chặt, lớn tiếng trả lời:

“Tôi nói cho anh biết, tôi cũng ghét đàn ông tự đại lại cuồng vọng!”

“Vậy thật tốt, tôi chỉ sợ phụ nữ dính lấy tôi không buông.” Anh cười lạnh.

“Anh.....” Ác nam này! Cô làm sao có thể chọn trúng anh ta? Mày của cô nhú chặt.

“Dem tên tòa soạn báo nói cho tôi biết, tôi muốn tiết kiệm thời gian, mau chóng chấm dứt án tử của cô.”

“Nhật báo Newyork.” Nhất định phải xem nhẹ giọng điệu của người này, tâm tình của cô mới sẽ không bị ảnh hưởng, An Dĩ Nhạc nói với mình như vậy.

“Được, hôm nay cứ như vậy, chúng ta đi thôi.” Anh ta nói xong liền đi ra khỏi phòng, để mặc cô bên trong.

Đúng là, muốn từ trên người Tia Chớp tìm ra một chút sấn sóc cùng dụ dằng là vĩnh viễn không có khả năng. An Dĩ Nhạc cắn răng bằng trí nhớ đi ra cửa. Anh ta chỉ nhận phụ trách giúp cô tìm ra kẻ thù sau đó giết chết, việc khác, anh ta tuyệt không phí tâm để làm, kể cả việc nhỏ như đỡ cô đi đường.

Anh ta là động vật máu lạnh! Cô ở trong lòng mắng, cũng nói với bản thân, trăm ngàn lần đừng ở trước mặt anh ta biểu hiện bất lực, như vậy chỉ càng làm cho anh ta xem thường mà thôi.

4. Chương 03

Gedi chở An Dĩ Nhạc đến đại học làm đơn tạm nghỉ học, ở trên xe cô ấy vẫn không ngừng nói với cô, muốn cô tiếp tục đi học, tốt xấu gì chờ tốt nghiệp đại học rồi nói sau.

“Gedi, em học là hội họa, mà hội họa cơ bản nhất chính là ‘nhìn’. Không có mắt, em cho dù có đi học cũng không thể dùng.” Cô thở dài một hơi, tựa lưng vào ghế ngồi.

“Chị đây an bài em đi học chút chương trình học hữu dụng.” Gedi đề nghị.

“Cái gì gọi là chương trình học hữu dụng?”

“Huấn luyện người mù.”

An Dĩ Nhạc nghe vậy cả kinh, tâm tình lại ủ dột. Mắt của cô..... Thật sự không chữa được sao? Cô vì sao lại nhìn không thấy?

Thấy cô không nói gì, Gedi hiểu rõ nói: “Nếu em còn muốn ở thành phố này sống tiếp, trước hết phải học cách thích ứng chuyện nhìn không thấy, chị không thể mỗi ngày ở bên em, em dù sao cũng phải tự lập tự cường.....”

“Em biết.” Cô cúi đầu.

“Chị đã hỏi qua, có một học viện tư nhân chuyên huấn luyện người mù cùng mắt kém, chờ một chút xong việc làm đơn nghỉ học, chị sẽ cùng em đi xem.”

“Gedi, cảm ơn chị, từ khi gặp chuyện không may đến bây giờ, đều vẫn phiền chị chiếu cố em.....” An Dĩ Nhạc nước mắt nói.

“Đừng như vậy, Dĩ Nhạc, nếu không phải ba em mời chị làm cố vấn pháp luật cho ông, hiện tại chị có thể vẫn chỉ là một luật sư nhỏ vô danh không ai biết, chị là nhờ hào quang của ông ấy mà thành danh, giờ, coi như là hồi báo của chị đi.” Gedi mỉm cười vỗ vỗ tay cô.

Các cô đi vào trường học, Gedi đỡ cô xuống xe, đi đến khoa nghệ thuật, đi được một nửa, Gedi bỗng nhiên nói: “Cái người đồng phương tên Tia Chóp kia thật kì quái, mắt anh ta là màu xanh, em biết không?”

“Màu xanh?” Cô ngạc nhiên nói. Rất ít có người đồng phương tóc đen mắt xanh.

“Đúng vậy! Người đồng phương, mắt xanh, bộ dạng vừa cao lại anh tuấn, còn nói thành thạo tiếng Anh, nói thật, chị cảm thấy anh ta quý dị đời mạng.” Đó là sau khi An Dĩ Nhạc bình an trở về, Gedi mới hơi tin tưởng Lôi Xiết thật là đến hỗ trợ, chỉ là, cô vẫn là đối với tính chất của tổ chức câu lạc bộ linh lực này còn nghi vấn.

“Anh ta bộ dạng như thế nào không quan trọng, chỉ cần có năng lực là được.” An Dĩ Nhạc nhàn nhạt nói. Tia Chóp loại người này là soái ca? Coi như hết! Anh ta trong ấn tượng của cô đã là tên xấu nam vừa thô lỗ vô lễ lại tự đại.

“Ngày đó khi anh ta muốn dẫn em đi, chị ngăn ở phía trước, nhưng mới nháy mắt không biết tại sao điện lại chạy vào tay chị khiến nổi cả da gà, làm chị sợ muốn chết. Chị hoài nghi..... Là anh ta giả trò quỷ!” Gedi tiếp tục nói.

“Điện? Uh, có lẽ vậy. Em cũng từng bị anh ta kích điện, nghe người trong câu lạc bộ nói, sở trường của anh ta chính là khống chế điện.” Cô nhớ đến khi anh ta cầm tay cô làm điện giật cũng hiểu được năng lực của anh ta phi thường kỳ lạ.

“Khống chế điện? Làm ơn đi, vậy tay anh ta có thể dùng để nấu cơm không? Thật là loạn.” Gedi không tin.

An Dĩ Nhạc cũng hiểu được việc này rất kì lạ.

“Có điều, mặc kệ điện hay không điện, loại người như anh ta vẫn rất nguy hiểm, chị hy vọng em đem mọi việc giao cho anh ta làm, cách xa anh ta một chút.” Gedi lo lắng nói xong.

“Yên tâm, em cũng không nghĩ sẽ tiếp xúc nhiều với anh ta.” An Dĩ Nhạc bĩu môi nói.

Các cô vừa đi vừa nói, bỗng nhiên một người đàn ông tóc vàng bộ dạng nhã nhặn thanh nhã đến trước mặt các cô, lễ phép hướng các cô gật gù đầu, cũng nói với An Dĩ Nhạc:

“Dĩ Nhạc, đã lâu không gặp.”

“Roger?” Cô ngây ngốc.

Gedi nghĩ người đến này chính là Roger gọi điện thoại tìm Dĩ Nhạc kia, vì thế cười nói: “Tôi đối với nơi này không quen thuộc, Dĩ Nhạc muốn đi làm đơn tạm nghỉ học, có thể nhờ cậu giúp đưa cô ấy đi chứ?”

“Đương nhiên.” Roger lập tức gật gù đầu, dắt tay An Dĩ Nhạc.

“Gedi.....” Cô quay đầu muốn nói cái gì, đã bị Gedi cắt ngang.

“Chị đi mua vài thứ. Roger, nhờ cậu sau khi làm tốt thủ tục đưa cô ấy đến cửa trường, tôi ở đó chờ cô ấy.” Gedi hy vọng cô có thể cùng nhiều bạn bè nói chuyện phiếm, thả lỏng cảm xúc.

“Được.” Hần mỉm cười nói.

“Vây phiền cậu. Dĩ Nhạc, lát nữa gặp.” Gedi nói xong bước đi.

“Gedi.....” An Dĩ Nhạc gọi nhỏ, lo lắng đi về phía trước vài bước.

“Cẩn thận chút, Dĩ Nhạc, phía trước có tảng đá lớn.” Roger kéo cánh tay cô.

“Thật xin lỗi, em.....” Kỳ thật người cô không mong muốn gặp nhất chính là anh ấy.

“Lúc trước anh thử liên lạc với em, nhưng vẫn không tìm được em.” Hần nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt thanh tú xinh đẹp của cô, nhíu mày.

“Em ở bệnh viện đã lâu, sau khi xuất viện trở về Đài Loan một chuyến.” Cô cúi đầu nói.

“Đối với chuyện nhà em, anh cảm thấy rất khổ sở, xin nén bi thương.” Roger trong giọng nói có bi thương.

“Cám ơn.” Đối mặt anh ấy, cô lại trở nên yếu ớt, cô nói khẽ.

“Anh nghe nói còn chưa tìm được hung thủ?” Hần vừa đỡ cô đi vừa hỏi.

“Ừm, cảnh sát vẫn không có tin tức mới.” Cô thở dài một hơi.

“Rất cuộc là loại người nào lại tàn nhẫn như vậy?” Roger cảm giận nói.

“Em cũng không biết.”

“Vây em sau này muốn làm sao bây giờ?”

“Sống sót.” Cô cười khổ.

“Anh hy vọng..... Anh có thể vì em làm chút chuyện gì đó.” Roger dịu dàng nói.

“Không..... Em không thể lại phiền đến người khác, anh có tâm như vậy, em rất cảm kích, nhưng em phải học cách dựa vào chính mình.”

“Để anh giúp em, không phải tốt hơn sao?” Roger đứng phía sau, cầm hai vai của cô.

“Roger..... Em cái gì cũng nhìn không thấy, không phải là An Dĩ Nhạc trước kia có thể cùng anh hẹn hò, đi chơi, khiêu vũ, em bây giờ chính là người mù, có cuộc sống hoàn toàn khác với anh. Anh không cần lo cho em nữa, đi tìm cô gái khác đi.” Giống như tuyên cáo chấm dứt tình yêu, giọng nói của cô vừa chua xót lại nghẹn ngào.

“Em còn không hiểu sao? Anh thật sự lo lắng cho em.....” Anh ta nói xong liền cô ôm vào trong lòng.

“Roger.....” Cô run giọng gọi tên anh ấy.

Cái ôm này làm cô muốn khóc, thậm chí anh ba năm, đây không phải là giấc mộng đẹp mà cô mơ mỗi đêm sao? Nhưng mà, cô không thể như trước vì anh ấy rung động, cô hiện tại căn bản là không thể đem tâm tư đặt trong tình yêu, cô còn có việc phải làm, không thể theo đuổi sa vào trong sự dịu dàng của Roger.

“Anh muốn ở bên cạnh em, Dĩ Nhạc, để anh ở cùng em, có thể tùy thời nhìn em, để anh biết em ở đâu, được không?” Roger hôn nhẹ tóc cô.

“Em..... Em ở cùng Gedi, nhưng mà, vì sao anh lại đối tốt với em như vậy?” Cự tuyệt nói không nên lời, cô cho tới bây giờ cũng không biết anh ấy cũng nặng tình như vậy.

“Ồ trong mắt anh, mặc kệ em biến thành như thế nào, đều là đẹp nhất.” Anh ấy ôm lấy cô tiếp tục đi về phía trước.

“Roger, em..... Em vào lúc này không có thời gian ở cạnh anh, em còn có việc phải làm.” Cô thông thả bước đi.

“Chuyện gì?”

“Ta làm đơn tạm nghỉ học xong, sẽ đi trung tâm người mù học, sau đó ta có kế hoạch báo thù.....” Cô đem âm lượng giảm tới nhỏ nhất.

“Báo thù?” Roger trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Đúng vậy.”

“Như thế nào báo?” Trong mắt hắn có một tia sáng không tầm thường.

“Em nhờ người ta giúp.”

“Người nào?”

“Anh có nghe qua câu lạc bộ linh lực không?” Cô hỏi lại.

“Không có.”

“Em từ câu lạc bộ linh lực nhờ một người giúp em tìm hung thủ, em nhất định phải điều tra rõ là loại người nào giết người nhà của em.” Đôi mắt vô thần của cô tĩnh lặng nhìn về phía trước.

“Em tìm đến sát thủ hắc đạo?” Hắn cả kinh nói.

“Em không hiểu cái gì hắc đạo bạch đạo, em chỉ nghe nói câu lạc bộ linh lực có thể thay người đạt thành một hy vọng, chỉ vậy là đủ.”

“Phải không? Có loại công ty này sao? Có phải là lừa gạt hay không?” Hắn trực tiếp hắt nước lạnh vào cô.

“Vì sao anh cùng Gedi đều nói như vậy?” Cô bắt đầu dĩ cười.

“Bởi vì xã hội này quả thật có rất nhiều kẻ lừa đảo.”

“Nhưng em tin tưởng anh ta không phải loại người như vậy.” Tia Chớp nếu muốn lừa cô, sẽ không luôn đối với cô châm chọc khiêu khích.

“Anh ta? Nam?” Roger mày lại nhíu lại.

“Phải, anh ta gọi là Tia Chớp.”

“Anh ta giúp em tra ra chuyện gì sao?” Hắn lại hỏi.

“Trước mắt còn không có.”

“Phải không?”

Sau, Roger mang cô đi làm thủ tục tạm nghỉ học, sau đó lại đưa cô trở về cửa trường, cũng không nói thêm câu nào, An Dĩ Nhạc không biết anh ấy suy nghĩ cái gì chỉ có thể yên lặng theo.

Cho đến khi đi tới cổng trường, Roger mới gắt gao cầm tay cô nói: “Em nhất định không tin, anh bỗng nhiên ghen tị với tên Tia Chớp kia có thể có lý do ở bên cạnh em hơn nữa có được lòng tin của em.”

“Roger.....” Tại sao có thể như vậy? Anh ấy nói cho giống như anh ấy đã sớm yêu cô vậy. Nhưng mà, ba tháng trước quan hệ của bọn họ vẫn chưa tiến triển đến tình trạng này a!

“Có thể đem địa chỉ cùng số điện thoại mới lưu cho anh không?” Roger vén tóc cô.

Cô không thể cự tuyệt, đem số điện thoại cùng địa chỉ để lại cho hắn, có loại cảm giác kỳ lạ, lo lắng, bất an, hơn nữa bối rối nói không nên lời.

“Dĩ Nhạc, xong rồi sao?” Gedi lái xe đứng trước mặt bọn họ, quay cửa kính xe xuống kêu cô.

“Đã xong.”

“Vậy đi thôi. Chiều chị còn có hẹn, thời gian có chút gấp.”

“Vâng.....” Cô ở Roger dẫn đường đi đến xe.

Hắn sau khi đưa cô lên xe, nghiêng người nói với cô: “Như vậy, chúng ta lại liên hệ.”

Cô gật gật đầu.

Gedi xem bọn họ đối thoại cùng biểu tình ở trong mắt, lộ ra nụ cười vui mừng. Có lẽ, Roger có thể đem Dĩ Nhạc lôi ra khỏi bóng ma cũng không chừng.

Nhưng mà, An Dĩ Nhạc ngồi trên xe trong lòng lại chỉ nghĩ tới cảm giác khó chịu vừa rồi, vì sao cô lại cảm thấy hương vị trên người Roger làm cô không quá thoải mái?

Kỳ quái!

Ở trong căn phòng trên tầng một trăm năm mươi của một tòa nhà cao chọc trời, Lôi Xiết ngồi trong căn nhà rộng mở lạnh như băng, ở trên ghế sofa bằng da nhắm mắt trầm tư. Nơi này là không gian riêng của anh, ngoại trừ một cái thang máy tự nhân có thể ra vào, không ai có thể xâm phạm, nơi này không có đăng ký bằng hiệu, anh nhìn qua như người thường, kì thực cuộc sống giống người xuất gia.

Anh nhu nhu mi tâm, một hơi xem xong bốn cuốn tiểu thuyết trinh thám của An Hạo, không thể không thừa nhận An Hạo tâm tư xác thực kín đáo, bố cục truyện tình xảo diệu nhàn nhàn ăn khớp, quan trọng hơn là, tình tiết trong tiểu thuyết thật giả lẫn lộn. Mỗi một cảnh vật cùng bối cảnh đều lấy Newyork làm trung tâm, khiến cho người đọc thật giống như đang nhìn những chuyện xảy ra xung quanh mình từng mảnh từng mảnh một, làm cảm xúc của người đọc lên đến đỉnh.

Nhất là quyển tiểu thuyết cuối cùng mới ra lò không lâu kia, lấy nhân vật chính trị với kế hoạch ám sát tổng thống nước Mỹ làm trục chính khiến kịch tính càng lớn, mỗi một người trong truyện đều có thể là sát thủ, sau đó khi gần kết thúc, còn để lại một điểm cho độc giả tự giải đáp, làm mọi độc giả đều hứng thú

Lôi Xiết sau lại tra xét một chút, phát hiện An Hạo an bài kết cục như vậy, nghe nói là cùng nhật báo Newyork ký ước, dự định sẽ dùng cách tiếp tục đăng trên báo, để hấp dẫn quần chúng, tăng số lượng tiêu thụ của báo.

Sau đó, anh lại đi tìm báo mấy tuần trước, phát hiện thấy nhân vật chính trị trong bốn quyển sách kia nhảy lên nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết mới này.

Hắn được viết như một phần tử khủng bố vừa âm hiểm lại có dã tâm bưng bưng. Trong ba mươi hai chương viết trước khi An Hạo chết, chuyện vẫn đảo quanh các vụ án trong xã hội, giết người, cướp bóc, buôn lậu thuốc phiện, cường bạo, đâm chém..... Sau đó, lại nhận ra những “hành động tác loạn” này, toàn bộ đều do nhân vật chính trị kia chủ đạo, mục đích của hắn chính là muốn cho xã hội đại loạn, làm cho người ta sinh tâm hoảng sợ, khiến người cùng người không có sự tin cậy cùng hỗ trợ, hắn muốn khơi mào phần tử thô bạo nguyên thủy nhất trong lòng con người, đem lý trí trong con người hoàn toàn tiêu diệt, làm âm móng sợ hãi, phân nộ, bất an, điên cuồng nảy mầm trên người nhân loại yếu ớt.....

Tiểu thuyết này ngay từ đầu năm nay đã giúp Nhật báo Newyork có số lượng cao nhất trong vài tháng liên tục, nhưng mà, ngay khi An Hạo chuẩn bị đem thân phận chân thật của nhân vật chính trị kia công khai, đêm trước khi giao bản thảo, cả nhà An gia bị tàn sát, An Hạo tử vong tại chỗ, câu chuyện của ông cứ như vậy thành án chưa giải quyết, không có kết cục.

Đem tư liệu trong đầu loại bỏ sửa sang lại, Lôi Xiết đột nhiên có ý nghĩ kỳ quái, cái chết của An Hạo có thể có liên quan với tiểu thuyết của ông ấy hay không? Nhật báo Newyork vì An Hạo chết mà bị tổn thất không ít, Lôi Xiết đã hỏi thăm qua tòa soạn báo, ba chương bản thảo cuối cùng An Hạo định giao ra cũng không cánh mà bay, bọn họ không thể đem chấm dứt câu chuyện, cho nên bị bắt phải gián đoạn. Rất nhiều

độc giả gọi điện thoại đến tòa soạn mắng chửi, lượng tiêu thụ cũng xuống dốc không phanh, bọn họ vì thế định thông qua luật sư của An Hạo hướng người duy nhất còn sống của An gia An Dĩ Nhạc bắt đền tiền trái hợp đồng, muốn đòi bồi thường, nhưng lại sợ như vậy sẽ khiến quần chúng bất mãn, vì thế mấy ngày nay luôn thảo luận chuyện này. Vì sao ba chương bản thảo cuối cùng lại không thấy?

Lôi Xiết tìm được trọng điểm thứ nhất. Bản thảo cùng án mạng có lẽ có chút liên hệ nào đó, nếu suy diễn từ việc này, vậy ngòi nổ của việc An Hạo bị giết chết không phải có liên quan với nội dung tiểu thuyết hay sao?

Có thể hay không bởi vì tòa soạn khác ghen tị, không chịu được việc Nhật báo Newyork bán được nhiều mới áp dụng hành động như vậy?

Có thể sao?

Thương trường cạnh tranh kịch liệt như vậy, có một số người sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc để đạt được mục đích. An Hạo có thể do vậy mà thành vật hi sinh hay không?

Lôi Xiết đốt thuốc, đứng trong phòng nhìn ra ngoài, khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn chiếu vào cửa sổ, ánh mắt lại nhìn ngoài cửa sổ ~ Newyork sáng rực rỡ huy hoàng.

Tại nơi cao như vậy nhìn xuống, thật có cảm giác buồn tẻ cô độc, không biết thượng đế có phải cũng thường như vậy cúi xuống nhìn nhân gian hay không?

Anh xoay người đi trở về bàn, lấy ra mấy tờ bản thảo lấy được từ An gia, bên trong viết chính là phần tiếp của câu chuyện, có thể là bản thảo trước khi chỉnh sửa, bên trong có câu rất có ý tứ, anh vừa nhìn vừa thì thầm: “Tất cả mọi việc đều có liên quan với ‘hành động tác loạn’, con người không tự biết mà trở thành quân cờ, đi về phía diệt vong, người cười cuối cùng, sẽ là thượng đế? Ma quỷ? Hay là.....’hắn’?”

“Hắn” này là chỉ ai? Nhân vật chính gây tội ác trong tiểu thuyết?

Tựa hồ rất nhiều manh mối đều chỉ về phía tập tiểu thuyết này của An Hạo!

Lôi Xiết từ trên ghế đứng lên, anh nên đi An gia tìm thử xem, có lẽ An Hạo còn có phần bản thảo đã sửa chữa trong căn phòng đó.

Anh vội vàng khoác thêm áo da đen, đi thang máy riêng xuống dưới, ra mở xe thể thao màu đen của anh đi về phía nhà An Dĩ Nhạc.

Lần này không cho An Dĩ Nhạc đến có vẻ dễ làm việc hơn, anh nghĩ thầm, tuy rằng anh không có chìa khóa, nhưng, vào nhà việc nhỏ này đối với anh không đáng kể chút nào, ở nước Mỹ, nhà giống như An gia bọn trộm có thể tự nhiên thoải mái vào thật sự nhiều lắm.

Anh dừng xe ở ngã tư đường, vừa mới tắt máy, liền thấy một chiếc xe khác từ phía trước rẽ vào cổng nhà An gia, một nam một nữ bước xuống xe, người nam kia đỡ lấy người nữ, đi đến cửa.

Là An Dĩ Nhạc?

Lôi Xiết nhíu mày, đối với việc cô ta lúc này cùng một người đàn ông xuất hiện ở trong này cảm thấy kỳ quái.

Người nam kia chính là Roger đã hẹn An Dĩ Nhạc ra ngoài ăn cơm, từ khi cô cho hắn địa chỉ nhà Gedi, hắn thường đến tìm cô. Chiều hôm nay, hắn mượn cớ giải sầu, thật vất vả khuyên cô ra ngoài, hai người ở nhà hàng ăn xong, hắn liền mang theo cô đi vào nơi này.

“Này..... Nơi này không phải nhà Gedi?” An Dĩ Nhạc xuống xe liền cảm thấy không thích hợp.

“Nơi này là nhà em, Dĩ Nhạc.” Roger nhẹ giọng nói.

“Nhà em? Anh dẫn em tới nơi này làm gì?” Mặt cô hơi đỏ.

“Thảo khúc mắc của em. Gedi cùng anh tán gẫu qua, cô ấy hy vọng em có thể từ trong bóng ma thăm kích đi ra, đừng suy nghĩ chuyện báo thù hay không nữa, mà anh cho rằng cách trị liệu tốt nhất cho em, chính là trở lại nơi này, để bản thân em đối mặt với đau xót trong lòng.” Roger đỡ cô vào cửa lớn nhà cô.

“Không..... Các người không hiểu, đau xót của tôi chỉ cần báo thù là được rồi.” Cô tức giận kháng cự. tâm tình sung sướng của bữa tối liền biến mất không còn sót lại chút gì.

“Em vĩnh viễn báo không được thù, Dĩ Nhạc.” Giọng của Roger có vẻ rầu rĩ.

“Vì sao?” Cô đẩy hẳn ra, nhưng bởi vậy mà té trên thảm cỏ.

“Hung thủ tàn nhẫn như vậy, một người con gái như em, sao có thể đối kháng cùng bọn họ?” Roger thở dài một hơi.

“Em có người giúp.....”

“Người giúp em chính là kẻ lừa đảo.” Hắc khinh thường nói.

“Không! Anh ta đồng ý sẽ giúp em!” Cô giận dữ mắng.

“Hắn cho dù có thể giúp em, hiện tại người đâu?” Hắc khoanh hai tay, cười cổ quái.

“Hiện tại?” Cô cũng không biết Tia Chớp đang làm việc gì, anh đã một tuần lễ không xuất hiện.

“Nếu lúc này kẻ bắt cóc trở lại, một mình em làm sao đối phó bọn họ?” Roger chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt cô.

“Vậy thì thật tốt, em có thể hỏi rõ ràng bọn họ vì sao muốn giết cả nhà em!” Nói xong liền muốn đứng lên.

Roger thuận tay kéo cô, nhưng động tác không chút dịu dàng, tay hắn nhanh kiểm trụ cổ tay cô, khiến cô phát đau.

“Roger, anh làm em đau...” Cô hô nhỏ.

“Chờ một chút anh sẽ làm em càng đau, em yêu.” Roger ôm lấy cô, đi đến trước cửa, dùng sức đá vắng.

“Anh.... Anh làm sao vậy?” Cô cảm thấy sợ hãi khó hiểu, Roger tựa hồ thay đổi, rất kì lạ.

“Anh? Anh chỉ muốn làm chuyện ba tháng trước anh muốn làm.” Roger nở nụ cười, cười quỷ mị không có ý tốt.

Bọn họ tiến vào phòng khách, hắn mở đèn lên, sofa phòng khách còn lưu một bãi máu, “Roger?” An Dĩ Nhạc toàn thân bắt đầu phát run. Anh ta..... Muốn làm gì?

“A! Nhìn em đúng là ngon miệng, bắt lực, đơn thuần, xinh đẹp như vậy.....” Roger sờ lên ngực của cô.

Tình cảnh này bỗng dưng làm cho cô nghĩ đến chuyện không may đêm đó, tên dã thú kia cũng đối đãi với cô như vậy!

“Buông! Roger!” Cô sợ hãi rống to.

“Buông em ra? Thật vất vả mới bắt được em, ta làm sao có thể thả?” Roger cười đậm đặng hôn lên cổ của cô, tay rất không an phận xoa xoa trên người cô.

Đây..... Chính là người cô ái mộ ba năm sao? Không! Đây chính là ác mộng! Cô nhất định lại gặp ác mộng rồi.

An Dĩ Nhạc cả kinh ngay cả nói cũng không ra tiếng, có vài giây cô đã quên giây dựa, chỉ có thể ngơ ngác đứng sờ.

“Trước khi em báo thù, anh phải giải quyết em trước, Dĩ Nhạc, em rất phiền phức.” Lời nói của Roger giống quả bom nổ tung trong lòng ngực cô.

“Là..... Là người.....?” Cô giật mình nói. Chẳng lẽ giết hại nhà cô Roger cũng có phần?

Cô rốt cục cũng biết khi Roger đến tìm cô, trong lòng cô cảm thấy bất an là vì sao. Mùi trên người hắn làm cho cô nghĩ đến đêm gặp chuyện hôm đó.

“Ừm, bảo bối, ta vẫn thật thích cùng nữ nhân làm tình, cái loại kích thích này quả thực làm cho ta phát cuồng.....” Roger dùng giọng điệu ghê tởm nói.

“Vì sao? Vì sao? Vì sao –” cô đã sắp không chịu nổi tức giận cùng đau đớn trong lòng, vì thế quyền đâm cứa đã phản kháng hẳn, dùng giọng nói đem tất cả bất mãn của cô phát ra.

“Đến hỏi ba em đi!” Hấn cười to, khi một cái tát đang muốn đánh vào mặt cô, vài tia điện từ sau lại đồng thời bắn về vị trí trái tim hẳn, hẳn đau đến hô to một tiếng, vội vàng tránh né, miệng còn kêu lớn: “Đây là cái gì? Đau chết ta!”

“Đến hỏi ba em đi!” Hấn cười to, khi một cái tát đang muốn đánh vào mặt cô, vài tia điện từ phía sau lại đồng thời bắn về vị trí trái tim hẳn, hẳn đau đến hô to một tiếng, vội vàng tránh né, miệng còn kêu lớn: “Đây là cái gì? Đau chết ta!”

“Là điện, cặn bã!” Lôi Xiết không biết khi nào đã đi vào trong phòng, anh một thân đen xuất hiện, điện quang bao quanh toàn thân, bắn ra khắp nơi.

“Người là ai?” Roger không nghĩ tới sẽ có người ra tay giúp An Dĩ Nhạc, chấn động.

“Người không phải thấy được sao?” Lôi Xiết vươn hai tay, dòng điện màu vàng chạy từ tay này sang tay khác lần lượt thay đổi, làm thành một đoàn hào quang.

“Người..... Người là.....” Roger nghĩ đến An Dĩ Nhạc nói câu lạc bộ linh lực cùng “Tia Chớp”.

“Người khi dễ cổ chủ của ta, tiểu tử, việc này không thể được!” Lôi Xiết ánh mắt âm trầm, cặp mắt xanh kia như ngọn đèn chớp động tà khí làm người ta sợ run.

“Người chính là Tia Chớp?” Roger không ngừng thụt lùi.

“Đúng vậy! Nhớ kỹ tên này, như vậy người xuống địa ngục thông quan sẽ có thể nhanh một chút.” Điện quang trong tay Lôi Xiết đã bắn về phía hẳn, điện áp mấy ngàn vol có thể so sánh với sóng điện làmột người đốt thành một đồng xương khô.

“A –” Roger thống khổ hò hét, toàn thân co rút trong dòng điện, lăn qua lăn lại trên mặt đất.

“Đem động cơ giết người của người nói ra, ta tạm tha cho người.” Lôi Xiết đứng sừng sững trước mặt hẳn.

“Ta..... Là..... Là.....” Roger chậm chạp nói không đầy đủ một câu.

“Nói mau!”

“Là..... Ta.....” Hấn mới phát ra từ này, liền chậm rãi ngã xuống.

Lôi Xiết nghĩ hẳn đã xong đời, thu hồi sóng điện, ai ngờ hẳn lại lợi dụng lúc này lao ra cửa, Lôi Xiết lập tức đuổi theo, nhưng không cách nào bắt được Roger đã biến mất trong bóng đêm.

Bị kích điện đến trình độ này còn có thể chạy, xem ra người này..... Không tầm thường! Lôi Xiết mặt không chút thay đổi thầm nghĩ.

Anh lại tuần tra bốn phía xung quanh nhà một chút, mới trở lại trong phòng.

An Dĩ Nhạc quần áo xốc xếch ngồi trên sofa ngẩn người, đầu cô hỗn độn, vẻ mặt đại ra, cả người giống như bị mất hồn, chỉ còn cái xác.

Lôi Xiết cởi áo khoác, vứt trên tay cô, không chút tình cảm nói: “Tình cảnh giác của cô quá kém, An tiểu thư, là cô tự mình để kẻ bắt cóc có cơ hội.”

An Dĩ Nhạc bất động hồi lâu, mới đem quần áo gắt gao ôm trước ngực, không ngừng thì thào tự nói: “Vì sao là hẳn? Vì sao hẳn phải làm như vậy? Vì sao?”

“Tĩnh táo một chút, cô nếu như vậy đã bị dọa, còn nói cái gì báo thù?” Lôi Xiết kéo cô, nhanh chóng thay cô đem áo khoác mặc vào, gài nút, cũng vỗ vỗ hai má của cô, muốn cô hoàn hồn.

“Tôi không hiểu.....” Cô run rẩy nói, nước mắt không biết khi nào đã chảy ra, lúc này, cô đã sớm quên lời thề tuyệt không ở trước mặt Tia Chớp biểu hiện yếu đuối, suy nghĩ của cô đã bị tình hình đột phát này quấy rầy.

“Tôi đã có hơn một manh mối. Yên tâm, tôi có cảm giác, đầu dây đã sắp đến, kế tiếp, chỉ cần nhanh chóng bắt lấy đầu dây, chân tướng có thể hiện rõ.” Anh chớp mắt nói.

“Phải không?” Không có nắc nhen, không có giọng mũi, nhưng nước mắt của cô ngừng không được, nước mắt giống một chuỗi trân châu ở trên khuôn mặt tái nhợt của cô chảy xuống, làm cho người ta động lòng.

Lôi Xiết nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nắm vai của cô, lần đầu tiên dùng giọng điệu an ủi nói với cô: “Đúng vậy, tin tôi.”

Trong nháy mắt này, tâm An Dĩ Nhạc rơi vào hầm băng mới chính thức quay về, lại cảm nhận được sự ám áp khó nói nên lời, lời anh ta nói làm cho cô bàng hoàng bất lực hơn ba tháng, chân chính tìm được nơi dựa vào.

Tia Chớp, kỳ thật cũng không khiến người ta ghét lắm.

“Hiện tại tôi muốn đến thư phòng tìm vài thứ, tôi đã xem xong tiểu thuyết của cha cô.” Anh buông cô ra, đi vào thư phòng bắt đầu tìm kiếm, cũng hỏi cô vừa theo tới cửa thư phòng: “Cô có xem tiểu thuyết của cha cô không?”

“Gần đây sao?”

“Nhưng phần đăng trên báo.”

“Không có, mấy tháng nay tôi bề bộn nhiều việc, bận bịu cùng một tên cầm thú kết giao...” Cô khóc, tới nay nước mắt không khỏi quá nhiều.

“Có thời gian khóc, không bằng nói cho tôi biết lai lịch tên kia.” Anh giận nhất đám phụ nữ chỉ biết khóc suốt suốt!

“Hắn tên Roger, Roger Will, là sinh viên năm tư ngành quản trị trường chúng tôi, bình thường ở trường học là người tao nhã, ai biết hắn lại...” Cô sắp sửa tiếp tục khóc.

“Ngoài những việc này, cô còn biết gì về tên đó không?” Anh lại hỏi.

“Hiểu biết?” Nói thật, cô cùng Roger hẹn hò cũng chỉ mới là chuyện ba tháng trước mà thôi.

“Phụ nữ thật sự là loại động vật chỉ dùng tình cảm không cần đầu óc, chỉ cần cảm giác thấy tốt, luôn không đầu không não mà tiến vào.” Anh cay nghiệt nói.

“Muốn mắng cứ việc mắng đi! Dù sao ngay từ đầu trong miệng anh cũng không xuất hiện qua lời hay.” Cô cảm thấy tủi thân, nhịn không được nói.

Lôi Xiết nhìn cô một cái, khóe miệng bỗng nhiên khê nhếch lên, chỉ tiếc An Dĩ Nhạc nhìn không thấy, nếu không cô sẽ biết khi anh cười lên đẹp trai đủ để người khác thần hồn điên đảo.

“Cô thích nghe lời hay, lúc trước nên chọn Truy Mộng giúp cô làm việc.” Anh muốn nhìn một chút Huyền Dạ Thần Hành dịu dàng đa tình sẽ làm sao để dỗ một cô gái mù.

“Ai là Truy Mộng?” Cô ngạc nhiên nói.

“Một hội viên khác câu lạc bộ, cái miệng của anh ta có thoa mật, tin chắc chính là dạng mà tiểu nữ sinh ưa thích nhất.” Trong lời nói của anh tất cả đều là khinh miệt.

“Tôi không phải tiểu nữ sinh!” Cô cãi lại.

“Có phải hay không cũng giống nhau, chỉ cần là phụ nữ, chính là phiền toái.” Anh nói xong đứng lên, lục lọi thư phòng để tìm thứ có liên quan đến tập bản thảo.

“Anh rốt cuộc đang tìm cái gì?”

“Bản thảo của cha cô.”

“Bản thảo? Bản thảo tiểu thuyết sao?”

“Đúng vậy, tiểu thuyết của cha cô đăng trên báo còn hai chương sẽ chấm dứt, nhưng mà, hai chương định gửi hôm đó đã không thấy tăm hơi.” Anh đi đến một giá sách khác tìm kiếm.

“Không thấy? Sẽ không a, ba luôn đem bản thảo giao cho thư ký ông bảo quản, chờ nhà xuất bản tới lấy..... A! Đợi chút, ba tháng trước ba đã bỏ thói quen dùng máy chữ, khi gặp chuyện không may, ông mới bắt đầu thử dùng máy tính đánh bản thảo.” Cô chớp chớp đôi mắt không có tiêu cự nói.

“Vậy máy tính đâu?” Anh cũng không thấy tung tích của máy tính.

“Không có trong thư phòng này sao? Bình thường ba đều đặt máy tính trên bàn giấy.”

“Thật hiển nhiên là nó cũng bị đám người đó đem đi.” Sự tình rõ ràng cũng có chút manh mối. “Bọn họ lấy máy tính để làm gì?” Cô không nghĩ ra.

“Tôi cảm thấy cái chết của cha cô có thể có liên quan với tiểu thuyết của ông ấy, An tiểu thư.”

“Tiểu thuyết? Làm sao có thể?” Cô cả kinh nói.

“Nói không chừng tiểu thuyết của cha cô có dính tới bí mật của người nào đó.” Anh nghiêng đầu nhìn cô.

“Không có khả năng! Ba tôi viết đều là bịa đặt, đúng rồi, ông thích tìm kiếm linh cảm trên báo, có một lần ông xem xong tờ báo liền nói với chúng tôi, những hành động xấu xa của xã hội này dường như có thể liên kết với nhau...” Cô vội vàng thay cha mình biện giải.

“Liên kết gì?” Anh lập tức tra hỏi.

“Ông nói mỗi một vụ án nhìn như độc lập, nhưng ông cho rằng sau lưng tựa hồ có tổ chức hoặc người nào đó khống chế tất cả, đều có kế hoạch.” Cô hồi tưởng lại khi cha còn sống.

“Ồ?” Cách giải thích này thật đặc biệt.

“Thật buồn cười, em gái tôi khi đó còn xen vào nói có thể là do người ngoài hành tinh làm hay không, khiến cả nhà chúng ta cười to, nhưng mà, ba lại rất nghiêm chỉnh nói giả thuyết này cũng không tệ lắm, ông có thể cho vào tiểu thuyết.” Kí ức ảm áp kích thích cô nở nụ cười đã lâu không gặp, nhớ đến gương mặt ba cùng em gái, cô có ảo giác như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Người ngoài hành tinh?” Lôi Xiết không cười, ngược lại, vẻ mặt của anh vô cùng trầm trọng, anh mơ hồ cảm thấy sự tình có khả năng so với anh tưởng tượng còn phức tạp hơn.

“Em gái giống ba, rất có sức tưởng tượng.....” Cô sa vào hoài niệm sâu sắc về người nhà, vẻ mặt trở nên thanh lệ dịu dàng.

Lôi Xiết nhìn cô trong chốc lát, bóng dáng lẻ loi của cô chiếu vào trên tường thư phòng, dáng vẻ gầy yếu hoàn toàn không có năng lực tự vệ, làm cho người ta nhin không được vì cô lo lắng.

“Đi thôi! Tôi đưa cô về nhà Gedi. Trong thời gian này cố gắng đừng ra khỏi nhà, Roger bị thương đào tẩu, tôi không biết hắn có thể lại lần nữa tìm cơ hội thương tổn cô hay không, cô phải tự cẩn thận.” Anh đối với việc mình đồng tình cảm thấy kỳ lạ, cũng không thể giải thích, cho nên giọng điệu trở nên có chút cứng nhắc.

“Tôi biết.” Nghĩ đến Roger cuồng bạo, cô bỗng nhiên hy vọng Tia Chớp có thể ở lại bên người cô bảo vệ cô, nhưng trước đó anh ta đã sớm nói an nguy của cô không trong phạm vi nhiệm vụ của anh ta, cho nên cô chỉ có thể đem sợ hãi chôn sâu, không muốn cũng không nguyện ý da mặt dày mở miệng cầu anh ta.

Cùng lắm thì chết! Cô tự nói như vậy, cũng chuẩn bị tâm lý tốt lắm.

Hai người trong bóng đêm rời khỏi An gia. Bọn họ cũng chưa phát hiện, một đôi mắt quỷ mị đang nhìn chằm chằm bọn họ, bọn họ dần dần bị cuốn vào trung tâm gió lốc mà không biết.

5. Chương 04

Trở lại chỗ ở của Gedi, Lôi Xiết nhìn An Dĩ Nhạc sờ soạng nửa ngày vẫn không tìm được chốt mở cửa xe, vì thế Lôi Xiết nghiêng người giúp cô mở cửa, thân thể hai người cách xa nhau không đến năm cm, An Dĩ Nhạc cảm thấy anh đột nhiên đến gần, sợ tới mức không biết làm sao, chỉ có thể dựa lưng vào ghế dựa, mặc hơi thở nam tính của anh quanh quẩn bên hơi thở của cô.

“Cửa mở.” Tiếng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai cô.

“Cám... Cám ơn...” Tiếng tim đập loạn xạ trong lồng ngực là sao? Cô không rõ.

“Cửa ở phía trước cửa xe, đi cẩn thận.” Anh lẳng lặng dừng ở nòng, hướng đến sắc bén mắt đã thu liễm không ít.

“Ừm..... Hẹn gặp lại.” Cô chậm rãi xuống xe, đi về phía trước cửa. Cô đã dần dần có thể tự mình đi trong bóng tối, chỉ cần đúng hướng, cô biết mục đích của cô sẽ chờ cô ở phía trước.

Lôi Xiết ngồi ở chỗ cầm lái nhìn cô cẩn thận đi từng bước một, trong lòng nghĩ đến phía sau cửa còn có ba tầng cầu thang chờ cô, sau đó, ngay cả chính anh cũng không biết vì sao, anh bỗng lao xuống xe, đỡ lấy cô đi vào cửa chung cư, lên lầu.

“Tia Chớp.....?” An Dĩ Nhạc ngẩn người.

“Tôi đưa cô lên lầu ba, miễn cho cô còn chưa đi đến đã ngã mặt mũi sưng phù.” Giọng nói của anh vẫn rất lạnh đậm.

An Dĩ Nhạc trong lòng có chút lo lắng, đối với biểu hiện săn sóc của anh vừa mừng vừa sợ.

Tay anh không hề thô lỗ lôi kéo cô, phương thức đối đãi không giống như trước kia có phải chứng tỏ lúc trước anh hung ác tất cả đều là giả vờ hay không?

An Dĩ Nhạc không dám thừa nhận ngăn ngủi một buổi tối liền đối với anh sinh ra ý lại, nhưng mà, anh đem đến cho cô cảm giác an toàn cũng là điều không cần hoài nghi. Thật kì lạ, cô chưa từng thấy anh, cũng từng chán ghét anh, vì sao hiện tại lại tin cậy anh như vậy?

Mang tâm sự lên lầu, Lôi Xiết giúp cô bấm chuông cửa, nhưng bấm hồi lâu vẫn không có người trả lời, cô đợi nửa ngày mới lấy chìa khóa ra, chậm rãi đụng đến lỗ khóa, mở cửa ra.

“Kỳ quái, Gedi nói cô ấy đêm nay sẽ về sớm một chút, như thế nào.....” Cô vào cửa, vừa đi vừa nói.

Ngay khi cửa vừa mở ra, Lôi Xiết đã phát hiện hơi thở không tầm thường trong phòng, anh nhanh chóng che trước người An Dĩ Nhạc, mở đèn điện, dưới ánh đèn sáng ngời, Gedi toàn thân đều là máu nằm trên sofa, hai mắt trợn lên, tử trạng thảm thiết.

“Tia Chớp, làm sao vậy.....” An Dĩ Nhạc từ phía sau anh lộ ra, nói đến một nửa, đã bị mùi máu tươi dày đặc trong phòng làm sợ hãi.

Lôi Xiết quay đầu nhìn cô, không nói gì.

“Gedi...” Cái mùi làm người ta buồn nôn này cô vô cùng quen thuộc. Hương vị này đã kích thích sự sợ hãi ẩn sâu dưới đáy lòng của cô, trong phút chốc, cảnh tượng ba mẹ bị giết giống như bài sơn đảo hải mà đổ về phía cô, hình ảnh tàn nhẫn, tiếng kêu gào của mẹ, tiếng thế giới của cô sụp đổ, tất cả đều hóa thành kim đâm vào lục phủ ngũ tạng của cô, đau đến mức cô không ngừng run rẩy.

“Cô ấy đã chết.” Lôi Xiết nhẹ giọng nói.

“Gedi...” Người bạn duy nhất trên đời của cô ở nơi này, trụ cột tinh thần của cô..... Đã chết?

Cô run rẩy đi về phía trước, không tin mọi chuyện đều là sự thật. Gedi không có lý do gì phải chết, cô ấy chẳng qua là giữ cô lại, chiều cổ cô, khi cô mất đi tất cả đã vờ tay giúp đỡ, người tốt như vậy, vì sao lại chết? Vì sao?

“Đừng đi qua, trên thân thể của cô ấy tất cả đều là máu.” Lôi Xiết giữ cô lại.

“Không..... Không..... Gedi.....” Cô chịu không nổi! Một buổi tối biết Roger là một trong những hung thủ đã đủ rồi, cô không thể lại thừa nhận việc Gedi chết thảm, không thể!

“An tiểu thư.....” Lôi Xiết nắm lấy bả vai của cô.

“Không cần! Không cần –” Cô tránh khỏi anh, phát cuồng quỳ gối trước mặt Gedi, dùng hết sức lực củ mình, kêu gào.

Tiếng kêu tràn ngập toàn bộ căn phòng, cô càng không ngừng kêu, càng không ngừng kêu, thẳng đến khi giọng nói khàn khàn, thẳng đến khi tâm chết.....

“Bình tĩnh một chút, An tiểu thư!” Lôi Xiết bị cô thê lương khóc kêu lay động tâm thần, anh một tay kéo cô qua, lắc lắc cô, không ngừng gọi cô, chỉ hy vọng cô tỉnh táo lại.

“Là tôi làm hại! Là tôi hại cô ấy! Là tôi —” Bên cạnh tiếng kêu điên cuồng là những câu tự lên án, lòng của cô đau đớn ai có thể biết. Thượng đế a!

“An Dĩ Nhạc! Im lặng chút! Dĩ Nhạc” Lôi Xiết lớn tiếng gọi tên cô, sau đó gắt gao ôm cô vào trong lòng.

Anh bị phản ứng của cô làm hoảng sợ, thì ra bên cạnh vẻ ngoài bình tĩnh nội tâm của cô đối với việc người nhà chết vẫn không thể tiêu tan, hơn nữa lại một lần nữa phải đối mặt với cái chết của bạn tốt, cô đã không chịu nổi loại dả kích này, cảm xúc luôn che giấu rốt cục cũng bộc phát ra.

Nhưng mà, cô còn kêu la như vậy sẽ khiến hàng xóm hoài nghi, anh không thể không đem đầu cô ấn vào ngực anh, thử làm cho cô ngừng điên cuồng gào thét. “Tôi làm hại! Tôi..... Là tôi! Vì sao không giết tôi! Giết tôi –” Cô theo bản năng kháng cự anh, vặn vẹo thân hình giống như dã thú điên cuồng, nghe không thấy lời anh nói. Lôi Xiết không còn cách nào, nâng mặt cô lên, dùng miệng ngăn chặn đôi môi tái nhợt không có chút máu của cô, cũng ngăn chặn tiếng kêu cuồng loạn sợ hãi của cô.

An Dĩ Nhạc sợ run, tiếng khóc đột nhiên ngừng bật, cô an tĩnh lại, không hề giãy dụa, hai mắt vô thần nhìn về phía trước, chỉ còn cảm giác ấm áp nơi miệng truyền đến.

Cô cần chút hơi nóng để hòa tan trái tim đóng băng của mình, cô thật lạnh, cảm thấy mình đang từ từ chìm xuống, chìm sâu trong bóng tối không thấy đáy.

Lôi Xiết hôn môi lạnh như băng của cô, bị đôi môi không có chút nhiệt độ làm kích thích kí ức đã phong tỏa trong đáy lòng. Hình ảnh cô lúc này, cùng anh ngày trước chồng lên nhau. Khi đó anh, cũng giống cô sao?

Không biết qua bao lâu, anh mới buông cô ra, đôi mày chau lại vì cô mà giãn ra, trong lòng có cảm giác dao động không tên.

“Cô không thể ở lại nơi này.” Anh nhìn nhìn phòng này, trực giác linh mãnh biết có người đang rình rập, vì thế kéo An Dĩ Nhạc ra ngoài.

“Gedi..... Không! Ta muốn ở cùng cô ấy! Gedi.....” Cô giãy tay anh, không muốn rời đi.

“Cô.....” Anh mới muốn khuyên cô, chợt nghe gặp một tiếng động phá không mà đến thẳng tiến ngực cô, anh vùng tay lên, một dòng điện thẳng tắp bắn về phía viên đạn phát ra trong bóng đêm, làm viên đạn nổ tung trong không trung, mùi khói thuốc lan ra.

Ngay sau đó, lại thêm một viên đạn từ cửa sổ bắn vào, anh ôm lấy An Dĩ Nhạc, dùng toàn thân che chở cô, té trên mặt đất, thuận tay phá hủy đèn điện cùng chốt cửa, trong gian phòng đột nhiên tối như mực. Anh lợi dụng cơ hội này, ôm lấy cô lao ra cửa, chạy xuống thang lầu, đem cô quăng vào xe, sau đó anh nhắm mắt, bằng cảm giác tra ra chỗ của địch nhân, lập tức xoay người vươn hai tay, hai đạo sóng điện bay đến tầng cao nhất trên khu nhà, “két” một tiếng, cùng với một tiếng kêu to, kẻ lén lút giết người đã bị anh đánh bại.

Anh vội vàng lên xe, nhìn An Dĩ Nhạc ngây ra như phỗng một cái, giúp cô thắt dây an toàn, sau đó nhanh chóng rời khỏi hiện trường, không hề lưu lại.

Sẽ là ai? Dọc đường đi, Lôi Xiết đều nghĩ đến vấn đề này. Đối phương vì sao mà đến? Vì một cuốn tiểu thuyết đang dở mà giết nhiều người như vậy, mục đích của “hắn” là gì?

Trở lại căn phòng nằm ở tầng một trăm năm mươi của anh trên cao ốc, An Dĩ Nhạc vô thanh vô tức theo anh vào cửa, ngồi trên sô pha, không có phản ứng gì.

Lôi Xiết rót một ly rượu, đưa đến bên môi cô, thấp giọng nói: “Uống chút rượu, sau đó nghỉ ngơi một chút, đừng nghĩ đến việc gì nữa, hiểu không?”

Cô ôn thuận tiếp nhận ly, một ngụm lại một ngụm uống hết rượu, vẻ mặt dờ dẩn.

Gian phòng thường chỉ có một mình anh đột nhiên lại có thêm một người, cảm giác là lạ, mới vừa rồi nghĩ không ra nên đưa cô đến nơi nào, anh đành phải cho cô đến chỗ ở riêng của mình. Hiện tại, anh lo lắng phải làm sao mới có thể bảo hộ an toàn của cô, đồng thời cũng sẽ không quấy nhiễu đến anh, sau đó anh lại nghĩ đến chỉ có một nơi — câu lạc bộ linh lực.

Nhưng mà, câu lạc bộ linh lực cũng không cho phép người ngoài vào, cho dù là người tới cửa mua hy vọng, cũng chỉ có thể ở đại sảnh một đêm, hôm sau sẽ bị đưa đi, như vậy, anh có thể đưa An Dĩ Nhạc vào sao?

An Dĩ Nhạc sau khi uống rượu, mắt từ từ nhắm lại, thân thể ngã vào sô pha, nặng nề ngủ.

Anh thông thả đi đến bên người cô, cúi đầu nhìn cô ngay cả khi ngủ cũng chau mày, trong lòng đã bị cảm xúc không biết tên công kích, bất tri bất giác vươn tay vén lại sợi tóc lòa xòa trên trán cô, tỉ mỉ xem xét gương mặt cô.

Dáng vẻ của cô nhỏ nhắn mà thanh lệ, không phải vẻ diễm lệ bùng nổ, mà là vẻ thanh lịch mà hấp dẫn của đông phương, chỉ nhìn vẻ bề ngoài, cô dịu dàng mảnh mai tựa hồ không chịu nổi một chút thương tổn, nhưng từ khi cô bị gia biến vẫn còn sống đến nay, thậm chí còn tìm tới câu lạc bộ linh lực nhờ giúp cô báo thù. Nếu là cô gái bình thường có thể đã sớm trốn về Đài Loan, sợ sệt sống hết một đời, cô lại lựa chọn con đường cùng hung thủ giằng co, có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Nên nói cô ngu xuẩn, hay là dũng cảm đây? Vì sao cô không ngoan ngoãn rời khỏi nước Mỹ, tìm một người đàn ông rồi gả đi, việc gì cũng không nghĩ nữa, hết lần này tới lần khác ép buộc bản thân như vậy, làm cho bản thân rơi vào nguy hiểm?

Đột nhiên cảnh giác mình đang lo lắng an nguy của cô, Lôi Xiết cả kinh, anh đây là đang làm cái gì? Cô là một thành viên trong tộc đàn anh ghét nhất, là một phần tử trong tập đoàn tên là “phụ nữ” a!

Thở ra một hơi, anh phủ khói thuốc, theo thói quen thông thả đi đến bên cửa sổ, trầm tư nhìn thế giới bên ngoài.

Kỳ thật anh chán ghét phụ nữ như vậy là có nguyên nhân, trong trí nhớ, từ mười tuổi sau khi anh bị mẹ gây ra vết thương rồi vứt bỏ, liên đới với phụ nữ sinh ra địch ý khó hiểu.

Từ nhỏ anh đã theo người mẹ xinh đẹp phi phạm lưu lạc khắp nơi, bà thường thay đổi một người rồi lại một người đàn ông, sống phóng đảng. Bà không phải người mẹ tốt, thường uống rượu say sưa, khi tỉnh lại thì thương anh, khi say thì đánh anh, nếu không thì lại lăm bắm một số điều anh nghe không hiểu, hoặc là âm thầm khóc.

Anh vẫn không hiểu mẹ thống khổ cái gì, chỉ có thể lẳng lặng nhìn bà, trầm mặc sống trong bóng ma.

Lúc trước anh thường chơi với điện, chỉ cần bên người có nguồn điện, anh có thể tùy ý muốn điện chạy hướng đông đi hướng tây, thậm chí không cần ra tay, dùng mắt cũng có thể tắt mở đèn điện. Lúc ấy anh chỉ là cảm thấy thú vị, cũng không cảm thấy mình cùng người khác có gì khác biệt, thẳng đến khi mẹ anh phát hiện kỹ năng này của anh, bà sợ hãi.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ khi mẹ biết được linh lực của anh tựa như nhìn thấy quỷ, chỉ vào anh mà mắng: “Yêu ma! Mày cùng hắc giống nhau như đúc! Quái vật!”

Lôi Xiết nhìn hình ảnh phản chiếu trên cửa kính, vết sẹo trên má trái chính là kiệt tác sau khi mẹ nổi điên.

Năm ấy anh mười tuổi, mẹ mỗi ngày nhìn đến anh không phải đánh chửi thì kêu la sợ hãi, anh rốt cục chịu không nổi, trong một lần bà quyền đâm cước đá đã phần nộ mà dẫn điện trên thân, phản kích lại.

Mẹ bị dòng điện đánh trúng, ngạc nhiên hồi lâu, đột nhiên tỉnh lại, chỉ là trong mắt chứa đầy oán hận trừng anh nói: “Mày là nghiệt chủng! Mày là do tên khốn kia vì kéo dài năng lực mới lập kế hoạch nham hiểm để

sinh ra! Hắn lừa tao, lợi dụng tao không biết, làm cho tao thụ thai, nhưng tao lại phát hiện hắn là quái nhân dùng điện, thường dùng chút phương pháp ghê tởm bắt nạt tao..... Tao không thể không giết hắn, mang theo mày mới sinh ra bỏ trốn, ai biết, mày lại đáng sợ giống hắn, các người quả thật là cha con..... Giống nhau như đúc..... Tao muốn chặt đứt mầm tai hoạ, tao muốn giết mày! Làm cho tên già đó chết không nhắm mắt, mày sớm một chút xuống địa ngục gặp hắn đi.....”

Bà nói xong liền từ ngăn kéo lấy ra một cây dao, không chút do dự đâm về anh, anh kinh hãi không kịp né tránh, thẳng đến khi dao xẹt qua má trái anh, anh mới kêu to đẩy bà ra, vội vàng lao ra khỏi nhà, trốn vào trong đêm mưa tầm tã.

Nhưng mẹ vẫn không buông tha anh, liều mình đuổi giết anh, cảnh tượng làm người ta sợ hãi kia anh vĩnh viễn không quên, một cây dao nhọn cùng về mặt dữ tợn, bà mới là quỷ sống đến từ địa ngục! Chuyện xảy ra sau khi mẹ muốn chấm dứt tánh mạng con ruột mình anh không có ấn tượng gì, anh chỉ nhớ khi anh tỉnh lại người đang nằm bên cạnh một đồng rác, máu trên mặt đã sớm đông lại, mà mẹ chẳng biết đã đi đâu.

Anh từ khi đó đã không còn có gặp lại mẹ anh, một mình hoảng sợ qua ba năm, sau đó trong một đêm kỳ dị, anh đi vào câu lạc bộ linh lực, gặp quản lý cùng với Huyền Dạ Thần Hành.....

Nháy mắt, anh đã ở câu lạc bộ linh lực hơn mười năm, nhưng việc xảy ra lúc nhỏ đã khiến anh đối với phụ nữ không hề có hảo cảm, gương mặt đáng sợ của mẹ vào đêm đó đã khắc sâu trong đầu anh là ác mộng cả đời của anh. Quản lý thường nói, khi anh vừa đến câu lạc bộ, hàng đêm vẫn vật vã không ngừng, là Huyền Dạ Thần Hành mỗi đêm tiến vào trong mộng giúp anh, anh mới bình yên vượt qua những ngày thống khổ kia.

Có lẽ chính là do nguyên nhân này, anh đối với Huyền Dạ Thần Hành luôn hoài địch ý khó hiểu, không phải không cảm kích, mà là anh sợ Huyền Dạ xâm nhập quá sâu vào tâm linh anh, rất hiểu anh, như vậy anh ở trước mặt anh ta còn có tôn nghiêm gì đáng nói? Cho nên, sau này hai người đánh đánh mắng mắng vô số kể, không phải ác ngôn ác ngữ, chính là châm chọc khiêu khích.

Sau đó, Lãnh Quan cùng Tước Lợi Nhi trước sau tiến vào câu lạc bộ, trở thành hội viên, anh mới hiểu anh không phải là quái thai, trên đời này, vẫn là có người có được linh lực kỳ lạ như anh.

Dưới sự dạy dỗ của quản lý, bọn họ mỗi người đều có được sức mạnh cường đại hơn, cũng biết sứ mệnh của mình ở đâu. Quản lý nói với bọn họ, câu lạc bộ linh lực từ rất sớm trước kia đã tồn tại, chỉ là người bình thường nhìn không thấy mà thôi, chỉ có người thật lòng muốn mới có thể tìm được, mà bọn họ, vì thay những người này giải quyết nan đề mà sống.

Nhưng Lô Xiết cũng không cho rằng công việc này có bao nhiêu thiêng liêng, anh coi nó như việc làm ăn, lấy tiền làm việc, cũng coi như giết thời gian. Đến nay anh xử lý qua rất nhiều án tử, từ đó anh thấy rõ tính xấu đẹp của con người, cũng đã thấy đủ loại người, nhưng nút thắt trong lòng anh không ai có thể giúp anh giải. Mười mấy năm qua anh vẫn không thể thoát khỏi oán hận của mẹ mình, anh coi phụ nữ là công cụ ầm giường cùng phát tiết, cho rằng đàn ông cùng phụ nữ căn bản không có thật lòng gì, tình yêu, bắt quả là thượng đế lấy Adam cùng Eva viết nên một câu truyện cười.

Nhưng mà, anh sao lại vì chuyện của An Dĩ Nhạc lo lắng như thế?

Tiếp nhận nhiều nhiệm vụ như vậy, anh chưa một lần quan tâm đến người tiêu tiền mua hy vọng. Báo cáo kết quả công việc xong liền vỗ vỗ mông chạy lấy người, không mang theo tình cảm riêng, không nói chuyện khác ngoài công việc, anh thậm chí còn có thể không cùng cô chủ nói một câu nói liền đem mọi việc làm thỏa đáng, lạnh đến mức làm cho người ta ngay cả thở cũng sẽ đóng băng.

Như vậy, hiện tại anh là do rối loạn thần kinh mới có thể đem cô mang về nhà? Còn vì nơi ở của cô mà hao tổn tâm trí sao?

Hay vì vẻ mặt đáng thương cùng tuyệt vọng của cô?

Coi như hết, anh Lô Xiết cho tới bây giờ chưa từng giàu lòng đồng tình như vậy, đối với cô cũng không thể ngoại lệ. An toàn của cô ta là chuyện của cô ta, không liên quan gì đến anh, cùng lắm thì, khoản tiền cuối anh không thu thôi.

Thật là! Phương pháp đơn giản nhất chính là ngày mai đem cô đưa lên máy bay trở về Đài Loan, sau đó chuyện báo thù anh có thể thay cô hoàn thành, cô không cần ở nơi này rồi hời.

Đúng vậy. Cứ làm như vậy đi. Anh lại cúi đầu nhìn cô một cái, trong mắt khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có.

Cô cùng anh, vốn chính là người ở hai thế giới khác nhau, hiện tại như thế, tương lai cũng là như thế.

Bình minh đã đến, ánh sáng rực rỡ phút chốc chiếu rọi toàn bộ bầu trời Newyork, xa xa nhìn lại, không khí ô nhiễm như sương sớm, mê mê mang mang bao phủ thấp xi măng, tạo thành cảnh quan kỳ lạ như ảo mộng.

Lôi Xiết cả đêm chưa ngủ, ở trước máy tính tìm tư liệu về Roger, do đó tia nắng đầu tiên vừa chiếu, anh đã thói quen tính đứng trước cửa sổ chờ đợi mặt trời mọc. Mỗi khi câu lạc bộ không có việc gì, anh đều ở nhà nghênh đón từng buổi sáng sớm như vậy, đón nhận tia nắng sáng đầu tiên để rửa tội.

Nhưng, hôm nay anh không có tâm tình hưởng thụ ánh mặt trời, bởi vì khi anh từ phòng làm việc bước vào phòng khách, liền thấy An Dĩ Nhạc trên sofa đã tỉnh lại ngồi dậy, không nhúc nhích nhìn thẳng phía trước.

“Cô tỉnh?” Anh đi ngang qua phòng khách, đến phòng bếp pha ịch một ly cà phê, sau đó quay lại.

An Dĩ Nhạc vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt đại ra thoát nhìn có chút khác thường.

Anh uống một ngụm cà phê, nhìn thẳng mặt cô, lại kêu một lần: “An Dĩ Nhạc?”

Cô vẫn không nhúc nhích, yên lặng làm người ta bất an.

Anh chậm rãi buông cái tách, đi đến trước mặt cô ngồi xuống, giạt nhẹ tay cô nói: “Này! Cô suy nghĩ gì thế? Trả lời tôi!”

Đôi mắt xinh đẹp của An Dĩ Nhạc chớp cũng không chớp, giống như lão tăng đang nhập định.

“An Dĩ Nhạc.” Anh vỗ nhẹ mặt cô.

Ngoại trừ im lặng, vẫn là im lặng, An Dĩ Nhạc bề ngoài tuy rằng đang tỉnh, nhưng nội tâm của cô tựa hồ ngủ say sâu không lường được trong thế giới bóng tối, không thể gọi về.

Lôi Xiết nhíu chặt mày, cô như vậy, anh sao có thể đuổi cô về Đài Loan? Kế hoạch của anh hoàn toàn bị phá hoại.

“Tôi biết cô nghe được, chỉ là cô cự tuyệt nghe mà thôi, An Dĩ Nhạc, cô tỉnh lại cho tôi!” Anh nói xong cầm hai vai của cô, liếc nhìn cô.

An Dĩ Nhạc vẫn không có phản ứng, tâm linh bị thương nặng khiến cô áp dụng phương pháp tự bế để bảo vệ mình, cô đã không muốn nghe hoặc thấy thế giới này.

“Shit!” Lôi Xiết thấp giọng rửa một tiếng, đem cô từ sofa đến phòng tắm, quăng cô vào bồn tắm, dùng nước lạnh xối cô từ đầu đến chân, hy vọng có thể kích thích đánh thức cô.

Nhưng mà, cô chỉ phát run, cánh môi tím lại cùng khuôn mặt tái nhợt đều nói rõ thân thể cô đang trong trạng thái không khỏe, nhưng cô vẫn không nói một chữ.

Lôi Xiết thấy cách này không có hiệu quả, lại bị bộ dáng run run của cô làm phiền lòng, đành phải đổi thành nước ấm thay cô xua lạnh.

“Cô còn không nói chuyện sao? An Dĩ Nhạc, cô không báo thù sao? Gedi làm sao bây giờ? Cô cứ như vậy để mặc cô ta cùng người nhà của cô giống nhau chết không minh bạch? Cô như vậy sao tìm ra hung thủ đây?” Anh đứng cạnh bồn tắm giận dữ quát.

Áo len cùng quần dài trên người An Dĩ Nhạc đều ướt đầm, tóc đen dán trên cổ cùng bả vai mảnh khảnh, nước từ trên đầu nhỏ xuống, cô dựa đầu, yên lặng nhìn bức tường đối mặt với tường phòng tắm.

Lôi Xiết bị bộ dáng của cô khiến cho nóng nảy không thôi, vươn tay vuốt lại tóc đen trên trán, vừa tức vừa vội tắt nước, sau đó rút một cái khăn tắm lớn bao đầu cô.

“Cô cho là dúm đầu vào hố cát có thể tránh né mọi chuyện sao?” Anh dùng lực xoa xoa tóc cô, không mang theo chút thương tiếc. “Cô cho là toàn thế giới cũng chỉ có cô là đáng thương nhất sao? Khi cô đóng cửa cảm quan của bản thân, cô chẳng khác nào nhận thua với kẻ thù của cô, cô hiểu không?”

Anh càng không ngừng hướng tâm linh của cô mà kêu gọi, hy vọng cô có thể vượt qua đả kích này, nhưng mà, anh lầm bầm nói gần mười phút, ý thức của cô vẫn phiêu diêu ở nơi xa xôi, không chịu trở về.

“Chết tiệt! Đừng tưởng rằng như vậy thì tôi phải chiều cổ cô! Ta có thể quăng cô ra bên ngoài, cô cũng không phải là trách nhiệm của tôi, cô con mẹ nó mau tỉnh táo lại cho tôi! Cô có nghe hay không?” Anh lớn giọng mắng chửi, giật khăn tắm xuống nhìn cô.

Mắt An Dĩ Nhạc dường như nhìn anh, nhưng Lôi Xiết biết, trong lòng của cô mắt căn bản không mở ra, cặp cửa sổ linh hồn kia của cô hiện đang đóng chặt, cự tuyệt mọi tin tức.

Bỗng dưng, anh bị cảm giác khổ sở trong lòng ép tới không thở nổi, cô không nói một lời nhưng lại ngoại lệ làm nhiễu loạn trái tim lạnh lùng của anh. Anh nhìn không được, vì thế tâm vừa động, khiêng cô trên vai, đi vào phòng ngủ của anh, đem cô vứt trên chiếc giường mềm mại rộng lớn.

“Nếu cô mở miệng cầu tôi ngừng lại, tôi sẽ tha cho cô!” Anh quỳ một gối xuống bên cạnh cô, cúi đầu nhìn cô nói, tay bắt đầu cởi bỏ quần áo ướt đầm của cô.

An Dĩ Nhạc vẫn không lên tiếng, hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, môi khép chặt.

Chỉ chớp mắt, Lôi Xiết đã thoát hết quần áo của cô, cô tuyết trắng non mềm khỏa thân nằm nghiêng trên giường, đường cong mỹ lệ động lòng người cùng tấm trải giường hai màu đen trắng của anh hình thành sự đối lập mãnh liệt.

Lôi Xiết quy tội tiếng tim đập cấp tốc cùng tiếng thở dốc ồ ồ là sự phẫn nộ đối với cô, anh cơ hồ là cuồng bạo hôn môi cô, đem thân hình yếu diệu của cô kéo vào lòng, dùng miệng chà đạp cô, rõ ràng muốn khi dễ cô.

Nhưng mà, vì sao hơi thở của cô thơm ngọt như vậy? Vì sao da thịt của cô mềm mại như vậy? Vì sao..... anh cứ nhiên lại muốn tiếp tục càng không ngừng hôn?

Cô tựa như một dòng nước xoáy, anh không cẩn thận sẽ bị cô hút vào, ngập đầu.

Khi môi lưỡi của anh đã mất đi lý trí triền miên trong miệng cô, tay cũng bắt giắc sờ soạng toàn thân cô, anh mới bất ngờ bừng tỉnh anh đối với cô đã sinh ra dục vọng, trong thời khắc chết người này, anh thiếu chút nữa muốn cô.

Hỗn trưởng! Anh đột nhiên bứt ra, ở trên giường ngồi dậy, đối với việc mình cảm lòng không được mà không ngừng nguyên rửa.

An Dĩ Nhạc vẫn giống như con búp bê, không phản kháng, cũng không kêu sợ hãi, mặc anh hôn hít vẫn thờ ơ.

Lôi Xiết phút chốc tức giận bưng bưng, anh đã chịu đủ rồi, nhịn không được dẫn động điện lưu, một tia điện đánh qua cánh tay cô, trên cánh tay ngọc trắng muốt của cô nhất thời xuất hiện một vết đỏ sẫm.

An Dĩ Nhạc kinh sợ ngồi dậy, sờ xoa chỗ đau, giống con thỏ nhỏ bị thương, ôm chặt cơ thể run run.

“Cô vẫn có cảm giác, vì sao không nói lời nào?” Lôi Xiết nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lo lắng mà ủ dột.

Mặt của cô đã giấu vào trong đầu gối, không để ý đến anh.

Anh thật sự bị cô đánh bại! Anh thở dài một hơi. Có lẽ, anh phải tìm Huyền Dạ Thần Hành tới giúp mới được. Tuy rằng anh thật sự phi thường không muốn đối mặt với vẻ mặt chế nhạo của Huyền Dạ Thần Hành.

Từ tủ lấy ra quần áo của anh, anh nhẹ nhàng đem cô kéo xuống giường, đối với việc cô khỏa thân không hề có dục niệm gì, chỉ đơn thuần giúp cô mặc xong quần áo, cài tốt, sau đó ngay cả anh cũng không thể giải thích, anh kéo cô vào lòng, ôm lấy cô nói; “Tĩnh lại chút, việc gì cũng không cần lo lắng, tôi nhất định sẽ giúp cô.”

Một người lầm bầm lầu bầu cảm giác rất kỳ quái, nhưng mà, Lôi Xiết biết cô hẳn là nghe được giọng của anh, cảm giác của cô vẫn chưa biến mất, cô chỉ là rất thương tâm. Rất sợ hãi, mới có thể tạo thành tình trạng này.

Sau đó, thỉnh linh, tay cô chậm rãi ôm thắt lưng anh, như là muốn tìm nơi an toàn dựa vào, hai tay nhanh bắt lấy áo sơ mi đen của anh không rời. Lôi Xiết kinh ngạc bởi động tác của cô, đây là tư thế của trẻ con khi sợ hãi, làm dao động trái tim cứng rắn của anh.

Anh cứng đờ chừng vài phút, mới vươn tay dùng sức ôm lấy cô.

“Đúng vậy, đừng sợ, ta sẽ chữa khỏi tâm bệnh này cho cô.” Anh nói giống như thề.

Nửa giờ sau, Lôi Xiết chở cô đi về phía phố người Hoa. Dọc đường đi, anh nghe radio nói đến việc có liên quan đến cái chết của Gedi, cảnh sát đối với thân phận cô là luật sư cố vấn của An Hạo cảm thấy khả nghi, hơn nữa bắt đầu truy tìm nơi ở của An Dĩ Nhạc, bọn họ cho rằng An Dĩ Nhạc vô cùng có vấn đề, thậm chí có người hoài nghi trạng thái tinh thần của cô có lệch lạc hay không, khiến cô có động cơ giết người, toàn bộ mọi chuyện đều bị lầm đường đến buồn cười.

Lôi Xiết dùng đuôi mắt liếc nhìn An Dĩ Nhạc một cái, cô đối với tin tức này không có phản ứng, song, anh phát hiện khi cô nghe thấy tên của “Gedi”, theo bản năng co rúm lại một chút.

Đây là mấu chốt sao? Gedi chết thảm là vật dẫn, khiến ác mộng ba tháng trước của cô tất cả đều bùng lên, làm cho cô phân không rõ sự thật cùng mộng ảo.

Xe dừng lại ở phố người Hoa, anh mang cô xuống xe, đi về phía “cửa vào”.

Cửa vào câu lạc bộ linh lực xác thực ở phố người Hoa, bởi vì phong thủy của mỗi con phố người Hoa ở toàn thể giới cùng từ trường linh lực phù hợp nhất, cho nên câu lạc bộ linh lực sẽ vào những thời gian khác nhau mở ra một cái cửa, để người lạc đường hoặc người có việc cầu gỡ cửa tiến vào, mà bình thường vào ban đêm lực cảm ứng của mọi người mạnh nhất, bởi vậy, khách tới cửa hơn phân nửa là vào buổi tối mới tìm được đến câu lạc bộ linh lực trong truyền thuyết.

Nhưng đối với Lôi Xiết ở câu lạc bộ rất nhiều năm mà nói, anh muốn tìm cửa vào lại rất dễ dàng. Trước một căn tiệm dạt dào phong cách Trung Quốc cổ, anh nắm tay An Dĩ Nhạc đi vào cánh cửa ánh sáng, thân hình đột nhiên biến mất ở phố người Hoa, tiến nhập vào thông đạo đi đến câu lạc bộ linh lực.

Câu lạc bộ linh lực nếu dùng từ cụ thể để hình dung, thì chính là một căn biệt thự khổng lồ kiểu Âu luôn đốt đèn ở cửa lớn, trong nhà có những đường thông với tất cả các phòng, nó bất luận khi nào cũng ấm áp thoải mái, ánh đèn dịu nhẹ, tiếng nhạc êm tai, cộng thêm rượu mạnh mỹ nữ..... Quản lý này thật đúng là người giỏi về lợi dụng nhân tâm để buôn bán.

Lôi Xiết đến từ sau, quản lý cũng không giật mình, ông chỉ nhìn An Dĩ Nhạc phía sau anh một cái, lông mi hơi giương lên nói: “Muốn tìm Huyền Dạ sao?”

Lôi Xiết gật gật đầu, chú ý tới quản lý đang nhìn An Dĩ Nhạc còn cô thì giữ chặt ống tay áo của anh.

“Anh ta ở đâu?” Anh trừng ông, muốn ông đừng loạn.

“Ban ngày ban mặt rất khó tìm cậu ta, cậu cũng biết, Huyền Dạ là động vật làm việc ban đêm.” Quản lý khóe miệng chứa ý cười.

“Lúc này anh ta chỉ biết ngủ.” Lôi Xiết hừ lạnh một tiếng.

“Có điều, không biết có phải Tước Lợi Nhi lại bói bài hay không, sáng sớm cô ấy đã kêu Lãnh Quan cùng Huyền Dạ đến, nói là có trò hay lên sân khấu.” Quản lý vẻ mặt hứng thú mười phần.

“Oh?” Lôi Xiết trong lòng cả kinh. Ba người kia không phải đã sớm biết anh muốn tới chứ?

“Bọn họ ở bên trong, đi thôi.” Quản lý nhô đầu ra khỏi phòng tổng bộ.

Đáng chết! Như thế này nhất định sẽ âm ỉ không ngừng. Lôi Xiết vừa nói thầm trong lòng, vừa kéo An Dĩ Nhạc đi vào.

Quả nhiên, trong phòng ba người tất cả đều bày ra biểu tình “chờ đợi mở thưởng”, vừa nhìn thấy Lôi Xiết mang An Dĩ Nhạc đến, không hẹn mà cùng cười nói: “Đúng rồi!” Tước Lợi Nhi càng hưng phấn mà kêu: “Wow! Em có thể đi bày quán làm thầy tướng số bói toán giúp người khác!”

“Thật giỏi.” Lãnh Quan cũng khẽ nhếch miệng khó gặp.

“Quá lợi hại, Tước Lợi Nhi, danh hiệu ‘Thần Toán’ này của em hoàn toàn xứng đáng a!” Huyền Dạ Thần Hành một câu hai ý nghĩa,” Nói trúng tim đen.

“Hi hi! Cảm ơn! Cảm ơn khích lệ.” Tước Lợi Nhi liên tiếp xoay người đáp lễ.

“Các người đủ chưa?” Lôi Xiết quát bảo bọn họ ngưng tự đắc lại.

“Ồ? Tìm người ta giúp đỡ, nói chuyện phải khách khí một chút mới đúng a!” Huyền Dạ lên nói.

“Đúng vậy. Lôi Xiết, anh không phải muốn nhờ Huyền Dạ giúp An Dĩ Nhạc gọi hồn sao?” Tước Lợi Nhi cười meo meo chỉ chỉ An Dĩ Nhạc.

“Các người.....” Lôi Xiết hôm nay thật sự là xui xẻo rồi.

“Thật sự là kỳ tích, cậu lại quan tâm một cô gái như vậy. Lôi Xiết, cậu không phải nói, an toàn của cô ấy không phải trách nhiệm của cậu sao?” Huyền Dạ Thần Hành đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để đùa giỡn.

“Đúng vậy, Lôi Xiết không bao giờ có dính líu gì với cổ chủ lúc này làm sao vậy nhỉ?” Đằng sau nụ cười của Tước Lợi Nhi lóe lên vẻ nghịch ngợm.

“Thú vị.” Lãnh Quan chỉ nói hai chữ, nhưng đã biểu lộ sinh động tâm tình của cô.

“Tôi chỉ là nhìn không được đáng về đà điểu này của cô ta, cô gái trong miệng la hét muốn báo thù sao có thể trở nên hèn nhát như vậy?” Lôi Xiết miệng vẫn phun ra những lời không dễ nghe.

“Thật sự chỉ vì điều này sao?” Tước Lợi Nhi cố ý đi đến phía sau anh, cầm tay An Dĩ Nhạc đang nắm chặt quần áo của anh, cười mờ ám.

“Đúng là như vậy.” Lôi Xiết dẫn điện đánh nhẹ tay cô.

“A! Vừa động liền kích điện, tính tình thật nóng nảy.” Tước Lợi Nhi vẫy vẫy tay, chu miệng nói.

“Cô ấy bị gì vậy?” Huyền Dạ nhắc chân lên, nhìn chằm chằm An Dĩ Nhạc mỉm cười.

“Cô ta tự phong bế tâm linh của mình, không nghe những việc không muốn nghe.” Lôi Xiết muốn lấy tay của An Dĩ Nhạc, nhưng lại khiến cô nắm càng nhanh.

Nhìn tình huống này, Tước Lợi Nhi nháy mắt với Lãnh Quan, nở nụ cười.

“Đã bị kích thích quá lớn?” Huyền Dạ Thần Hành đứng lên, đi đến trước mặt An Dĩ Nhạc, mới vươn tay, cô liền trốn phía sau Lôi Xiết, ôm cánh tay anh.

Lôi Xiết đối với hành vi của cô cảm thấy không biết làm sao, nhưng lại không đành lòng đẩy cô ra.

“Ừm, cô ấy rất tin nhiệm cậu đó.” Huyền Dạ lên cười, Lôi Xiết lúc này xác định không ngoài hai chữ “phiền toái”.

“Trước khi cô ấy biến thành như vậy, cô ấy còn rất ghét tôi.” Anh giải thích.

“Nhưng, cảm giác là theo tâm tình mà thay đổi.” Tước Lợi Nhi nói tiếp rất thuận miệng.

“Em hôm nay nói thật nhiều, Tước Lợi Nhi.” Lôi Xiết trừng mắt nhìn cô.

“Nói thật, cô ấy cùng anh rất xứng đôi, chẳng lẽ anh không phát hiện?” Tước Lợi Nhi giả làm nhân vật nguyệt lão.

“Không có!” Lôi Xiết lạnh lùng nói những lời này, lại lười để ý.

“Đáng vẻ cô ấy so với chúng ta nghĩ còn xinh đẹp hơn, ngoại trừ mắt nhìn không thấy, điều kiện khác đều không tệ lắm.” Tước Lợi Nhi thì thầm nói.

“Còn nói nữa, anh sẽ iệng em một tuần không thể mở ra.” Lôi Xiết phát hỏa.

Tước Lợi Nhi le lưỡi, ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Cậu muốn tôi làm như thế nào? Tiến vào giấc mơ của cô ấy?” Huyền Dạ nói.

“Đánh thức cô ta! Cô ta cứ đưa ra bộ dạng muốn chết không sống này vừa nhìn liền làm người ta tức giận.” Lôi Xiết ra vẻ lãnh đạm nói.

“Nhưng cô ấy không biết tôi, tôi cứ như vậy đi vào, sợ cô ấy sẽ bài xích.” Huyền Dạ Thần Hành chậm rãi nói.

“Anh không phải rất lợi hại sao? Một chút bài xích sẽ quấy nhiễu được anh sao?” Lôi Xiết chế giễu.

Huyền Dạ Thần Hành nhú mày, đến gần anh nói: “Hảo tiểu tử, luôn không biết kính lão tôn hiền. Nói, tôi vì sao phải giúp cô ấy?”

“Anh cũng có thể không giúp cô ta, dù sao tôi cũng không cần.” Lôi Xiết trái lương tâm nói.

“Thật sự không cần?” Huyền Dạ Thần Hành mới không tin đâu! Cậu thân thiết với cô ấy như vậy vừa nhìn đã hiểu ngay, còn bày đặt mạnh miệng.

“Tôi là sợ không chiếm được khoản tiền cuối. Cô ta nếu cứ như vậy tự phong bế, tôi không phải sẽ lấy không được thứ gì sao?” Lôi Xiết ngồi trên ghế cao, rót một ly rượu uống hết.

“Như vậy, nếu tôi chữa khỏi cho cô ấy, cậu sẽ cảm ơn tôi như thế nào?” Huyền Dạ Thần Hành vẻ mặt xấu xa nhìn.

“Đơn giản, tôi sẽ tặng lại quyền lợi lấy một thứ gì đó của cô ấy sau khi nhiệm vụ hoàn thành tặng lại cho anh.” Lôi Xiết nhanh chóng nói.

“Hào phóng như vậy? Được, nhớ kỹ những lời này, Lôi Xiết.” Huyền Dạ Thần Hành cười không có ý tốt. “Đưa cô ấy vào phòng cậu đi.”

Lôi Xiết kéo An Dĩ Nhạc đến phòng anh, trong phòng bài trí vẫn không thay đổi, hai màu đen trắng phối hợp để trang trí đúng như cá tính của Lôi Xiết.

Sau khi Lôi Xiết đem chuyện của anh kể lại cho Huyền Dạ Thần Hành, liền pha một ly rượu an thần cho An Dĩ Nhạc uống, để cô nằm trên giường ngủ say.

“Chắc, mộng của cô ấy nhất định vẫn đầy máu me, Lôi Xiết, cậu phải chuẩn bị tùy lúc mà gọi cô ấy tỉnh lại, nếu để cô ấy chết trong mộng thì nguy rồi.” Huyền Dạ Thần Hành nói có vẻ rất nghiêm trọng.

“Có anh ở còn có thể có việc gì?” Lôi Xiết nhìn An Dĩ Nhạc ngủ không quá an ổn, nhún nhún vai.

“Rất khó nói.” Huyền Dạ không dám bảo đảm, ngồi xuống ghế, không đến nửa giây, linh hồn anh đã rời khỏi thể xác, tiến vào giấc mơ của An Dĩ Nhạc.

6. Chương 05

Nơi này là cảnh trong mộng, cũng là thế giới hắc ám tồn tại trong nội tâm An Dĩ Nhạc.

Huyền Dạ Thần Hành đi trên đường dày đặc âm khí, gió lạnh không biết từ nơi nào thổi tới, lá rụng đầy đất, mỗi một nhánh cây trên đường đều trụi lủi, nhìn rất tiêu điều lạnh lẽo, không có sinh khí.

Sau đó, anh thấy một căn nhà, một cái cửa sổ đóng chặt, hơn nữa không có cửa chính.

An Dĩ Nhạc ở ngay bên trong, cô đang cuộn tròn ở chính giữa phòng, nhắm mắt lại, như là đang ngủ.

Huyền Dạ Thần Hành nghiêng người vào trong phòng, không đếm xỉa tới tầng tầng ngăn cách có tính tượng trưng kia.

“Xin chào.” Anh đến gần An Dĩ Nhạc.

“Anh là ai?” An Dĩ Nhạc mở mắt, nhìn anh, ánh mắt đề phòng.

Trong mơ cô ấy nhìn thấy! Huyền Dạ nghĩ trong lòng, mắt của cô mù có phải cũng là một loại trốn tránh hay không?

“Tôi là Truy Mộng, hội viên của câu lạc bộ linh lực.” Anh tự giới thiệu, vẻ ngoài tao nhã cùng lời nói ôn hòa không mang theo áp lực gì.

“Truy Mộng?” Cô nghiêng đầu nghĩ, “Tôi..... Hình như đã nghe qua tên này ở đâu đó.”

“Có thể là Tia Chớp nói cô biết.” Anh chậm rãi ngồi xuống đối diện cô.

“Tia Chớp.....” Cô nghĩ đến một bóng dáng mơ hồ.

“Cô không nhớ cậu ta sao?”

“Không....., chỉ tôi là không nhớ nổi mặt anh ấy.” Cô hoang mang nói.

Bởi vì cô là người mù a! Huyền Dạ ở trong lòng trả lời cô, có điều, hiện tại không nên nhắc tới việc này.

“Cô làm gì trong này?” Anh nhìn chăm chăm mặt cô, lại đưa ra vấn đề.

“Nghỉ ngơi.” Cô trả lời xong lại muốn nhắm mắt.

“Vì sao phải nghỉ ngơi?”

“Bởi vì..... Tôi không loạn động, sẽ không có việc gì xảy ra.” Cô thấp giọng nói.

“Ai nói với cô như vậy?” Huyền Dạ Thần Hành ngẩng đầu nhìn cảnh ảo do cô thiết kế, nhà vô cùng lớn, cũng rất xinh đẹp, nhưng bốn phía lại có cảm giác âm trầm, hơn nữa phảng phất như tùy thời sẽ có thứ gì đó từ sau bức tường chạy ra.

“Tôi nghĩ vậy, chỉ cần tôi không nhúc nhích, bọn họ sẽ không đối phó tôi, sau đó mọi người đều còn sống.....”

“Bọn họ là ai? Mọi người lại là những người nào?”

“Bọn họ..... Là người xấu, mọi người chính là ba, mẹ, Dĩ Duyệt cùng..... Gedi.....” Cô có chút bất an.

“Nhưng mà, ngoại trừ người xấu, bọn họ đều đã chết, không phải sao?” Huyền Dạ nhắc nhở cô.

“Đã chết?” Cô khẽ co lại, ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Đúng vậy, cho dù cô bất động, bọn họ cũng đã chết.” Tuy rằng có chút tàn khốc, nhưng vẫn cần nói ra.

“Không.....” Cô bỗng nhiên đứng lên, sau đó cúi đầu nhìn hai tay mình, bắt đầu sợ hãi kêu, “Trời ơi! Là tôi làm hại! Điều là tôi! Nếu tôi không biết Roger, nói không chừng ba mẹ cùng Dĩ Duyệt sẽ không có chuyện! Bọn họ.....”

“Đây không phải lỗi của cô!” Anh lớn tiếng ngăn cô.

“Không! Anh không hiểu..... Là tôi! Sau khi xảy ra chuyện, nếu tôi không nói muốn báo thù, Gedi cũng sẽ không..... Sẽ không chết..... Ông trời! Vì sao tôi không chết đi chứ? Vì sao?” Cô có chút kích động.

Đây là mấu chốt! Huyền Dạ Thần Hành tìm ra mấu chốt việc cô tự nhốt mình.

Thật sâu tự trách vậy khốn cô.

“A! Điều là tôi! Là tôi.....” Cô kinh hoàng vô thức đi tại chỗ, tay luôn chà lau trên quần áo. Theo cảm xúc của cô dao động, bốn phía của căn nhà lại vang lên tiếng cách cách quái gở, sau đó những vết nứt trên tường lại chảy ra nước mắt đỏ màu máu, càng ngày càng nhiều, tất cả máu đều chảy về vị trí của cô.

Cô thấy mảng lớn màu đỏ kia, sợ tới mức kêu to: Không! Đừng! Đừng đổ máu nữa! Đừng!”

Huyền Dạ thiếu chút nữa mất trợn trắng, cô cũng thật có sức tưởng tượng, tạo ra hình ảnh ghê rợn đủ so sánh với phim kinh dị rồi.

“Đây đều là giả! An Dĩ Nhạc, cô chỉ cần đi ra ngoài sẽ phát hiện nơi này căn bản không có người chết, cô không có việc gì.” Anh kéo tay cô đi ra ngoài, đi đến cửa sổ, mới phát hiện cửa sổ này đóng đinh, một mình anh rời khỏi dễ như trở bàn tay, có điều đây là trong mộng của cô, bản thân cô đồng ý đi ra ngoài mới được.

“Anh muốn làm gì? Tôi không thể đi ra! Đi ra ngoài mọi người liền xong rồi!” Cô điên cuồng gào thét muốn vùng thoát khỏi tay anh, trốn trở về giữa phòng.

Huyền Dạ Thần Hành sắc mặt trầm xuống, dứt khoát đẩy cô ra, thấp giọng nói: “Giờ cô định làm như thế nào? Vĩnh viễn đợi ở trong này, hay là đợi hung thủ tìm ra cô rồi hủy diệt?”

“Cái gì?” Cô nhìn anh, ánh mắt mê loạn.

“Cô còn gì để mất chứ? Chuyện tới nước này, cho dù cô có động như thế nào cũng sẽ không ai gặp chuyện. Cô có thể cùng kẻ thù của cô quyết đấu, thay người chết báo thù.”

“Báo..... thù?” Cô kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, tiếp tục công việc của cô, An Dĩ Nhạc.”

“Nhưng mà, tôi cái gì cũng không thể làm.....” Cô quay đầu nhìn máu đã sắp chảy đến mắt cá chân của cô, hoảng sợ lắp bắp nói.

“Cô đã quên cô tìm một người giúp cô sao? Cô ở câu lạc bộ linh lực mua hỷ vọng, không phải sao?”

“Câu lạc bộ linh lực? Tia..... Tia Chớp!” Trong đầu cô phút chốc hiện lên một người như vậy, một hình ảnh mơ hồ về người biết khổng chế điện, lạnh lùng, lại rất đáng tin cậy.

“Đúng vậy, Tia Chớp đang chờ cô, đi ra ngoài đi, câu ta vẫn rất lo lắng cho cô.”

“Anh ấy..... Lo lắng cho tôi sao?” Trong phòng bỗng nhiên sáng lên, máu đều biến mất. Ở thế giới này, cô cũng không có độc.

“Đúng vậy, cậu ấy chưa từng quan tâm một người như vậy, nhất là nữ, cho nên tôi cho rằng cậu ta rất thích cô.” Huyền Dạ trong lòng cười trộm, gợi ý ở trong mộng hơn phân nửa sẽ có hiệu ứng tăng mạnh, này không xem như lắm đường chứ?

“Tia Chớp..... Thích tôi?” Cô đỏ mặt. Sẽ sao?

“Cô không muốn xác minh xem à? Tỉnh lại đi, cô còn rất nhiều việc phải làm.” Anh nói xong liền nắm tay cô.

Căn nhà trong phút chốc hóa thành hư ảo, trên mặt cô tràn đầy tin tưởng. “Tôi..... Tôi có thể thay mọi người báo thù.”

“Đúng vậy.” Huyền Dạ Thần Hành vừa thấy may mắn vì nhiệm vụ đạt thành, ai ngờ chỉ chớp mắt, liền thấy An Dĩ Nhạc té ngã, hai tay run run sờ phía trước.

“Ô..... mắt của tôi..... mắt của tôi nhìn không thấy.....” Cô kinh hoảng kêu to.

“Chỉ cần cô muốn, cô có thể thấy được, An Dĩ Nhạc, là cô che hai mắt của mình lại.” Huyền Dạ Thần Hành một chầm thấy máu nói.

“Bản thân tôi?” Cô quơ quơ tay trước mắt mình. “Không! Tôi không có! Tôi muốn thấy mà! Nhưng tôi không nhìn thấy gì cả! Tôi không muốn như vậy! Không muốn như vậy!” Giọng của cô càng lớn hơn.

“An Dĩ Nhạc.....” Huyền Dạ Thần Hành mới muốn đỡ cô, đã bị cô ngăn lại.

“Không được đụng vào tôi! Anh..... Anh tránh ra! A!” Cô xoay người đi vài bước, lại rơi vào một cái động đen lớn không biết xuất hiện khi nào.

“An Dĩ Nhạc!” Huyền Dạ Thần Hành vội vàng đưa tay ra bắt được cô, nhưng cửa động này lại dần dần đóng chặt. Hồng rồi! Nếu để cô ngã xuống liền càng phiền toái. Anh sợ cô sẽ tiến càng sâu vào trong tự bế.

“Cứu tôi! Tia Chớp! Cứu tôi!” Tiếng kêu la của An Dĩ Nhạc theo thân thể rơi xuống mà nhỏ dần.

“Nguy rồi! Lôi Xiết, đánh thức cô ấy! Mau!” Anh lo lắng dùng tiếng tim đập thông báo cho Lôi Xiết ở ngoài biết.

“Dĩ Nhạc! Tỉnh lại!” Tiếng nói trầm thấp của Lôi Xiết hợp thời xuất hiện, theo giọng nói, một tia chớp cũng đánh vào trong mộng, đánh nát cửa động sắp đóng kín kia.

“Tia Chớp.....” An Dĩ Nhạc trong lúc cấp bách quơ loạn hai tay trong không trung.

“Tôi ở đây!” Một bàn tay to trong bóng đen tiếp được tay cô, ngăn cô rơi xuống.

Sau đó, cảnh trong mơ dần dần nhạt đi, ý thức của cô sẽ tỉnh.

Huyền Dạ Thần Hành thở ra, rời khỏi giấc mộng của cô, trở lại cơ thể mình, mở mắt, liền thấy Lôi Xiết ngồi bên người An Dĩ Nhạc, gắt gao cầm hai tay cô

Huyền Dạ Thần Hành thở ra, rời khỏi giấc mộng của cô, trở lại cơ thể mình, mở mắt, liền thấy Lôi Xiết ngồi bên người An Dĩ Nhạc, gắt gao cầm hai tay cô.

“Tia Chớp.....” Từ trong mộng bừng tỉnh, An Dĩ Nhạc dựa vào trong lòng anh khóc.

“Không có việc gì.” Anh vỗ lưng cô. Rốt cục cũng thả tâm.

Huyền Dạ Thần Hành cúi đầu mỉm cười, không tiếng động ra khỏi phòng, thuận tiện lôi Tước Lợi Nhi rình coi ở ngoài cửa đi luôn.

An Dĩ Nhạc đem tất cả thương tâm cùng tự trách giấu trong lòng hóa thành nước mắt, lẳng lặng chôn ở trước ngực Lôi Xiết khóc thống khoái. Trong vòng tay anh, nghe hơi thở trên người anh, cô mới chính thức thoát khỏi mộng ma, tìm được nơi có thể an tâm mơ tưởng.

Vạt áo của Lôi Xiết bị nước mắt của cô dính ướt, chất lỏng lạnh như băng kia lại giống như sấm tiến vào mạch máu anh, khiến anh huyết mạch cuộn cuộn sôi trào.

Nước mắt phụ nữ, thật sự là vũ khí mạnh mẽ a!

Chậm rãi, cảm xúc của cô bình ổn, ngượng ngùng rời khỏi bờ ngực của anh, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, áo của anh.....”

“Không sao.” Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng hồng của cô, trong lòng hơi kích động.

“Tôi..... Tôi ngủ bao lâu?” Cô vuốt vuốt tóc, nghĩ mình vừa mới tỉnh ngủ.

“Thật lâu, lâu đến làm cho người ta nghĩ cô tựa hồ không muốn tỉnh lại.” Anh bất chợt nghĩ đến thân thể xinh đẹp cùng cánh môi mềm mại của cô, đáy lòng nóng lên.

“Tôi.....” Cô cúi đầu, không biết nói gì.

“Cô mơ thấy gì?”

“Mơ?” Cô sững sờ một chút, tình cảnh trong mộng còn rõ ràng trước mắt, chân thật làm cho cô phân không rõ là mộng hay là thật.“Một giấc mộng đáng sợ.” Cô che ngực.

“Tôi cũng nghĩ vậy, cô bị chính giấc mơ của mình vây khốn, là tôi nhờ Truy Mộng gọi cô tỉnh lại.” Anh muốn cô biết ảo mộng cùng sự thật thường không có giới tuyến.

“Truy Mộng? Đánh thức tôi?” Cô mở miệng ngẩn đầu.

“Truy Mộng cũng là hội viên câu lạc bộ linh lực, sở trường của anh ta chính là tiến vào trong mộng người khác làm việc.”

“Phải không? Khó trách tôi ở trong mộng thấy anh ta.....” Nói đến hai chữ ‘nhìn thấy’, cô cảm thấy có chút kỳ quái, không khỏi ngừng lại. Cô rõ ràng nhìn không thấy, nhưng mà, gương mặt người đàn ông xa lạ trong mộng kia lại hiện ra rõ ràng.

“Cô nhìn thấy anh ta?” Lôi Xiết cũng thấy ngoài ý muốn.

“Ừm, một người thật nhã nhặn, tóc đen mắt đen, anh ấy luôn thúc giục tôi rời khỏi giấc mộng.” Cô nghiêng đầu hồi tưởng.

Vì sao An Dĩ Nhạc có thể thấy được Huyền Dạ Thần Hành? Lôi Xiết cảm thấy kì lạ, cô là bằng cảm giác suy nghĩ ra đáng về Huyền Dạ, hay là mắt cô căn bản không có vấn đề?

“Truy Mộng kéo tôi, liệu mình muốn tôi đi ra.....” Vì sao giấc mộng này lại rõ ràng như vậy? Sau khi cô tỉnh lại còn nhớ rõ mỗi một chi tiết.

“Cô càng ở lâu trong mộng liền càng nguy hiểm, Truy Mộng vào đánh thức cô là vì giúp cô, cô có hơn năm giờ tâm hồn cùng thân thể chia làm hai, việc này rất nguy hiểm.” Anh giải thích nguyên do.

“Phải không?” Cô mơ hồ biết mình không dám đối mặt với việc Gedi chết mà trốn đi, vừa nghĩ đến, lòng liền đau.

“Không thấy không nghe không nhìn, cô cho là như vậy mọi việc có thể giải quyết sao?” Anh muốn biết cô nghĩ gì.

“Nhưng mà, là tôi hại chết Gedi còn có.....” Cô lại rơi lệ.

“Không phải cô! Thương tổn bọn họ, là người vẫn giấu mặt phía sau màn kia.” Anh nghiêm mặt nói.

“Nhưng...”

“Cô như vậy đem tội đeo vào người mình có gì tốt? Hung thủ vẫn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, cho dù cô có tự trách đến chết cũng là vô bổ.” Anh bắt lấy vai cô, trầm giọng nói.

“Nhưng vừa nghĩ đến hung thủ tàn nhẫn, tôi liền..... Tôi sợ..... Trước kia tôi không dám nói ra, sợ vừa nói đi ra liền càng khiếp đảm, nhưng..... Tôi thật sự..... Thật sự rất sợ.....” Cô run giọng nói xong, thừa nhận bất lực trong lòng, bàng hoàng cùng sợ hãi.

Trong lòng anh căng thẳng, nhịn không được muốn an ủi cô, nhưng tay cứng đờ trước tóc của cô, anh kinh ngạc thấy mình lại muốn vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Shit! Anh phút chốc rút tay về.

An Dĩ Nhạc đương nhiên không phát hiện hành động của anh, tiếp tục nói: “Tôi biết anh sẽ giúp tôi, nhưng mà..... Nhưng mà Gedi chết làm cho tất cả dũng khí của tôi đều biến mất.”

Cô chỉ là cảm thấy bất an, mỗi khi nghĩ đến từ nay về sau cô tại thế giới này chỉ còn cô độc một mình, sợ hãi của cô liền tự nhiên mà sinh ra.

Những lời này của cô sẽ không phải là làm nũng với anh chứ? Lôi Xiết nhíu chặt hai hàng lông mày, đối với sự chuyển biến của quan hệ hai người mà giật mình.

Cô trở nên có điểm ý lại anh, tựa hồ từ khi linh hồn cô đóng chặt cũng là lúc nắm lấy anh không buông, cô đã coi anh là trụ cột, chỉ trải qua một đêm, cô lại tin tưởng anh đến tình trạng này. Như vậy đã trái với quy tắc của câu lạc bộ linh lực, hội viên câu lạc bộ linh lực không thể cùng khách yêu nhau.

“Cô..... về Đài Loan tìm người thân của cô đi, đừng ở lại nước Mỹ.” Anh bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Chuyện này cho dù cô không ở nơi này tôi cũng sẽ thay cô làm xong, tôi cho rằng cô tốt nhất rời khỏi nơi này.” Anh bình thản nói.

“Trở về Đài Loan?” Anh đuổi cô đi? Không biết vì sao, nghe anh nói như vậy, cô cảm thấy rất hoảng sợ, giống như bị đẩy vào vực sâu, sắc mặt lại lần nữa tái nhợt.

“Mắt cô nhìn không thấy, ở nơi này sẽ chỉ khiến bản thân càng thêm nguy hiểm mà thôi, chỉ bằng trở về Đài Loan tìm người thân, chờ tôi thay cô báo thù, cô lại đến nghiệm thu thành quả là được.” Anh cố ý xem nhẹ biểu tình của cô, bỏ qua không nhìn cô.

“Anh chê tôi vướng bận sao?” Vào lúc cô thống khổ nhất anh đều ở bên cô, thậm chí anh còn kéo cô từ giấc mộng đáng sợ về thực tế, có anh, cô mới có cảm giác an toàn. Mặc dù cô biết anh sẽ không vĩnh viễn ở cùng

cô, nhưng cô sớm coi anh là nơi để dựa vào, cô vẫn cho rằng, ít nhất trong khoảng thời gian thuê anh, anh sẽ không bỏ mặc cô.

Nhưng mà, hiện tại anh lại muốn đuổi cô đi?

“Cô thật sự vương bận. Bởi vì cô, nhiệm vụ này đã chậm trễ lâu lắm rồi, tôi làm việc luôn không thích kéo dài, nói thật, phần lớn thời gian của tôi đã hao tốn ở bên người cô.” Bộ dáng nhu nhược bất lực của cô không ngừng trêu chọc lòng anh, còn như vậy, ngay cả anh cũng không biết bọn họ sẽ diễn biến thành cái dạng gì, cho nên đem mình cùng cô tách ra có lẽ là biện pháp tốt.

“Phải không.....” Cô hoảng hốt nói

“Giống đêm qua, cô vừa nghe Gedi bị giết liền lâm vào trạng thái thất thần, tình huống này với tôi mà nói thật sự là quá nhiều, hội viên câu lạc bộ linh lực cũng không phải là bảo mẫu, nếu cô thường như vậy, tôi làm sao có thời gian tra án? Huống chi còn phải phân tâm chiếu cố cô, thật sự là phiền toái.” Anh dùng giọng điệu không kiên nhẫn nói xong.

An Dĩ Nhạc sắc mặt trắng bệch, khóe miệng hơi giật giật, dường như ngực bị người ta rút ra.

Cô làm sao có thể quên? Anh dù sao vẫn là Tia Chớp lãnh khốc cuồng ngạo a! Người đàn ông máu lạnh, mở miệng liền nói lời lạnh nhạt! Cô sao có thể bởi vì một chút đạo đức nghề nghiệp của anh liền cho rằng anh cũng có lúc dịu dàng? Sao có thể bởi vì anh cho cô mượn vòng ngực dựa vào khóc liền nghĩ đến anh có lẽ có chút thích cô?

Thích.....? Là ai từng nói những lời này với cô? Là ở trong mộng sao?

Cô thật sự nên tỉnh.

“Tôi không đi Đài Loan! Nhà của tôi ở nơi này!” Cô hít hít mũi, quật cường phản đối.

“Cô không phải sợ sao? Sợ thì trốn đi, đối với người tâm linh yếu ớt như cô có vẻ tốt.” Anh trào phúng nói.

“Tôi tuy rằng sợ hãi, nhưng tôi sẽ không lùi bước. Những người đó không bao giờ có thể cướp đi cái gì của nữa, ngoại trừ cái mạng này, nếu có thể đào ra chân diện mục của bọn họ, muốn tôi chôn cùng tôi cũng chịu!” Nuốt trở lại chua xót đang dâng lên, cô buộc mình phải tự lập tự cường, đừng ỷ lại anh nữa. Nhưng mà, đau đớn trong lòng là do nguyên nhân gì? Cô nhất định là bị bệnh, chỉ là cô không biết bệnh gì.

“Cô nói bậy bạ gì đó!” Anh nghe được lời của cô liền nhú mày, trong đầu thoáng qua tình cảnh cô giống Gedi bị bắn chết, dòng điện nóng lòng từ bàn chân chạy lên trên.

“Tôi sẽ không rời khỏi Newyork. Yên tâm, anh không cần bận khoăn về an toàn của tôi, một khi tôi chết, khế ước của chúng ta liền lập tức dừng lại, thậm chí lần sau nếu tôi lại quay về vỏ bọc, trở nên thần trí không rõ, anh có thể đem tôi đến nơi nào đó, không cần để ý đến tôi, như vậy anh sẽ không bị phiền phức đúng không?” Cô ngược mắt, kiên quyết làm cho người ta đau lòng.

“Cô.....” Anh trừng cô. Vì sao cô nói những câu đáng chết này? Vì sao..... Anh nghe được liền hết hồn?

“Thật xin lỗi, hôm qua đã làm phiền anh, tôi sẽ vượt qua nỗi sợ của mình, tận lực không làm phiền anh. Tôi..... Tôi giờ sẽ trở về nhà, ngoan ngoãn ở nhà chờ kết quả điều tra của anh.....” Cô nói xong liền xuống giường, sờ soạn về phía cửa, lại đụng trúng Lôi Xiết ở trước mặt.

Cô quơ quơ, đang muốn tránh ra, đã bị anh một tay bắt được.

“Thật xin lỗi..... Có thể nói cho tôi biết cửa ở nơi nào hay không?” Cô cố gắng nở nụ cười.

“Cô tính về đâu?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Về.....” Nhà Gedi không thể đi, vậy nơi vốn là nhà của cô thì sao? Nơi đó cô lại càng không muốn trở về. Thoáng chốc, cô nghĩ không ra có chỗ nào để dung thân.

“Cảnh sát vì cái chết của Gedi đã bắt đầu điều tra cô, cô có thể đi nơi nào?” Anh lại hỏi, giọng nói càng mát lạnh.

“Tôi..... Tôi có thể..... Có thể.....” Nói quanh co nửa ngày, cô vẫn nói không được một chỗ nào.

“Nếu không có nơi để đi, liền ngoan ngoãn về Đài Loan đi.”

“Tôi không muốn! Bà nội tôi đã già, bác có gia đình của mình, một người mù như tôi chỉ biết làm phiền người khác, tôi vì sao phải đi về để làm phế vật?” Cô rút cuộc áp không được cảm xúc nổi giận giao tập, lớn tiếng phản bác.

Phế vật? Đây là cái nhìn của cô đối với bản thân? Lôi Xiết không thể không sợ hãi, thì ra cô bị quan như vậy.

“Chỉ cần có thể bảo trụ tánh mạng, thân thích của cô hẳn là không ngại chiếu cố cô.....”

“Anh thật sự ghét tôi như vậy sao? Không đem tôi đuổi đi xa sẽ không vui à? Có phải hay không?” Cô dùng sức hất tay anh, khàn giọng nói.

Anh trừng cô, bị vẽ thống khổ lại thương tâm trên mặt cô làm chấn động tột đỉnh. Để tay lên ngực tự hỏi, anh thật sự ghét cô như vậy sao?

Không! Vấn đề nằm ở chỗ này. Đối mặt cô, trái tim lãnh khốc vô tình của anh đã bị uy hiếp trước nay chưa từng có, cô là người đầu tiên có thể làm cho anh tâm thần không yên! Người đầu tiên trong hai mươi lăm năm qua.....

“Tôi chỉ hận tôi nhìn không thấy, nếu không tôi cũng sẽ không tìm tới câu lạc bộ linh lực, lại càng không tìm tới anh! Anh lo lắng từ nay về sau tôi sẽ kề cận anh không rời sao? Yên tâm! Tôi không mặt dày mày dạn như vậy, tôi sẽ nghĩ biện pháp tự mình tìm phòng ở ỉn, mà anh..... anh chỉ cần giúp tôi giết kẻ thù là được.” Cô khẽ cắn môi, đi nhanh đến bên cửa.

“An Dĩ Nhạc.....” Anh bật lên tên cô.

Cô không dừng lại, dùng một loại tư thế buồn cười lại vụng về đi về phía trước, không cần thận dụng một cái ghế bị trượt chân, ngã trên mặt đất.

Lôi Xiết lẳng lặng đứng, không di chuyển, tòa thành chắc chắn trong lòng xiêu vẹo theo cô..... Sụp đổ!

Nước mắt của cô không tiếng động rơi trên thảm, chắc chắn anh ta đang đứng một bên xem cô xấu mặt, chắc chắn đang cười nhạo, coi một người mù nghiêng ngả lão đảo là trò giải trí.

Giấy dựa đứng lên, cô mím môi, không cho bản thân phát ra tiếng, sờ soạn đến ghế dựa, vịn ghế đứng thẳng lên, nhưng thân thể cứ lắc lư không xong, trong bóng tối, cô ngay cả năng lực cân bằng cũng thoái hóa.

Cô tức giận đến nắm chặt tay, đánh mạnh vào hai mắt của mình. Vì sao ông trời muốn đoạt đi hai mắt cô? Vì sao?

“Cô làm gì?” Lôi Xiết chấn động, vội vàng kéo hai tay cô, vừa vội vừa tức mắng.

“Tôi lấy hai mắt của mình trút giận không được sao? Tránh ra!” Cô lớn tiếng rống nắm tay lại muốn tiếp tục đánh vào mắt mình.

“Cô điên rồi! Đừng làm chuyện điên rồi!” Anh cũng giận dữ.

“Buông tay! Đừng chạm vào tôi!” Cô tránh khỏi liền thét lên.

“Dĩ Nhạc! Đừng náo loạn!” Anh muốn chấm dứt hành động cuồng loạn của cô, nhưng cô hoàn toàn không nghe.

“Anh nói đúng, tôi thừa nhận tôi là phế vật ngay cả đi đường cũng đi không tốt, là gánh nặng.....” Giọng nói tắc trong miệng tràn đầy tuyệt vọng.

“Cô không phải! Không phải!” Anh rút cuộc nhìn không được, hai tay ôm chặt lấy cô, phút chốc hôn trụ tiếng kêu gào so với khóc còn khó nghe hơn của cô.

Cô ngây người. Tia Chớp đang làm gì?

Anh cơ hồ là cuồng liệt hôn môi cô, giống núi lửa chịu áp lực hồi lâu trong chớp mắt bùng nổ, nhiệt hỏa trong lòng vừa mãnh liệt lại vừa nóng nẩy, cơ hồ đốt cháy lý trí cùng sức phán đoán của anh.

Cô không phải gánh nặng! Cô chỉ là đáng chết khiến anh không bỏ xuống được, cô cứ như vậy dễ dàng làm tan rã rào cản trong lòng anh.....

An Dĩ Nhạc nhất thời hồ đồ mê muội, đôi mắt vô thần mở lớn, chỉ có thể dùng môi cảm thụ hành động bất ngờ xảy ra của anh.

Cô vốn nghĩ miệng anh giống dao hăn là vừa sắc bén lại không có độ ấm, nhưng trái ngược, giờ phút này cô lại bị lửa nóng từ môi anh truyền vào tâm phế.

Lưỡi anh không ngừng ở trong miệng cô đòi hỏi đáp lại, trêu đùa cô, âu yếm cô, làm cho cô ngây ngô hơi run rẩy, chỉ có thể hoàn toàn bị động hé mở cánh môi, tiếp nhận khí phách cương dương của anh chiếm lĩnh.

Lần đầu tiên có người dùng phương thức như vậy hôn cô! Mà cô..... Tuyệt không ghét anh hôn, thậm chí, sự tiếp xúc thân mật này còn bất ngờ hóa giải tâm trạng đau lòng cùng bất an của cô.

Sau một lúc lâu, Lôi Xiết bỗng nhiên đẩy cô ra, thở phì phò, đối với việc mình kìm lòng không được tức giận không thôi.

Anh nhất định là điên rồi! Chết tiệt! Chẳng lẽ là hôn cô hôn đến nghiện sao?

Anh chậm rãi lui về phía sau, hai tay xoa tóc, cố gắng bình ổn sự thất thường của mình.

“Cô ở lại chỗ này, có chuyện gì cũng đừng đi!” Tức giận bỏ lại những lời này, anh cũng không quay đầu lại ra khỏi phòng, dùng sức đóng cửa.

An Dĩ Nhạc còn chưa hoàn hồn, cô đã bị anh vội vàng mãnh liệt hôn choáng váng, một chút cũng không rõ anh đang làm gì. Tia Chớp không phải ghét cô sao? Nụ hôn kia lại giải thích thế nào?

Có điều, tuy rằng tìm không thấy đáp án hợp lý, cô lại tỉnh ngộ mình đối với anh sinh ra ý lại đồng thời, cũng lên lút yêu anh.

Yêu thương Tia Chớp luôn hung dữ với cô! Ông trời ơi!

Đây là nguyên nhân vì sao khi anh muốn cô rời đi, cô lại cảm thấy thống khổ như vậy à?!

Nhưng mà, làm sao bây giờ đây?

Có tình cảm đối với một người đàn ông chưa bao giờ gặp mặt lại chán ghét phụ nữ, có phải chuyện phi thường không xong hay không? Cô tâm hoảng ý loạn nghĩ.

Chân phát run rớt cục chống đỡ không được, cô chậm rãi ngã ngồi, che miệng, tim đập loạn đến phát ngốc.

7. Chương 06

Lôi Xiết trở lại tổng bộ, nội tâm hỗn loạn, anh giận mình công tư không phân, ở tình huống không khống chế được hôn An Dĩ Nhạc, anh làm sao có thể làm ra loại chuyện ngu xuẩn này?

Huyền Dạ Thần Hành vừa nhìn thấy anh vẽ mặt tối tăm lại nhíu mi, liền cầm ly rượu cười cười, đến gần anh nói: “Cậu dùng cách gì an ủi cô ấy?”

Lôi Xiết trừng anh ta, quay mặt qua chỗ khác, hiện tại anh không mong muốn nhất chính là nhìn thấy cặp mắt giống như chuyện gì cũng nhìn thấu của Huyền Dạ Thần Hành.

“Cô ấy là cô gái cần dụng tâm chiều chuộng.” Tước Lợi Nhi cũng chưa đi, ngồi trước bàn cùng Lãnh Quan chơi bài.

“Các người đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu. Tôi đi đây.” Lôi Xiết cầm áo khoác, tính về nhà. Còn ở lại, khó bảo đảm anh sẽ không cùng Huyền Dạ Thần Hành đánh nhau.

“Anh định đi đâu? Anh muốn để An Dĩ Nhạc ở câu lạc bộ à?” Tước Lợi Nhi kinh ngạc hỏi.

“Câu lạc bộ không phải khách sạn, Lôi Xiết, huống chi An Dĩ Nhạc là người ngoài, cô ấy không thể ở chỗ này.” Huyền Dạ Thần Hành lắc lắc ly rượu trong tay, đi trở về quầy bar.

“Đúng vậy, cô ấy là người thường, làm sao có thể chịu được linh lực tràn ngập trong câu lạc bộ?” Tước Lợi Nhi vừa chơi bài vừa nói.

“Cô ấy không có chỗ để đi, nếu quản lý cho phép, tôi sẽ tạo kết giới trong phòng tôi, cho cô ấy tạm thời ở đó.” Lôi Xiết mặt không chút thay đổi nói.

“Cô ấy làm sao có thể không có nơi để đi? Cô ấy có thể ở nhà ở Newyork của anh mà! Nơi đó rất rộng rãi, hai người ngủ cũng không có vấn đề gì.” Tước Lợi Nhi cố ý nói.

“Đúng vậy. Cô ấy có vẻ quen ở chung với cậu, ở nơi này, ai chiếu cố cô ấy? Nơi này mỗi người đều có công việc của mình, có việc liền ngày đêm không phân biệt, tôi thấy hay là cậu mang cô ấy trở về đi.” Huyền Dạ Thần Hành không tán thành.

“Cô ấy cũng không phải trách nhiệm của tôi, tôi không có lý do gì phải chăm sóc cô ấy.” Lôi Xiết khoanh hai tay trước ngực, trừng mắt nhìn đám đồng bọn luôn thích phá hoại này.

“Thật sự không có ‘lý do’ sao? Trong lòng cậu không phải có một.....” Huyền Dạ Thần Hành ngón tay đan lại, cười ẩn ý.

“Cái gì?” Lôi Xiết nhảy bèn nhìn anh ta một cái.

“Chúng ta tuy rằng cùng người bình thường không quá giống nhau, nhưng khả năng yêu người vẫn luôn tồn tại. Lôi Xiết, thích một người cũng không phải chuyện không tốt.” Huyền Dạ Thần Hành dùng tư thế trưởng giả nói với anh.

“Anh nói nhầm gì hả? Tôi đối với đề tài này không có hứng thú.” Anh hừ lạnh một tiếng. Anh thật không thích giọng điệu ra vẻ chững chạc của anh ta.

“Quản lý cũng không có quy định chúng ta không thể yêu đương, mỗi người chúng ta đều có một người yêu trong số mệnh, bằng linh lực của cậu, cậu hẳn là có thể cảm thụ được đối phương là loại người nào.” Huyền Dạ Thần Hành nói rất huyênh hoạc.

“Cho dù cảm nhận ra được thì sao? Tôi không cần một người như vậy đến phiền tôi.” Anh vẫn kiên cường làm việc thôi.

“Thật sự là ngây thơ! Đừng bởi vì mọi chuyện mẹ cậu làm đối với cậu liền phủ định sự tồn tại của phụ nữ cùng tình yêu, quan niệm của cậu rất lệch lạc.” Huyền Dạ Thần Hành vẻ mặt nghiêm nghị.

“Anh nói cái gì?” Lôi Xiết bước một bước dài đến nắm cổ áo anh ta, đôi mày kiếm sắc bèn nhướng cao. Anh ghét nhất là người khác ở trước mặt anh nhắc tới mẹ anh.

“Cậu trúng độc của mẹ cậu quá sâu, phụ nữ cũng không phải đều giống mẹ cậu, kỳ thật chính cậu cũng biết, chỉ là cậu không muốn mở khúc mắc ra mà thôi.” Huyền Dạ Thần Hành có thể coi như người hiểu anh nhất.

“Câm miệng!” Lôi Xiết lớn tiếng ngăn anh ta nói tiếp, hai tay đã dẫn phát điện, bi ba rung động.

Khi điện trên tay anh bắn ra, Huyền Dạ Thần Hành nhẹ nhàng nhanh chóng né tránh công kích của anh, âm hiểm cười nói: “Thẹn quá hóa giận? Thật sự là không giấu được tính khí nóng nảy.”

“Anh.....” Lôi Xiết thật sự phát hỏa. Huyền Dạ bắt quá cũng chỉ lớn hơn anh hai tuổi, luôn thích cạy già lên mặt, đáng ghét.

“Dừng tay! Dừng tay! Các anh đừng khai chiến nữa, được không?” Tước Lợi Nhi lớn tiếng la, đối với việc hai người bọn họ thường xuyên biểu diễn đánh nhau đã sớm nhìn chán.

“Đàn ông ngốc!” Lãnh Quan cũng mở miệng mắng người.

“Là Huyền Dạ chọc tôi!” Quanh thân Lôi Xiết đã tràn ngập điện quang, có thể thấy được anh thật sự tức điên.

“Đừng làm loạn, Lôi Xiết. Huyền Dạ cũng không nói gì sai, anh rõ ràng đối với An Dĩ Nhạc động tâm, sao không thừa nhận đi?” Tước Lợi Nhi cũng cố ý phá anh.

“Tiểu quý, em cũng muốn chen một chân sao?” Anh liếc cô một cái.

“Hừ, anh như vậy nhìn thật đáng sợ a! Lãnh Quan, cứu mạng!” Tước Lợi Nhi giả vờ nhát gan.

“Lại làm càn, giờ em sẽ đi đông chết An Dĩ Nhạc.” Lãnh Quan cư nhiên sử dụng ngoan chiêu.

Lôi Xiết trong lòng rung mình, giận mắng: “Em dám?”

“Đó! Xem đi! Xem đi! Anh là thật sự yêu thương An Dĩ Nhạc.” Tước Lợi Nhi vui vẻ vỗ tay.

Huyền Dạ Thần Hành cười càng mờ ám.

“Các người biết cái gì?” Anh đối với An Dĩ Nhạc cho dù có cảm giác, cũng thuần túy là cảm giác sinh lý, cũng giống như anh đối với phụ nữ khác thôi. Đúng vậy, chính là như vậy.

“Chúng ta không hiểu, nhưng anh có khi nào lại che chở một cô gái lâu như vậy? Tia Chóp ghét phụ nữ có tiếng, nhưng lại chủ động đem phụ nữ mang về câu lạc bộ, còn vì cô ấy mà nhờ Huyền Dạ trị liệu..... Hừ, không tầm thường! Rất không tầm thường!” Tước Lợi Nhi đi qua đi lại, miệng không ngừng khép mở.

“Đó là bởi vì.....” Anh nhất thời tìm không ra lý do thích hợp.

“Bởi vì cô ấy khiến cậu nhớ lại dáng vẻ của cậu khi mới đến câu lạc bộ?” Huyền Dạ Thần Hành lại nhiều chuyện.

Lôi Xiết cả người cứng đờ. Đúng vậy, khi anh vừa đến câu lạc bộ cũng có một khoảng thời gian tâm thần rối loạn, giống tên đầu gỗ, không nghe không hỏi không khóc không cười, anh khi đó cũng trốn sâu trong tâm linh của mình nghĩ ngợi, không muốn đối mặt với thế giới bên ngoài.

“Cậu nhìn thấy bóng dáng mình trên người cô ấy, có phải hay không?” Huyền Dạ Thần Hành cũng từng tiến vào cảnh trong mơ cứu anh ra.

“Không phải.....” Anh phản bác không có chút khí lực.

“Các anh đang nói cái gì?” Tước Lợi Nhi vào câu lạc bộ thời gian khá là trễ, cho nên không biết chuyện bọn họ.

“Không có gì,” Huyền Dạ Thần Hành lắc đầu. “Anh chỉ cùng Lôi Xiết nói chuyện cũ thôi.”

“Chuyện cũ gì? Cùng An Dĩ Nhạc có liên quan sao?” Cô lại hỏi.

“Có liên quan hay không, phải xem Lôi Xiết nghĩ như thế nào, bởi vì hiện tại lòng An Dĩ Nhạc cậu ta hiểu nhất.” Huyền Dạ Thần Hành thừa nước đục thả câu nói.

“Anh tiến vào trong mộng cô ấy, cô ấy cũng thấy được anh, tôi nghĩ anh so với tôi còn hiểu cô ấy hơn!” Lôi Xiết vặn lại.

“Cô ấy đương nhiên thấy được tôi, bởi vì cô ấy căn bản không có mù.” Huyền Dạ Thần Hành mỉm cười nói.

“Cái gì?” Lôi Xiết cùng Tước Lợi Nhi đồng thời lên tiếng.

“Cô ấy chẳng qua ‘không muốn’ lại nhìn đến thế giới đẫm máu tàn nhẫn này, là cô ấy phong hai mắt của mình lại, thật sự có bệnh, là lòng của cô ấy.”

“Nguyện ý.....” Tước Lợi Nhi tỉnh ngộ mở to mắt.

“Cho nên tôi nói cô ấy có tâm bệnh rất nặng, nếu không có người hỗ trợ, cô ấy sẽ càng nghiêm trọng.” Huyền Dạ Thần Hành hữu ý liếc Lôi Xiết một cái.

Lôi Xiết lặng im không nói, tay đặt lên nắm cửa, lại không đi ra, đang do dự, một tiếng thét chói tai từ phòng An Dĩ Nhạc truyền đến, khiến bốn người bọn họ tất cả đều kinh ngạc nhảy dựng.

Lôi Xiết cơ hồ là theo phản xạ mà lao ra, phá cửa phòng An Dĩ Nhạc, thấy cô đang bị một sợi dây thừng cuốn lấy chân, sợ tới mức liều mình lùi về phía giường. Anh vung tay lên, sợi dây thừng gây chuyện kia lập tức bị điện trên tay anh đốt thành tro.

“Chỉ là một sợi dây thừng!” Còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, hại trái tim anh thiếu chút ngừng đập. Lôi Xiết trừng cô, giọng điệu không tốt lắm.

“Ách..... Thật xin lỗi..... Tôi không biết.....” Một sợi dây thừng? Nhưng mà cảm giác lạnh lạnh trên chân cô vừa này rõ ràng là rắn.....

Quên đi, Lôi Xiết nhắm mắt, hít sâu, mới chậm rãi mở ra mắt nói với cô: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi nơi nào?” An Dĩ Nhạc ngắc đầu.

“Cô tạm thời ở lại nhà tôi, nhưng mọi chuyện chấm dứt cô phải đi.”

“Nơi này không phải là nhà anh.....” Cô ngạc nhiên nói.

“Không, nơi này là câu lạc bộ linh lực.” Anh kéo cô, cầm tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô, mảy mủn càng nhanh. Cô gái này không phải sinh ra để chuyên hủy diệt anh chứ? Nếu không, anh làm sao có thể ngay cả cầm tay cô tâm tình cũng nhận nhận?

“Câu lạc bộ linh lực?” Cô rất kinh ngạc, cô ngay cả mình đến đây lúc nào cũng không nhớ rõ.

“Đúng vậy, Tia Chớp mang cô đến, anh ấy chưa từng đưa phụ nữ vào câu lạc bộ, đây là lần đầu nha!” Tước Lợi Nhi không biết khi nào thì chạy vào ồn ào, nhìn cái dây thừng kia một cái, vụng trộm hé miệng cười.

Lãnh Quan hiểu rõ nhìn cô, không nói gì. Cô gái nhỏ này thật là bướng bỉnh!

“Cô là.....” An Dĩ Nhạc lần đầu tiên nghe thấy giọng nữ thanh thúy này.

“Tôi là một trong những hội viên của câu lạc bộ linh lực, tôi gọi là ‘Thần Toán.’” Tước Lợi Nhi hào phóng tự giới thiệu.

“Thần Toán?” An Dĩ Nhạc không biết hội viên câu lạc bộ linh lực cũng có nữ.

“Phải, tôi không ngại nói cho cô biết, tên của tôi vốn là Tước Lợi Nhi.” Tước Lợi Nhi đối An Dĩ Nhạc có loại hảo cảm nói không nên lời.

“Tước Lợi Nhi?” Tên này nghe qua thật đáng yêu, chắc cô ấy là cô gái hoạt bát xinh đẹp.

“Bốn hội viên chúng tôi đều ở đây, Truy Mộng cùng Ngân Tuyết đây này.” Tước Lợi Nhi tay trái ôm lấy Huyền Dạ Thần Hành, tay phải ôm lấy Lãnh Quan, cười meo meo không chút để ý tới vẻ mặt âm trầm không vui của Lôi Xiết.

“Truy Mộng? Tôi còn chưa cảm ơn anh đã cứu tôi.....” An Dĩ Nhạc không biết nên quay mặt qua chỗ nào để nói, khuôn mặt quay tới quay lui.

“Đừng khách khí, dù sao Tia Chớp cũng cho tôi thứ tốt.” Huyền Dạ Thần Hành tiến lên khẽ nắm tay cô, trong lời nói có ẩn ý khác.

“Thứ tốt? Cái gì tốt?” Cô tò mò hỏi.

“Ha ha, về sau cô sẽ biết.” Anh cười khê nhìn Lôi Xiết.

“Các người nói xong chưa?” Lôi Xiết thật không biết bọn họ vì sao đối An Dĩ Nhạc thân thiết như vậy, lúc trước bọn họ đều từng phụ trách án tử, đối với khách đều bảo trì khoảng cách nhất định, cũng chưa từng để lộ tên thật, nhưng lần này ngay cả Tước Lợi Nhi tâm cơ sâu nhất cũng chủ động làm quen, việc này trong đó khẳng định có điều kỳ quái.

“An tiểu thư, Tia Chớp rất quan tâm cô, cô là cô gái đầu tiên có thể làm cho anh ấy lo âu lại bất an....” Tước Lợi Nhi dựa sát vào cô, thấp giọng thì thầm bên tai cô.

“Em tránh ra một chút, chúng ta phải đi.” Lôi Xiết nắm cổ áo Tước Lợi Nhi, đẩy cô qua một bên.

An Dĩ Nhạc mờ mịt bị Lôi Xiết lôi ra khỏi phòng, đối với ám chỉ của Tước Lợi Nhi nhất thời không phản ứng kịp.

“Cố lên!” Giọng nói của Tước Lợi Nhi từ phía sau truyền đến. “Đừng bị Tia Chớp đánh bại.”

Lôi Xiết tức giận nướng mày, thật muốn dùng điện làm miệng Tước Lợi Nhi tê cứng, để cô mười ngày nửa tháng không thể nói chuyện.

An Dĩ Nhạc sợ hãi cúi đầu, không rõ Tước Lợi Nhi nói những lời này có mục đích gì.

Sau vài phút, cô cảm giác được không khí vốn nhẹ nhàng khoan khoái đã biến mất, thay vào đó là mùi quen thuộc cùng tiếng ồn rầm rĩ của thành phố Newyork, tựa hồ chỉ trong chớp mắt, cô đã rời khỏi câu lạc bộ linh lực, cảm giác này tựa như từ thế ngoại đảo nguyên đến nhân gian hỗn loạn, trong lòng có sự buồn bã nói không nên lời. Từ bây giờ, cô không thể lại trốn tránh, cô phải triển khai kế hoạch báo thù.

Từ khi trở lại nhà Tia Chớp, cô vẫn bị bỏ rơi ở phòng khách, Tia Chớp không biết bận việc gì, vừa không để ý cô, cũng không nói gì, trong phòng chỉ có tiếng anh đánh bàn phím máy tính, cùng không khí xấu hổ bao quanh hai người.

An Dĩ Nhạc không biết mình có thể làm gì, cô ngồi trên sofa, không dám làm ồn anh, lẳng lặng chờ anh làm xong việc, nhưng mà, không biết thời gian sớm hay muộn, thân thể mỗi một khiến cô chống đỡ không nổi, cuối cùng dựa vào sofa mà ngủ.

Lôi Xiết từ máy tính tra ra tư liệu Roger, tiến thêm một bước truy tung, mới phát hiện lai lịch hắn rất đáng nghiên ngẫm, vì thế ra khỏi phòng làm việc, đang muốn cùng An Dĩ Nhạc thảo luận, liền thấy đầu cô tựa vào sofa, ngủ say sưa.

Nhẹ nhàng đi đến trước mặt cô, anh dùng ánh mắt vẽ lại bộ dáng xinh đẹp cùng hình dạng môi cô, trong lòng có những điểm gợn sóng không ngừng khuếch tán, từng vòng lan ra.

Anh thực không thích cảm giác bị lòng mình phản bội này, rõ ràng không nên, nhưng anh lại không thể không khát cầu cô, toàn thân anh mỗi một tế bào đều muốn vuốt ve thân thể cô, muốn ôm cô vào lòng, nhưng mà, anh lại chết tiệt không muốn cùng cô có liên quan gì ngoài công việc, sau khi nhất thời xúc động, e rằng sẽ tự ghét mình đến không thể dừng lại, đến lúc đó, anh làm không tốt sẽ trở thành chó dắt người mù cho cô cả đời, bị cô dắt đi cả đời.

Liên tưởng này dập tắt dự vọng của anh, anh bình tĩnh lại, thô lỗ lay tỉnh cô. “Tỉnh lại! Tôi đã tra ra tư liệu về Roger, cô muốn nghe một chút hay không?”

“Ừm..... Cái gì? Roger?” Cô dụi mắt, lim dim ngẩng đầu.

“Đúng vậy, thân phận của hắn.” Làm việc chính đi, đừng để tình cảm tùy ý bao phủ lý trí. Anh nói với mình như vậy.

“Hắn..... Có gì đặc biệt sao?” Sau khi hơi tỉnh táo, cô cả người chấn động.

“Cha hắn là nghị viên quốc hội Hyman Will, thuộc loại phần tử cấp tiến, lời nói cùng cách làm việc từng bị nói là không khác gì thành phần phản động.” Anh đem tư liệu đem qua từ máy tính tìm thấy nói lại một lần.

“Hửm?”

“Điểm này, vừa vặn ăn khớp cùng nội dung bản tiểu thuyết mới ra gần đây của cha cô. Một chính trị gia đã tâm cùng kế hoạch đáng sợ của hắn.....”

“Anh là nói, tiểu thuyết ba tôi lấy mẫu từ Hyman Will?” Cô lấp bắp kinh hãi. “Không có khả năng a! Ba chưa bao giờ quan tâm đến chính trị.”

“Nếu là cha cô trùng hợp viết một quyển tiểu thuyết giống với chuyện của Hyman Will thì sao?” Đây là Lôi Xiết giả thiết.

“Trùng hợp?” Cô mở to mắt.

“Cha cô không quan tâm chính trị, nhưng ông nghiên cứu tin tức xã hội, lấy tài liệu từ đó, không cẩn thận viết ra một quyển tiểu thuyết trí mạng, làm cho người có tội nghĩ đã bị nhìn ra, cho nên quyết tâm giết chết.....”

“đây thật quá hoang đường! Theo như anh nói, ba tôi chết thật ra là ngoài ý muốn?” Cô phẫn nộ hét to, không thể chấp nhận loại phỏng đoán này.

“Không nhất định, bởi vì tôi còn chưa tìm ra ba chương bản thảo cuối cùng của cha cô, mọi việc còn chưa thể kết luận.” Anh bình tĩnh trả lời cô.

“Tôi không tin.....” Cô đỡ trán, đối với lời anh nói tâm hồn nghi ngờ. Nếu thật sự là chuyện trùng hợp ngoài ý muốn, vậy người nhà cô không phải càng bị chết oan?

“Tôi sẽ tiếp tục tra, cô cứ ở đây, trước mắt cảnh sát đang tìm cô, cô tốt nhất đừng đi loạn, hiểu chưa?” Anh nói xong mặc áo khoác vào, chuẩn bị ra ngoài.

“Tia Chớp.....” Cô áp úng gọi anh lại.

“Sao?” Anh xoay người.

“Tôi..... Anh không đói bụng sao?” Cô đã đói bụng, nhưng chủ nhân chưa nói gì, cô thật ngại mở miệng nói muốn ăn.

Lôi Xiết lúc này mới nhớ đến cô đã có một ngày một đêm chưa ăn, vì thế trầm mặc lấy mì xào ăn liền từ tủ lạnh ra, dùng tay hâm nóng lên, đặt trước mặt cô.

“Ăn đi, chỗ tôi chỉ có loại đồ ăn này.” Anh lạnh lùng nói.

An Dĩ Nhạc ngồi xổm bên cạnh bàn, chậm rãi vươn tay, đụng đến cái khay nóng hổi, cẩn thận cầm lấy cái nĩa muốn xiên mì sợi bỏ vào miệng ăn, nhưng bởi vì không nhắm trúng, cho nên rơi đầy trước mặt cô.

Lôi Xiết mới đi vài bước, liền vội vàng ngừng lại. Dù sao cô cũng phải học được mọi chuyện đều tự mình làm, giờ giúp cô, chỉ hại cô, bởi vậy anh cố ý xem nhẹ bất lực của cô, chỉ lạnh lùng thốt: “Ăn xong liền ngủ một chút, tôi xong việc sẽ trở về.”

Cô gật gật đầu, vừa ngán ngẫm vừa lo lắng, vì mình có thể làm phiền anh mà ử rữ không thôi.

Lôi Xiết bước ra ngoài, tựa vào thang máy, trong đầu còn lưu lại tướng ăn vụng về của An Dĩ Nhạc, anh đối với tâm tình nguội lạnh của mình cảm thấy vô lực, cô một mình phấn đấu với đĩa mì, anh khổ sở cái gì chứ?

Shit! Tâm tình anh thoáng chốc tệ hại đến cực điểm, không khỏi chán ghét mình.

Lên xe thể thao, anh chạy thẳng đến nhà Hyman Will. Từ tư liệu trên máy tính tra ra, vị danh nhân chính trị kia hiện đang ở vùng lân cận Newyork, anh rất muốn đi xem hắn đến tận cùng là nhân vật như thế nào, cũng thuận tiện điều tra tung tích của Roger

Khoảng một giờ sau, anh đi tới một căn biệt thự to lớn xa hoa, nhìn từ ngoài tường, có thể mơ hồ thấy được hình dạng tòa nhà.

Anh đợi một lúc lâu sau, mới thấy một chiếc Rolls-Royce xe chạy đến trước cửa, cửa lớn chậm rãi mở ra, xe đi vào, anh dùng một dòng điện rất nhỏ làm nhiễu sóng thiết bị theo dõi ở cửa, sau đó dễ dàng tránh được hệ thống theo dõi trên cửa, lặng lẽ tiến vào trong.

Nếu nói Hyman Will tiên sinh không tham ô anh mới không tin. Nhìn cảnh vật ngoài căn nhà, một nhân viên nhà nước liêm khiết có thể có được sao?

Anh khinh thường cười lạnh, phát ra sóng điện làm cho những chiếc camera thất thường, lại nhanh chóng tiến vào gian nhà chính lót đá cẩm thạch.

Nhà ở khí phái như vậy, chủ nhân chắc cũng là nhân vật vĩ đại, Lôi Xiết phỏng đoán khi từ cửa sổ nhìn vào trong xem xét, phát hiện ngoại trừ phòng khách cùng một gian phòng ở lầu hai ra, các phòng khác đều không mở đèn, càng kỳ lạ hơn là, trong gian phòng này tựa hồ không có người ở, anh nhìn nửa ngày, cũng chỉ có một, hai người giúp việc đi lại trên hành lang dài mà thôi.

Trực giác Lôi Xiết cho rằng có điểm cổ quái, anh leo lên tường, sờ soạng đến cửa sổ của căn phòng có mở đèn ở lầu hai kia, khi đến cửa sổ liền nghe thấy có tiếng người nói chuyện, lập tức ngồi xổm xuống, núp ở lan can ban công.

Cách cửa sổ, một giọng đàn ông kỳ lạ đang nói chuyện, Lôi Xiết nghiêng mắt thấy, đó là một người trung niên gầy ốm mặc tây trang chính thống, dung mạo hẳn có khí thể nhiệt người, mũi cong như chim ưng, toàn thân mang theo quý dị nói không nên lời, đang nhìn chằm chằm Roger bị điện làm tổn thương, nằm trên giường thở dốc, sắc mặt vừa âm hiểm lại oán nhẫn.

“Tên ngu ngốc này cũng chỉ biết làm hỏng việc mà thôi!” Giọng nói của hắn cùng người đàn ông bình thường có vẻ bén nhọn hơn rất nhiều.

Người trước mắt này chính là nhân vật chính giới chàm tay có thể bỏng Hyman Will, hai gã đứng phía sau hắn cúi đầu không dám hé răng. Roger là con hắn, hắn có thể mắng, bọn họ cũng không thể tiếp lời.

“Có tìm được đứa con gái kia của An Hạo hay không?” Hắn hỏi.

Ngoài phòng Lôi Xiết nghe được hắn nhắc tới An Dĩ Nhạc không khỏi nhướn mày, hẳn quả nhiên cùng cái chết của An Hạo có liên quan.

“Từ khi cô ta từ nhà của nữ luật sư chạy thoát, vốn không có tung tích của cô ta.” Hai thuộc hạ kia đáp.

“Phải không? Xem ra tên kia cũng không kém.” Hắn thông thả đến bên kia phòng, kéo mặt xuống.

“Đúng vậy, tên đó..... Rất đặc biệt.....”

“Ừm, hẳn tựa hồ có siêu năng lực, thật sự là hiếm thấy.....” Hyman trầm ngâm.

“Đúng vậy, tiên sinh, tôi tận mắt thấy tay hắn phát ra một dòng điện mạnh, tập kích đánh gục chúng ta.” Người nọ lòng còn sợ hãi nói.

“Sao ta lại không biết trên địa cầu còn có người như thế tồn tại chứ.” Hắn thì thào trên điều xì gà.

Lôi Xiết lại nhú mi. Bọn họ đang nói về anh? Có ý tứ.

“Roger thiếu gia từng nói, An Dĩ Nhạc nói với cậu ấy, cô ta nhờ người của câu lạc bộ linh lực thay cô ta báo thù, chắc là người đàn ông này.”

“Câu lạc bộ linh lực? Đây lại là cái thứ gì?”

“Chúng tôi cũng không rõ. Có điều những năm gần đây, chúng tôi có nghe qua không ít lời đồn về bọn họ, hình như chỉ cần có tiền, là có thể đến câu lạc bộ linh lực mua hy vọng.”

“Hoang đường! Ta đây muốn mua ‘thế giới đại loạn’ bọn họ cũng có thể sao? Thối! Nếu như vậy, ta làm sao còn ở nơi này hao tâm tốn sức chấp hành ‘hành động tác loạn’ của ta?” Hắn nhin không được quát một tiếng.

Lôi Xiết nghe thấy “hành động tác loạn”, phút chốc hiểu rõ. Chuyện của An Hạo thật sự là Hyman Will làm!

“Phải..... Đây chỉ là tin đồn.....”

“Đi điều tra lai lịch người đàn ông kia, còn nữa, ta muốn mau chóng tìm được con gái An Hạo, miễn cho cô ta đến phá hư đại sự của ta.” Hắn phân phó nói. “Dạ.” Hai người kia thuận theo cúi đầu thối lui.

Hyman Will một mình ở lại trong phòng, nhìn con một cái, lẳng lẳng hút xì gà, đối với việc mọi chuyện lại biến thành tình trạng này cảm thấy tức giận. Nếu không phải Roger sắc dục bộc phát, An gia đã sớm không có nửa người sống, An Dĩ Nhạc làm sao có thể sống sót, thậm chí còn tuyên bố muốn báo thù?

Con bé kia là mượn gan của trời, cô ta không sợ chết cứng rắn muốn tìm ra hung thủ, ta sẽ khiến cho cô ta sớm một chút xuống địa ngục gặp cha cô ta, tránh cho cô ta lại khơi mào chuyện ta thật vất vả mới thu xếp ổn thỏa.

Sức tưởng tượng của An Hạo hại chính hắn, không nghĩ tới con gái hắn cũng khó chơi như vậy, còn thể này, động cơ ta giết An Hạo sớm hay muộn cũng có một ngày bị phát hiện, nếu vậy, thân phận thật hắn giấu kín hơn mười năm không phải tùy thời sẽ sáng tỏ sao?

Không! Ai cũng không thể đến ngăn cản ta! Ta tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào đến phá hư kế hoạch ta bố trí lâu như vậy, mặc kệ An Dĩ Nhạc, hay là cái tên của cái gì câu lạc bộ linh lực, ta đều sẽ khiến bọn họ biến mất khỏi địa cầu này.

Hắn dụi tắt xì gà, lớn tiếng cười như điên, từ trong miệng của hắn lại phun ra một chiếc lưỡi dài khác, vật quái dị kia cchiếu vào cửa thủy tinh, thật là làm người ta nhìn thấy ghê người.

Lôi Xiết cứng người ở ngoài phòng, bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động, nhưng anh vịn vịn không nghĩ tới, một màn kế tiếp lại càng khiến anh ghê tởm.

Một nữ giúp việc trùng hợp đi qua phòng, Hyman đột nhiên quay đầu, một đôi mắt đồng tử hình bán nguyệt màu hồng chợt lóe hào quang, thân hình đột nhiên đi đến bên người nữ giúp việc kia, đem đầu lưỡi với vào miệng không kịp kêu sợ hãi của cô, không đến nửa khắc, nữ giúp việc kia đã bị hút khô máu, thành một đồng xương khô, mà Hyman thỏa mãn thu hồi lưỡi dài, liếm liếm môi, lộ ra vẻ mặt sung sướng sau khi ăn no.

Dù là Lôi Xiết bình tĩnh phi phạm, cũng thiếu chút không nhận được cảm giác buồn nôn từ bụng dâng lên.

Hyman Will..... Không phải người?

Anh tuy rằng đã sớm phát giác Roger không tầm thường, nhưng anh vẫn chưa đem xếp vào “dị hình” để hoài nghi, thẳng đến giờ phút này anh mới giật mình, có lẽ, cái chết của An Hạo không có manh mối là do một nhân tố nào đó.

Đúng vậy, An Hạo nhất định là xui xẻo chết vì nguyên tác của ông quá mức phong phú!

Đang suy tư, Hyman Will đột nhiên xoay người một cái, một đôi hồng nhan còn chưa rút đi, dữ tợn trừng mắt ngoài cửa sổ quát: “Là ai?”

Lôi Xiết không ngờ hắn có phản ứng linh mẫn như vậy, hơi kinh hãi, thả người nhảy xuống, nhảy vào trong cây cối ở hoa viên.

Hyman Will mở cửa sổ sát đất ra, phi thân xuống theo, ánh mắt tìm kiếm người xâm nhập ở mọi nơi.

Lôi Xiết núp trong một bụi hoa hồng to, nhìn Hyman Will đang từng bước đến gần, bề ngoài của hắn cùng người thường không khác gì, nhưng mà, ai có ngờ trong lớp da người rất cuộc ẩn giấu cái dạng sinh vật gì?

Lời An Dĩ Nhạc từng nói đột nhiên xẹt qua trong óc anh, cô nói, An Hạo cho rằng việc xã hội loạn lạc tựa hồ sau lưng còn có người thao túng, mà em cô còn nói, có thể là người ngoài hành tinh làm hay không?

Người ngoài hành tinh!

Đáp án anh muốn đã được vẽ ra. Anh dám khẳng định, ba chương bản thảo cuối cùng An Hạo viết kia nhất định cùng việc này có liên quan, có lẽ, vị Hyman Will tiên sinh này chính là bởi vì thân phận có thể bị vạch trần mà giết An Hạo.

Lôi Xiết quyết định sau khi rời khỏi nơi này sẽ đến văn phòng An Hạo tìm ba chương bản thảo kia. Anh nghĩ vậy liền lùi về phía sau, vô ý giẫm phải nhánh cây, một tiếng động rất nhỏ khiến Hyman Will chú ý, hắn lập tức rút súng bắn về phía Lôi Xiết, Lôi Xiết nhanh chóng nhảy qua bên cạnh, vươn tay dẫn nguồn điện trong phòng, chỉ thấy một đạo sét đánh loang loáng nhập vào tay anh, anh không nói hai lời liền hướng Hyman Will phát điện.

Hyman tựa hồ hoảng sợ, sau từng đợt run rẩy cùng co rút, hắn lại ngẩng đầu giữa ánh điện, miệng chậm rãi mở ra, lộ ra đầu lưỡi không ngừng cuộn động của hắn, lên giọng nói: “Ồ, thì ra người chính là sát thủ An Dĩ Nhạc từ câu lạc bộ linh lực mượn về! Quả nhiên không giống bình thường, chỉ là, chì bằng dòng điện này của người, chỉ là giúp ta gãi ngứa mà thôi.”

“Người đến tột cùng là ai?” Lôi Xiết quát khê, lần đầu tiên gặp đối thủ có thể ngăn cản dòng điện của anh.

“Đã sắp chết còn tò mò như vậy, nói cho người biết, không ai sau khi nhìn thấy mặt thật của ta còn có thể sống bình yên, người cũng không ngoại lệ.” Nói xong, đầu lưỡi Hyman bắn ra, tiến thẳng tới trái tim Lôi Xiết.

“Quái vật như người không nên đến nhân gian đến giường oai! Nhanh trở về đi thôi!” Lôi Xiết cười lạnh né tránh công kích của hắn.

“Người chẳng phải quái vật sao? Theo ta biết, nhân loại tựa hồ không có dị năng như người vậy, nói không chừng người cùng ta là đồng loại.....” Hyman the the cười.

“Câm mồm!” Lời Hyman nói đánh trúng nhược điểm trong nội tâm Lôi Xiết, anh tức giận chấp tay, hai dòng điện bổ về phía mặt hắn.

“Cừ thật, ta phải đem người đi giải phẫu xem cấu tạo thân thể người cùng loài người có gì khác không!” Hyman cuốn động đầu lưỡi, thân hình lập tức biến mất.

Lôi Xiết nín thở tập trung chú ý hướng đi của hắn, thẳng đến sau gáy lạnh lạnh, anh xoay tay phản chấn đã chậm một bước, ngón tay Hyman biến nhỏ như kim châm xẹt qua cánh tay anh, vẽ nên một vết rạch thật dài, máu lập tức thấm ướt ống tay áo anh.

Tên dị hình này còn biết ẩn thân thuật? Anh quá khinh địch rồi.

“A! Hương vị máu của con người ngọt như vậy, ta có thể nào không thích chứ? Chờ giết người xong, ta lại đem đứa con gái nhiều chuyện kia của An Hạo hút khô, đến lúc đó, chuyện có liên quan đến ta sẽ không có người nào biết.....” Hyman ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, bộ dáng không người không thú kia quả thực khó coi tới cực điểm.

Lôi Xiết nghe hắn nhắc tới An Dĩ Nhạc, tức giận dần dần ngưng tụ, anh hét lớn một tiếng, toàn thân tràn ngập điện lực, điện cực vừa nhanh vừa chuẩn bắn vào miệng hắn, Hyman đang mở lớn miệng không kịp khép lại, lưỡi dài linh động của hắn bị điện giật, đau đến phát ra tiếng gào to của mãnh thú.

“Bắt lấy hắn!” Hyman thống khổ điên cuồng hét lên.

Cả căn nhà thoáng chốc sáng rực, rất nhiều người chạy ra.

Lôi Xiết thấy thế không lưu lại, phá hủy hệ thống điện của biệt thự, thừa dịp cả vùng tối đen vọt ra khỏi tường, lên xe nhanh chóng rời đi.

8. Chương 07

Khi xe trở lại chỗ anh ở, Lôi Xiết mở cửa, ngã vào phòng khách, An Dĩ Nhạc từ trên sofa kinh ngạc nhảy dựng lên, xoay người hỏi: “Tia Chớp, là anh sao?”

Anh nhìn đĩa thức ăn còn y nguyên chưa động đến chút nào, phát hiện cô cơ hồ chưa ăn, lửa giận trong lòng phút chốc bốc lên.

“Sao cô chưa ăn?”

“Tôi..... Tôi không đói bụng.....” Sao cô có thể nói với anh mì trộn trượt làm cho cô ăn rất vất vả?

“Phải không?” Anh che miệng vết thương, đi đến trước ngăn tủ lấy hộp thuốc ra, sau đó cởi áo.

“Anh..... Làm sao vậy?” Cô chợt ngửi được mùi máu tươi, trong lòng run lên.

“Vừa mới cùng một con yêu quái đánh nhau, bị thương một chút.” Anh nói đơn giản, chỉ là, cúi đầu nhìn miệng vết thương vừa sâu lại vừa dài kia, anh không khỏi nhíu chặt mày. Hyman là cường địch, anh vạn vạn không thể khinh thường.

“Anh bị thương? Bị thương thế nào? Có nặng lắm không?” Cô sốt ruột đi qua chỗ anh.

“Không có việc gì.” Gọn gàng thay mình bôi thuốc, những năm gần đây tính chất công việc khiến anh sớm luyện được tay nghề băng bó rất tốt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngay cả Tia Chớp người lợi hại như vậy cũng bị thương, lòng An Dĩ Nhạc cảm thấy từng đợt bất an.

“Tôi tìm được kẻ thù của cô.” Anh quần băng vải lên vết thương, nhìn cô một cái.

“Thật sao?” Cô mở to mắt. “Là ai?”

“Hyman Will, cha Roger, nghị viên quốc hội nổi danh.” Anh cố nén đau đớn từ miệng vết thương, vừa hít vào vừa nói.

“Là hân? Hân vì sao muốn giết cha tôi? Cha tôi căn bản không biết hân.” Cô cảm thấy mọi việc có điểm kỳ quái.

“Cô có nhớ cha cô từng nhắc ông đối với tình trạng xã hội rối loạn đã rút ra kết luận gì hay không?” Anh lấy ra một viên thuốc tiêu viêm cùng nước nuốt vào, mới ngồi xuống sô pha hỏi.

“Kết luận? Anh là nói.....” Cô kinh ngạc.

“Gần đây Newyork có không ít người mất tích, lại càng rối loạn, tuy rằng thị trường tân nhậm cố gắng bài trừ tội ác, nhưng những nơi nhìn không tới, cái gốc của việc rối loạn này vẫn chưa biến mất, cha cô đoán đúng, xác thực có người ở sau lưng thao túng hết thảy, mục đích của hân vừa vặn cùng với ‘hành động tác loạn’ cha cô nói giống nhau như đúc.” Lôi Xiết hút thuốc, đối với khả năng suy luận của An Hạo bội phục thêm vài phần.

“Hân? Anh là nói cha Roger, nghị viên Will?” Cô quả thực không thể tin, làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy.

“Tôi nghĩ, cha cô tuy rằng thuần túy là sáng tác, nhưng ông đã quan sát tỉ mỉ từng việc nhỏ trên báo, viết ra một quyển tiểu thuyết trinh thám đòi mạng, khi đăng cuốn tiểu thuyết đang viết này lên báo, cha cô đã từng bước một đi vào hiểm cảnh mà không biết.” Anh phả một hơi thuốc, đôi mắt xanh xuyên thấu qua làn khói nhìn khuôn mặt gầy yếu tái nhợt của cô. Mới hai ngày, cô trở nên càng yếu ớt, mọi chuyện biến hóa giống như ác mộng đã ép cô tới không còn sức lực, vì thế, anh thường có cảm giác xúc động muốn ôm cô vào trong lòng.

“Nhưng mà, anh làm sao mà biết là nghị viên Will? Mục đích của hân đến tột cùng là cái gì?” Cô đột nhiên lắc đầu.

“Hân..... định dùng một loại hình thức khác xâm chiếm Newyork!” Anh mím môi, quyết định nói cho cô biết sự thật. “Hân không phải người bình thường, không, phải nói hân không phải người.”

“Không phải người?” Cô cả kinh nói. Lôi Xiết đang nói cái gì? Tiểu thuyết khoa học viễn tưởng?

“Tôi biết rất khó tin, nghị viên Will bề ngoài vô cùng bình thường, hơn nữa cũng có khí tức của con người nhưng lại là người ngoài hành tinh, cho dù ai nghĩ là truyện buồn cười nhất trên đời.”

“Ngoài... Người ngoài hành tinh.....” An Dĩ Nhạc khó khăn nuốt nước miếng! Ô! Đây là chuyện hoang đường nhất mà cô được nghe.

“Đúng vậy.”

“Làm sao có thể? Chẳng lẽ anh muốn tôi tin người nhà tôi là bị người ngoài hành tinh giết?” Cô bật cười lớn, chỉ cảm thấy hoang đường.

“Giết người nhà cô là con người đã bị khống chế, Hyman nhất định là không muốn tiết lộ thân phận thật mới cho thủ hạ đi làm chuyện này, hơn nữa nếu không phải Roger háo sắc, cô đã sớm chết.” Anh tiếp tục nói.

“Lôi Xiết, tôi cảm thấy chuyện này quá buồn cười, tôi không tin...”

“Chuyện này tuyệt không buồn cười, mà là đáng sợ. Nghe đây, hân có thể dễ dàng làm tôi bị thương, có nghĩa là hân rất nguy hiểm, quan trọng nhất là, hân đã đem mục tiêu chuyển hướng tới cô, cô vẫn luôn điều

tra nguyên nhân dẫn đến cái chết của cha cô, làm cho hắn như ngồi trên bàn chông, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô, cho nên cô phải đặc biệt cẩn thận!” Lôi Xiết nhỏ giọng cảnh cáo cô.

An Dĩ Nhạc không biết có nên tin hay không, sự tình đến cuối cùng lại có liên quan đến người ngoài hành tinh, cô luôn không thích xem phim khoa học viễn tưởng thật sự khó có thể tưởng tượng chuyện này là thật. Nhưng, Tia Chớp nói rất nghiêm trang, người như anh sẽ không hay nói đùa, như vậy, có lẽ Hyman Will thật sự không phải..... người.

Trời! Đến cuối cùng, kẻ thù cô muốn giết chính là “người ngoài hành tinh”?

“VẬY.... anh định đối phó hắn như thế nào?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Tôi có cách của tôi, chỉ cần cô đừng bị hắn bắt, tôi có thể đối phó hắn.” Anh hiện tại chỉ sợ An Dĩ Nhạc rơi vào trong tay Hyman, đến lúc đó anh ném chuột sợ vỡ đồ, muốn giết con quái vật kia chỉ sợ càng khó khăn.

“Hắn rất khó bắt sao?” Cô lại hỏi.

“Ừm, lấy thân phận nghị viên của hắn trong giới cảnh sát cùng giới chính trị không hề thiếu sức ảnh hưởng, cho nên hiện tại cô ngay cả cảnh sát cũng không thể tin tưởng, hiểu không? Từ giờ trở đi, cô liền đợi ở đây, cho đến khi tôi giải quyết Hyman, khế ước chúng ta chấm dứt, cô lại rời đi.” Anh hoàn toàn nhận việc mà nói, trong giọng nói không mang theo cảm tình.

An Dĩ Nhạc yên lặng gật đầu, rõ ràng biết rời khỏi anh là chuyện sớm hay muộn, nhưng vừa nghe anh nhắc tới, lòng của cô liền đau từng khúc, cô thật sự thích anh như vậy sao? Phần tình cảm này, chỉ sợ đến chết cũng phải chôn sâu dưới đáy lòng, không thể nói ra.

Lôi Xiết nhìn khuôn mặt lo lắng buồn rầu của cô, cảm xúc cũng rối loạn không ngớt, anh bỗng đứng lên, định trở về phòng ngủ, nhưng đau đớn từ cánh tay truyền tới vừa nhanh vừa mãnh liệt, đau đến anh nhủu mày rên nhỏ, cơ thể run lên một cái.

“A –” Anh nghiêng đầu nhìn miệng vết thương, phát hiện máu chảy ra bằng gạch là màu tím. “Có độc!”

“Làm sao vậy?” An Dĩ Nhạc nghe thấy anh kêu rên, vội vàng đi đến bên người anh hỏi.

“Tay Hyman có độc, miệng vết thương của tôi có thể phải khử độc thêm một lần nữa” Anh cảm thấy sức lực đang biến mất, mỗi bước một bước đã lung lay sắp ngã.

“Tia Chớp!” An Dĩ Nhạc lo lắng đỡ anh.

“Tôi –” Anh vươn tay muốn lấy hộp thuốc, nhưng cánh tay đã không nghe lời.

“Phải làm như thế nào, nói cho tôi biết!” Cô gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

“Trong hộp thuốc có một lọ – một lọ thuốc màu vàng – một...” Anh thần trí mơ hồ.

“Màu vàng? Nhưng tôi...” Nhìn không thấy. Trời, trong lúc khẩn yếu như thế này, sao cô lại nhìn không thấy chứ!

Lôi Xiết mất đi tri giác, thân thể anh ngã xuống, An Dĩ Nhạc đỡ không được thân hình cao to của anh, ôm lấy anh ngã ngồi trên sofa.

“Làm sao bây giờ? Tôi nhìn không thấy. Màu vàng, bình thuốc màu vàng ở nơi nào? Tia Chớp, tỉnh lại đi, Tia Chớp!” Cô tâm loạn như ma, vươn tay đụng đến hộp thuốc, tùy ý mò mẫm bên trong, sau đó liếc mình kêu to: “Tôi muốn nhìn thấy! Tôi hy vọng có thể nhìn thấy! Ông trời ơi! Van cầu người, chỉ cần một giây là tốt rồi! Chỉ cần.... Nhìn thấy một cái là được rồi...” Cô gấp đến độ khóc lên, nước mắt ướt cả hốc mắt cô, trong lòng càng không ngừng nghĩ, cô không muốn anh chết! Anh không thể chết được! Cô chịu không nổi người mình yêu từ bên người cô rời đi, không bao giờ có thể thừa nhận nỗi đau này một lần nữa.

Sau đó, vô cùng thần kỳ, cô cảm nhận được một ánh vàng tỏa sáng trong bóng đêm, cô vươn tay cầm vào chỗ đó, vừa vặn là một cái chai. Sẽ là lọ này sao? Cô chỉ lo lắng một lát, liền mở bình ra, đổ ra một viên thuốc, bỏ vào trong miệng anh.

Lôi Xiết vẫn còn một chút ý thức theo phản xạ nuốt viên thuốc sau đó liền ngất đi, nhưng mười phút sau anh vẫn như cũ không có khởi sắc.

An Dĩ Nhạc biết cô không có con đường thứ hai để đi, cô phải gọi điện thoại tìm bác sĩ tới cứu Tia Chớp mới được, chỉ là cô tìm nửa ngày, vẫn tìm không thấy điện thoại.

Nơi này không có điện thoại?

Tia Chớp là người quái gở, có thể anh không thích bị quấy rầy.

Cô thất vọng tìm đường ra cửa, quyết định tự mình đi tìm người cầu cứu.

Tìm được cửa, cô không chút do dự đi ra ngoài, vào thang máy, sờ soạn nửa ngày mới tìm được một cái nút.

Hy vọng không phải nút báo động. Cô cắn môi dưới, kết quả thang máy như ý nguyện đi xuống, trực tiếp xuống đến dưới lầu ba.

Cô ra khỏi thang máy, lại không biết đang ở nơi nào, bốn phía im ắng, không có tiếng người, cô không biết đây là thang máy tư nhân chuyên dụng, chỉ đến bãi đỗ xe chuyên dụng của Lôi Xiết, nơi này chỉ có anh có thể ra vào, căn bản không có người khác xuất hiện.

An Dĩ Nhạc mò mẫm đi tới, nhẹ giọng gọi: “Có ai không?”

Bốn bức tường vọng tiếng của cô trở lại, cô đứng tại chỗ, vừa vội lại sợ.

Còn như vậy, Tia Chớp nói không chừng sẽ chết! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Lòng lo âu khiến cô không biết làm sao, cô xoay người muốn tìm thang máy, trở lại trên lầu nhìn xem, lại đi nhầm, tìm được một cánh cửa, không chút nghĩ ngợi liền mở ra đi vào, nhưng, bên trong tựa hồ là phòng cung cấp điện cho cả toàn cao ốc, tất cả đều là những ống dài hẹp gấp khúc, cô đi tới đi lui, mới phát hiện mình bị lạc đường.

Giờ thì hay rồi, ngay cả cô cũng bị vây khốn! Cảm giác thất bại làm cho cô muốn khóc, mắt cô đã thành chướng ngại lớn nhất, kế tiếp cô nên làm thế nào cho phải?

Sau khi thất bại không tìm về chỗ cũ được, cô bắt lực tựa vào một mặt tường, đối với bản thân vô năng khóc không ra nước mắt. Rốt cuộc, cô cũng không giúp đỡ được gì; Tia Chớp lúc này có thể đã bị độc xâm nhập vào người, không cứu được, mà cô lại bị lạc ở nơi không biết tên này, thật sự là vừa buồn lại tức cười.

Cô hai tay che mắt, thì thầm gọi tên Tia Chớp, quỳ rạp xuống đất.

Mà giờ phút này, Lôi Xiết ở trên lầu vì thuốc đã có tác dụng mà dần dần tỉnh lại, anh khẽ mở mắt liền phát hiện không thấy An Dĩ Nhạc, cửa mở toang, trong phòng không có bóng dáng cô –

“An Dĩ Nhạc!” Anh gọi to một tiếng, trái tim cơ hồ ngừng đập.

Cô đi nơi nào? Vì sao cô lại tùy tiện rời đi? Vừa rồi không phải đã cảnh cáo cô không thể chạy loạn sao?

Anh tức giận công tâm, thân thể mới phục hồi như cũ ngăn cản không được dòng điện vì cả người khẩn trương mà chạy loạn, liên tục thở dốc. Sau khi đi tìm tất cả các phòng, anh xác định cô nhất định đã xuống lầu; Vội vàng không kịp mặc áo, thân trên quang lỏa liền lao ra cửa, nhìn con số trên thang máy biểu hiện đi xuống lầu ba, đó không phải là cô đã xuống dưới lầu sao?

Nơi đó có cái cửa ngầm nổi thẳng ra bên ngoài, nếu An Dĩ Nhạc không cẩn thận đi ra ngoài, bị thủ hạ Hyman phát hiện, vậy cô không phải xong rồi sao?

Đang chờ đợi thang máy đi lên, anh gấp đến độ cơ hồ muốn chết đi, vừa nghĩ đến cô có thể rơi vào trong tay Hyman Will bị hấp hút khô, anh liền rối rắm, tâm mạch muốn đứt, cái loại cảm giác này so với chết còn khó chịu hơn, tựa như muốn vết sạch linh hồn trong cơ thể anh, làm cho anh ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn.

Cửa thang máy rốt cục cũng mở ra, anh khẩn cấp bấm nút xuống lầu, chịu đựng lửa đốt dày vò trong lòng, thẳng đến khi xuống tới lầu ba, anh lao ra khỏi thang máy. Lớn tiếng hô: “Dĩ Nhạc? Cô ở đâu?”

Bãi đỗ xe chỉ có chiếc xe đen bóng chạy nhiều năm của anh, không có tung tích An Dĩ Nhạc.

“Dĩ Nhạc!” Anh ngay cả nơi xó xỉnh cũng không buông tha, vội vàng tìm kiếm.

An Dĩ Nhạc cách cửa nghe thấy anh kêu gọi, tưởng ảo giác, cô kinh ngạc ngẩng đầu, thăm thì nói: “Tia Chớp?”

Nhưng, anh không phải trùng độc sao? Làm sao có thể tìm đến cô? Đây nhất định là ảo giác của cô!

Nàng thở dài một hơi, lại gục đầu xuống.

“Dĩ Nhạc!”

Lại tới nữa! An Dĩ Nhạc xác định thật là Tia Chớp kêu cô, cô hưng phấn đứng lên gọi to: “Tôi ở trong này! Tia Chớp, tôi ở trong này.”

Ở bãi đỗ xe Lôi Xiết nghe thấy tiếng hồi âm nhỏ như muỗi kêu của cô, lập tức đi đến trước cánh cửa rất nặng của phòng thiết bị điện, dùng sức đẩy ra, hướng bên trong kêu: “Dĩ Nhạc!”

“Tôi ở trong này!” Cô lớn tiếng đáp lại.

Anh theo tiếng nói phát hiện cô đứng ở góc, bên người đều là linh kiện.

“Tia Chớp, độc ở vết thương của anh không có việc gì chứ?” Cô sờ soạn dọc theo vách tường đi qua.

Cô không có việc gì! Trong nháy mắt Lôi Xiết nhìn thấy cô, cơ hồ là phản ứng bản năng kéo cô vào lòng ôm chặt, sự ấm áp của cô đã dỗ yên lòng ngực thiếu chút nữa đóng băng của anh.

Tia Chớp – An Dĩ Nhạc ngừng thở, bị động tác đột ngột này của anh làm sợ ngây người.

Lôi Xiết sau khi lấy lại tinh thần, phát hiện mình ôm cô, vội vàng đẩy cô ra, tiếp đó tức giận đột nhiên dâng lên, buột miệng mắng: “Không phải nói cô đừng loạn đi sao? Cô thật ngu ngốc!”

Cô bị anh chột nóng chột giận dọa ngây người, ấp úng nói: “Tôi.... Tôi chỉ... Muốn tìm người đến giúp, anh vừa mới... Tựa hồ rất nguy cấp, cho nên tôi...”

“Cho nên cô liền một mình xuống lầu? Cô có biết cô làm như vậy có bao nhiêu nguy hiểm? Nếu cô không cẩn thận xông ra ngoài, cô liền có khả năng bị thủ hạ Hyman phát hiện, cô hiểu không?” Anh không đem hoảng sợ trong lòng mắng ra, nhất định sẽ bị nội thương.

“Nhưng tôi không thể mặc kệ anh bị trùng độc như vậy a! Vừa rồi anh rõ ràng đã bắt tỉnh nhân sự, tôi sợ...” Cô ủy khuất. Anh không biết cảm thụ trong lòng cô khi anh ngã xuống, cái loại thống khổ này anh có hiểu không?

“Nếu tôi như vậy mà chết là tài nghệ của tôi không bằng người, một chút cũng không liên quan đến cô, tôi chết tự nhiên sẽ có một hội viên khác tiếp nhận ủy thác của cô, cô một chút tổn thất cũng không có!” Anh cứng rắn nói xong.

“Không! Tôi không muốn anh chết! Tôi không cần một người khác, tôi chỉ muốn anh.... Tôi... Không thể lại để người mình thích chết đi, không thể!” Cô hoảng sợ khóc la, tình ý trong lòng theo dòng nước mắt mà ra.

Thích? Lôi Xiết choáng váng, cô nói thích? Thích anh?

“Đừng nói bậy!” Anh hít một hơi thật sâu, ngăn cô nói tiếp.

“Em không có nói bậy. Em biết anh căn bản sẽ không có tình cảm gì với em, nhưng em không có cách nào, em đã sớm yêu anh, muốn em để mặc anh chết đi, em sẽ điên mất!” Cô quả không được lòng mình, cũng không quản sau khi thổ lộ với anh sẽ bị cười chê hay không, cô chỉ cần anh biết cảm giác của cô mà thôi.

“Đừng tùy tiện nói yêu, cô thậm chí không có ‘nhìn’ qua tôi! Cô chỉ là lẫn lộn giữa ý lại cùng tình yêu mà thôi!” Anh khiếp sợ rất nhiều, tức giận phản bác. Anh từ nhỏ đã thấy mẹ hư tình giả ý nói yêu với nhiều người đàn ông rồi, cũng thấy mẹ sau khi nói yêu anh liền đánh đập tàn nhẫn, anh đối với từ này đã hận tới cực điểm.

“Em không có! Suy nghĩ của em còn rất rõ ràng, em chỉ là không thể tự kiềm chế muốn đi theo anh, dù anh luôn chê em phiền, chê em vướng bận; Nhưng mà... em vẫn yêu anh....”

“Câm miệng! Tôi không tin phụ nữ luôn miệng yêu, cô tốt nhất thu hồi tình cảm của cô, đừng lãng phí ở trên người tôi, con người của tôi tim là băng, máu lại lạnh, không thể tiêu thụ nhiệt tình của cô, thật có lỗi!” Anh cố gắng kiềm nén sóng ngầm mãnh liệt trong lòng, dùng lời nói mát để trách cứ cô.

An Dĩ Nhạc nhắm mắt, rơi lệ. “Thật xin lỗi... Lại quấy nhiễu đến anh....”

Anh là động vật máu lạnh! Anh không có tình cảm! An Dĩ Nhạc nói với bản thân như vậy, nhưng lòng đã hăm sâu há có thể dễ dàng tỉnh lại?

Lôi Xiết nắm chặt tay, cứng ngắc xoay người nói: “Đi thôi! Đi lên lầu.”

An Dĩ Nhạc tập tễnh theo phía sau anh, cảm thấy báo thù trở nên không còn ý nghĩa, tế bào của cô đang dần dần chết đi, bởi vì lòng cô đã không còn thuộc về mình.

“Đưa em trở về nhà đi.” Cô bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” Anh xoay người đứng lại.

“Em muốn về nhà em.” Cô lặp lại một lần.

“Hiện tại trở về tương đương chịu chết!” Anh không biết cô suy nghĩ cái gì.

“Em không muốn ở lại chỗ này! Em muốn trở về!” Cô cảm thấy thật lạnh, hai tay nắm cánh tay.

“Vì sao? Cô rốt cuộc có biết tính nghiêm trọng của chuyện này hay không? Tôi đang bảo vệ cô, cô lại....” Anh rửa thấp.

“Anh đừng miễn cưỡng mình! Anh rõ ràng vô cùng ghét em, sao phải làm chuyện khiến mình thống khổ? Ở cùng một người mù mịt chết đứng không? Đưa em trở về, anh chuyển tâm đi đối phó Hyman, đừng để ý tới em, cho dù Hyman muốn đối phó em, anh cũng đừng cố kỵ, chỉ cần giết hắn, mọi thứ em có đều có thể cho anh, thích lấy cái gì, mượn cái gì cũng được.” Cô giống như đang để lại di ngôn, lời nói ra khiến người ta trong lòng sợ hãi.

“Cô –” Anh bị thái độ không sao cả của cô làm phiền lòng, cô đây là đang làm cái gì?

“Em biết đối với anh mà nói em chỉ là người không có liên quan gì với anh, hỉ nộ ái ố của em đều là chuyện của bản thân em, như vậy, để em ở một mình đi. Đừng vì an toàn của em mà hao tổn tinh thần, đây căn bản không phải trách nhiệm của anh....” Đúng vậy, tựa như lời anh ngay từ đầu đã nói, anh chỉ phụ trách giết người mà thôi.

“Đừng nữa nói! Theo tôi lên lầu đi.” Anh nghe không nổi nữa, gơ tay lôi cô tiến vào thang máy, trở lại tầng cao nhất, lại đem cô đẩy mạnh vào phòng.

“Để em trở về! Em không muốn ở lại...” Cô hất tay anh ra, ngồi xổm cạnh cửa khóc.

“Tôi không cho phép cô trở về!” Anh gào lớn.

Cô không thể buông tha anh sao? Anh sợ áp lực tình cảm của mình một khi bùng nổ sẽ không thể thu thập; anh sợ sau anh đáp lại cô, quan hệ hai người từ nay về sau liền trở nên không rõ, anh càng sợ sau khi mình thừa nhận tình yêu của mình với cô, anh sẽ không bao giờ thả cô đi nữa...

Yêu a! Từ chết tiệt này!

“Vì sao?” Cô khóc gơ tay lên đầu.

“Vì sao?” Anh lại nghĩ một đằng nói một nẻo nói ra lời đả thương người. “Nếu Hyman bắt cô làm con tin, tôi đây không phải không thể làm gì hắn sao? Cô đừng tùy hứng làm liên lụy người khác có được không?”

“Em nói rồi, nếu thật sự xảy ra chuyện này, đừng quan tâm đến sự sống chết của em!” An Dĩ Nhạc trừng mắt về phía anh, “Thậm chí khi cần thiết, anh có thể giết em trước.”

“Im miệng!” Anh kéo lấy tay cô, bị những lời này của cô đánh trúng điểm yếu.

“Chỉ cần em làm trở ngại đến anh, em cho phép anh làm như vậy.” Cô thê lương cười, lệ đọng nơi khóe mắt, khuôn mặt vừa đau khổ lại bất đắc dĩ, yếu ớt làm cho người ta tưởng rằng cô sắp biến mất.

“Không!” Anh một tay lấy ôm lấy cô, lấy môi che miệng chết tiệt của cô lại, ngăn cản cô tiếp tục nói những lời khó nghe kích thích lỗ tai người khác.

Nụ hôn này dẫn đốt hỏa diễm trong lòng hai người, An Dĩ Nhạc chỉ ngậy người một giây liền phản thủ ôm lấy cổ anh, vùi vào trong hơi thở quen thuộc của anh.

Tia Chớp ôm cô! Anh ôm cô! Nếu đây là mơ, trăm ngàn lần đừng để cô tỉnh lại! Cô cam nguyện như vậy chết đi, cũng không nguyện rời khỏi vòng ôm của anh. Trong lòng cô thì trào khẩn cầu.

9. Chương 08

Bọn họ hôn nhau khó chia lìa, Lôi Xiết nhanh chóng mút lấy hai cánh môi luôn làm cho anh tâm loạn của cô, một tay ôm chặt thắt lưng cô, một tay nâng đầu cô, như muốn đem cô dung tiến vào cơ thể mình, mãnh liệt như sợ cô lại chạy trốn; Ngay cả thời gian cho cô thở cũng không có, liều mình triển miên hôn như muốn hóa giải đi vướng mắc trong lòng cô.

An Dĩ Nhạc run run đón lấy anh, Tia Chớp hôn cô! Cô kinh hãi không biết nên như thế nào hình dung tâm tình giờ phút này.

Có lẽ, anh cũng không chán ghét cô!

Cũng có lẽ, anh cũng có chút thích cô? Chỉ cần một chút là tốt rồi!

Thời gian tựa hồ tạm dừng, cảm giác của bọn họ đều bị dục vọng ào ạt ập tới chìm ngập, ngay cả khi nào đi vào trong phòng, nằm lên trên giường cũng không biết. Cho đến khi Lôi Xiết ngẩng đầu thở dốc, mới phát hiện An Dĩ Nhạc đã nằm bên người anh, toàn bộ nút áo đều mở tung, thân hình xinh đẹp như ẩn như hiện lay động tất cả các giác quan.

Anh thở hổn hển, lại hôn lên cánh môi mê người của cô, bàn tay tham lam tiến vào trong áo vuốt ve đôi ngực cao ngất của cô, anh muốn cô, mãnh liệt ngay cả chính anh cũng giạt mình.

An Dĩ Nhạc tuy rằng không rõ là nguyên nhân gì làm cho anh bỗng nhiên thay đổi thái độ, song cô không quan tâm, cho dù anh là vì phản ứng sinh lý xúc động mới hôn cô, cô cũng đồng ý ôm lấy anh thật chặt, có một loại cảm giác vừa an toàn lại chân thật bao quanh, đây là lúc trong lòng cô bình tĩnh nhất trong mấy ngày nay.

Cô thương anh, ông trời! Cô thật sự thương anh!

“Tia Chớp” Cô say đắm gọi anh, môi sưng đỏ, ánh mắt mơ màng.

“Gọi anh Lôi Xiết.” Anh hôn lên bờ vai tuyết trắng của cô, tiếng nói trầm thấp đủ lay động lòng người.

“Lôi Xiết?” Cô vuốt mặt anh, muốn dùng tay để nhìn diện mạo anh.

“Tên của anh.” Lửa tình bị đè nén quá lâu đã chạy tán loạn khắp tứ chi bách hải của anh khiến anh không còn sức khống chế mình, chỉ có thể chạm vào da thịt xinh đẹp của cô để hóa giải lửa nóng trong ngực.

“Lôi Xiết” Cô thích tên này, vô cùng thích hợp với anh. Dáng vẻ của anh nhất định vừa kiêu ngạo lại tự cao tự đại nhỉ? Cô âm thầm đoán, lần đầu cảm thấy tò mò về gương mặt anh.

Anh bắt lấy tay cô, hôn lòng bàn tay cô, cắn nhẹ đầu ngón tay cô, trong mũi tràn ngập hương thơm đặc hữu trên người cô, hơi thở của anh trở nên nặng nề không ổn, khát vọng đối với cô càng tăng.

“Anh đừng không được nữa.... anh muốn em....” Tay anh dôi xuống, chạy dọc theo đường cong của cô, từng món từng món quần áo bị cởi ra, không lâu cô liền không còn mảnh vải nằm trong lòng anh.

Đây là mơ sao? Lôi Xiết cũng hồ đồ, chỉ có ở trong mơ, anh mới có thể bữa bãi thăm dò cô như vậy, làm cho cô trở thành người của anh.

An Dĩ Nhạc không biết kế tiếp sẽ như thế nào, cô thầm muốn ở bên anh, muốn trong thế giới tối tăm bắt lấy một cái gì đó chân thật, cô sẽ không hối hận, chỉ cần Lôi Xiết muốn cô, cô liền đem tất cả cho anh.

Lôi Xiết cởi quần mình, cơ thể nóng rực đè lên cô, cầm đôi tay có chút kinh hoảng của cô, môi nhẹ nhàng mà khéo léo ngậm đầu ngực cô.

“A...” Cô khẽ kêu một tiếng, mỗi một dây thần kinh đều bị khoái cảm không biết tên chiếm lấy.

Anh dường như rất lão luyện khơi mào phản ứng của cô, cô ngây thơ không biết làm sao tiếp nhận luồng sóng kích thích này, chỉ có thể toàn thân mềm nhũn bị môi anh chiếm lĩnh mỗi một tắc da thịt.

Tay Lôi Xiết đi vào giữa hai chân cô trêu chọc, thẳng đến cô thở gấp không ngớt, khó chịu đựng vụn vụn, mới chậm rãi tiến vào cô.

Cô bị đau đớn làm tỉnh táo lại. Đẩy lồng ngực dày của anh ra, bối rối kêu: “Lôi Xiết...”

Anh không ngừng lại, xoay người ôm cô vào lòng, chiếm lấy môi cô, càng không ngừng hôn cô, lấy lưỡi đẩy miệng cô ra, dùng một loại phương thức vô cùng thân mật mà hôn cô.

Sau khi cô thích ứng sự tồn tại của anh, kinh hô biến thành rên rỉ, sau đó, cô cảm nhận được thân thể Lôi Xiết khẽ phóng điện, cảm giác tê tê kích thích thân thể anh, dòng điện kia tựa hồ đánh thức mỗi một tế bào toàn thân cô, muốn cô dùng toàn bộ tinh thần để cảm thụ vòng ôm của anh, muốn cô hàng phục nhiệt tình có mặt khắp nơi trong anh.

Rốt cục, hai người trong tiết tấu đạt đến cao trào, Lôi Xiết điên cuồng gào thét một tiếng, cô chỉ cảm thấy bốn phía vang lên tiếng nổ tê dại, sau khi một trận hào quang hiện ra, bọn họ mới từ đám mây chậm rãi rơi xuống, từ thiên đường trở lại nhân gian.

Đàn ông cùng phụ nữ đều là dùng phương pháp này để “yêu” sao? An Dĩ Nhạc mỗi một nhắm mắt khi nghĩ như vậy, yếu đuối nằm trên người Lôi Xiết, cô không còn có sức lực tìm kiếm đáp án, nặng nề ngủ.

Lôi Xiết sau khi tỉnh lại, anh ngây ngốc nhìn An Dĩ Nhạc mềm mại như chim nhỏ bên người, đột nhiên kinh hoảng co rúm lại một chút.

Ông trời! Anh lại làm ra việc này với cô!

Chẳng qua bắt đầu từ một cái hôn, liền biến thành tình trạng này?

Anh cào cào tóc, không biết sau khi cô tỉnh lại nên đối mặt với cô như thế nào, anh đang lợi dụng tình cảm của cô đối với anh để phát tiết dục vọng sao?

Không! Quả thực như thế, anh sẽ không thống khổ như vậy.

Sau khi đỡ xuống lớp lớp mặt nạ, anh không thể không thừa nhận sức nặng của cô trong lòng anh. Chỉ nhìn từ lúc anh bắt đầu lo lắng cho cô đến khi không thấy được cô liền cuồng loạn bất an là biết, anh cũng trúng độc tình yêu rồi!

Vì sao anh lại động tâm với một cô gái mù, vì sao anh không thể ghét cô, hận cô? Chẳng lẽ giống như Huyền Dạ Thần Hành nói, cô là người yêu định mệnh của anh sao?

Chậm rãi nhắc người, anh nghiêng đầu nhìn An Dĩ Nhạc an tường đi vào giấc ngủ, đây là lần đầu tiên anh thấy khi cô ngủ không có nhú mày, vẻ mặt tin cậy kia giống như cái vòng đeo vào cổ anh, anh theo bản năng sờ sờ cổ mình, cảm thấy mình tựa hồ đã bị buộc lại.

Chớ dẫn người mù sao? Anh tự giễu nhướng mi, thở dài một hơi.

Nhịn không được cúi đầu hôn trán cô, anh vươn tay vỗ về tấm lưng thon của cô, không kháng cự đợt sóng buồn ngủ đánh úp lại, đi ngủ.

Hôm sau, sau khi An Dĩ Nhạc tỉnh lại, cảm thấy thất lưng của mình bị người ôm, có chút bối rối, nhất thời nhớ không nổi mình đang ở nơi nào, sau đó cô nhớ lại những đoạn kí ức gần khi Lôi Xiết gọi tên cô, cảm giác khô nóng thiêu đốt bên tai, cô sợ hãi mở tay của anh ra, vươn tay nhẹ nhàng dọc theo tai anh bắt đầu vuốt ve, phỏng đoán gương mặt anh.

Hai má anh nhẵn bóng mềm mại lại co dãn, tóc trước trán rất dài, có thể sẽ che khuất mắt anh. Mắt anh sẽ có hình dáng gì nhỉ? Lấy cá tính của anh, hẳn là đôi mắt dài nhỏ. Cái mũi thì sao, vừa cao lại thẳng. Mà môi – độ cong trên môi nhất định rất đẹp, chỉ tiếc anh không cười.

Cô đụng phải một vết sẹo dài chừng 8cm trên má trái của anh, trong lòng cả kinh, tay liền bỗng nhiên bị nắm, cô sợ tới mức muốn rút tay về, lại bị cầm thật chặt.

“Anh –” Mặt cô đỏ ửng muốn xuống giường, lại bị anh chặn ngang ôm lấy.

Lôi Xiết đã sớm tỉnh lại mở mắt nhìn cô đã lâu, anh biết cô đang “nhìn” anh, cô đang tưởng tượng ra diện mạo anh, nhìn cô dịu dàng chìm đắm trong tình yêu, anh lại cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Nghĩ đến anh sao?” Anh trầm thấp hỏi.

Cô ngượng ngùng cúi đầu, không nói gì.

Lôi Xiết bỗng nhiên ngồi dậy, kéo tay cô đặt trên mặt anh, “Em ‘nhìn’ đi.”

Cô quỳ gối đối diện anh, tay hào phóng sờ soạng mắt, tai, mũi, môi khêu gợi của anh, khi cô lại đụng tới vết sẹo kia, tay anh chụp lên tay cô, lạnh lùng nói: “Vết thương này, là lễ vật mẹ cho anh khi anh mười tuổi.”

“Vì sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Bà hận anh. Hận siêu năng lực của anh, bà cho rằng anh là con ác ma....” Không hề phát hiện sự thống khổ trong giọng anh.

“Vì sao bà lại cho rằng như vậy? Bà sinh anh, không phải sao?” Cô vừa đau lòng lại khó hiểu.

“Mẹ anh là Hoa Kiều, lúc nghèo khó bức bách bị cha anh lừa kết hôn. Cha anh đã năm mươi tuổi, mẹ anh mới mười tám tuổi liền sinh ra anh, sau đó bà lại phát hiện chồng mình là người quỷ dị có thể điều khiển điện; Hơn nữa.... Thường xuyên ngược đãi bà, bà trong cơn tức giận đã giết ông, mang theo anh bỏ trốn. Bà đối với anh lúc lạnh lúc nóng, yêu hận đan xen, nhưng trên cơ bản đối với anh cũng không tệ, nhưng đến khi phát hiện anh cũng di truyền năng lực của cha anh, bà liền điên lên, phát cuồng đuổi giết anh, nếu không trốn nhanh, một dao kia không phải chỉ vẽ trên mặt anh, mà là cắm vào trái tim anh.....” Anh đem chuyện anh gặp phải nhẹ nhàng băng quơ nói lại một lần.

Sinh trưởng trong gia đình hài hòa khoái hoạt An Dĩ Nhạc thật sự khó có thể tưởng tượng thân thể anh lại trở trêu như vậy, đôi mắt đang mở to nghe xong liền rơi nước mắt.

“Em thương cảm thay anh sao?” Anh vươn tay lau đi nước mắt như tinh quang của cô.

Cô lắc đầu không nói, rốt cục cũng hiểu nguyên nhân anh ghét phụ nữ.

“Cho nên phụ nữ trong ấn tượng của anh là động vật đáng sợ, có thể không chạm vào sẽ không chạm vào, bởi vì các người trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, yêu chẳng qua là mật ngọt bôi ngoài miệng, kỳ thật trong lòng đều cất giấu dao.....” Tay anh dừng lại ở hai má cô, bắt đầu vuốt ve da thịt non mịn của cô.

“Anh chỉ nhìn một chiều, cũng có phụ nữ chỉ cần yêu một người sẽ vĩnh viễn không thay đổi.....” Cô vội vàng biện giải.

“Ồ? Em là muốn nói với anh, em ngoại lệ?” Anh nhướng mi, cười nhạt, nhưng khóe môi lại không có chút ấm áp.

“Em..... Em thật sự..... yêu anh, vĩnh viễn không thay đổi.....” Cô ngượng ngùng nói ra những lời này.

Tay Lôi Xiết cứng lại một chút, không nói gì mà kéo cô vào lòng, xấu xa cười nói: “Nói ra những từ ngữ buồn nôn như vậy, đừng tưởng rằng cùng anh trên giường chính là người phụ nữ của anh, cũng đừng trông cậy vào anh sẽ dùng tình yêu để báo đáp em, lên giường là việc mà người tình ta nguyện, vui vẻ là tốt rồi, việc khác, tốt nhất đừng lôi vào.” Anh nói xong liền hung hăng hôn môi cô.

Có lẽ là do nhìn không thấy, An Dĩ Nhạc nghe ra đau đớn trong lời anh nói cùng một tia dịu dàng che giấu trong nụ hôn, bởi vậy, cô chẳng những không đẩy anh ra, ngược lại còn ôm anh chặt hơn.

Anh đang sợ chính mình, giờ phút này cô bỗng nhiên hiểu được lời nào sắc bén như dao anh phun ra đều là một loại nguy trang, anh chỉ đang bảo vệ một trái tim từng bị thương, không chịu nổi lại bị tàn phá một lần nữa.

Nhẹ nhàng đẩy anh ra, cô lại lần nữa vuốt mặt anh, nhận mệnh nói: “Yên tâm, em đã nói sẽ không dính chặt anh, anh cần bản không cần đề phòng em, bởi vì em sẽ không giống mẹ anh thương tổn anh, em sẽ vẫn yêu anh, cho đến khi anh đuổi em đi.....”

Lôi Xiết không nghĩ tới cô lại bình tĩnh mà nói ra những lời này, trên gương mặt cô tràn đầy ánh sáng thánh khiết, chiếu vào cõi lòng đóng băng của anh.

“Phải không?”

“Đúng vậy.” Cô nghiêm túc gật đầu, tuy rằng lòng rất đau.

“Em là đồ ngốc.” Anh khàn khàn nói xong, lại lần nữa ôm cô, đoạt lấy tất cả của cô, cũng sa vào nhu tình như nước trong cô.

Kích tình chấm dứt, Lôi Xiết tuy rằng vẫn lãnh khốc như trước, nhưng thái độ anh đối với An Dĩ Nhạc có chút chuyển biến, anh chủ động giúp cô tắm rửa, thay quần áo, sau đó pha cà phê, chiên trứng cho cô ăn. Anh không đề nén cảm xúc của mình, ngoại trừ không nói gì nhiều, anh trở nên ôn hòa hơn.

An Dĩ Nhạc không dám nghĩ nhiều, đối với sự chiều cố này của anh coi như là tư sủng, cô vừa ăn trứng đặt trước mặt vừa cười nói: “Như vậy giống như ở nhà ăn sáng, mẹ em thường làm trứng ốp la cho em cùng em gái ăn.....”

Lôi Xiết không nói gì, lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười phát ra từ nội tâm của cô, làm cho lòng anh ấm lên.

Nhưng An Dĩ Nhạc mới nói xong, nụ cười liền đông lại ở trên mặt, mắt cô chậm rãi mở to, hai tay bám vào bàn, lớn tiếng nói: “Em nhớ ra rồi!”

“Chuyện gì?” Lôi Xiết nhíu nhíu mày.

“USB! Ba chương bản thảo cuối cùng ba chỉ dùng để máy tính đánh ra, nhưng bởi vì em gái em đối với kết cục rất hứng thú, cho nên ba em sau khi làm xong đã lưu vào một cái USB khác cho em ấy.” Cô hưng phấn nói.

“Em gái em để USB ở đâu?” Lôi Xiết lập tức hỏi.

“Có thể trên bàn học của nó, hoặc là túi sách, em phải trở về tìm xem.” Cô nói xong liền kích động muốn đứng lên.

“Anh đi là được rồi.” Anh ngăn cô lại.

“Không! Em hiểu rõ thói quen của em gái em hơn, nó rất thích giấu đồ đạc, em đi tìm nhanh hơn.”

“Được rồi! Anh đi cùng em.” Anh lo lắng Hyman sẽ phát hiện hành tung của cô.

Vì thế hai người vội vàng trở lại An gia, Lôi Xiết xuống xe trước sau đó quana sát tỉ mỉ tính an toàn xung quang nhà, mới giúp An Dĩ Nhạc xuống xe vào cửa.

“Phòng Dĩ Duyệt là căn thứ hai trên lầu.” Cô vịn tay thang lầu lên lầu.

Lôi Xiết im lặng theo phía sau cô.

Đi vào phòng ngủ của em gái, cô tìm trong ngăn kéo, nhưng vẫn tìm không thấy, Lôi Xiết thấy dáng vẻ lo lắng mờ mịt của cô, cũng bắt tay vào tìm.

“Trong ngăn kéo không có, đừng tìm.” Anh nhíu mày nói.

“Đợi chút, trên giường có phải có cái ba lô miêu vương hay không?” Cô đột nhiên hỏi.

Lôi Xiết đi đến bên giường tìm kiếm, quả nhiên thấy một cái ba lô có hình miêu vương.

“Có.” Anh đưa cho cô.

Cô lục được trong ba lô một cái USB nhỏ màu xanh nước biển, vui mừng lấy ra nói: “Đây này! Có lẽ là cái này.”

Lôi Xiết mở máy tính xách tay của mình đem đến ra, cắm USB vào, lập tức tìm thấy một file, đó chính là ba chương bản thảo An Hạo viết.

“Anh thấy rồi, bên trong có ba chương bản thảo cuối cùng của ba em.” Anh một tay sờ cằm, một tay gõ bàn phím.

“Trong đó viết thể nào?” Cô tò mò hỏi.

“Cũng giống như anh đoán. Chẳng qua, sau cùng cha em đã công khai người làm ra ‘hành động tác loạn’ kia là một người ngoài hành tinh trà trộn trong con người sắp đặt, mục đích của hắn là muốn đoạt quyền trong thế giới loài người, chờ hành động thành công lại liên lạc một đám đồng tộc xâm nhập, tiếp đó chiếm lĩnh địa cầu.....” Nếu không thấy qua chân diện mục của Hyman, anh nhất định sẽ cho rằng chuyện An Hạo viết chỉ là khoa học viễn tưởng.

“Thật là như vậy sao? Ba thật sự dùng ý tưởng của em gái để viết ra cuốn truyện trí mạng này.....” An Dĩ Nhạc ngoại trừ kinh dị, còn có thể như thế nào? Chỉ vì cuốn tiểu thuyết này, người nhà của cô bị giết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Ở đây còn có lời cuối sách, cha em viết, căn cứ theo ông quan sát, trên trái đất đã sớm có loại sinh vật không phải con người tồn tại, bọn họ lấy hình người xen lẫn trong đám người, làm cho người ta khó có thể nhận ra, ý đồ lấy phương thức nào đó làm cho nhân loại lâm vào nguy cơ tự rối loạn, sau đó thừa dịp lòng người hoảng sợ, chiếm lấy nơi này.”

Cô nghe được mà choáng váng, thì thào nói: “Anh biết không? Em vẫn nghĩ đây chỉ là do cha em tưởng tượng ra mà thôi, không nghĩ tới ông đã đoán đúng...”

Lôi Xiết trầm ngâm một chút, “Hyman Will nhất định là xem tiểu thuyết đăng trên báo, càng lúc càng bất an, trong sách cha em lấy chính khách làm nhân vật chính tựa hồ đang ám chỉ hắn, hơn nữa ‘hành động tác loạn’ phỏng đoán cơ hồ trăm phần trăm cùng sự thật giống nhau, đổi lại là anh, anh cũng sẽ nghĩ sự việc bại lộ, đành phải giết người diệt khẩu.”

“Cẩn thận ngẫm lại, Roger chủ động hẹn em, hình như là chính vào lúc đó, có lẽ hắn tiếp cận em chỉ là hỏi thăm mọi thứ về nhà của em...” Cô thật ngốc! Còn đối với kẻ có rắp tâm khác mà thậm chí thích một thời gian dài.

“Đúng vậy.”

“Mà ba... Không ngờ lại bởi vì cuốn tiểu thuyết này chọc giận Hyman, ả tàng sát khí.” Cô vì người nhà chết không minh bạch mà cảm thấy khổ sở.

“Hiện tại hắn muốn trừ bỏ, hắn là người biết chân tướng tức em và anh.” Lôi Xiết đóng máy tính, đã chuẩn bị tâm lý ứng chiến.

“Một khi đã như vậy, chúng ta có nên đem chuyện này công khai hay không?” Cô nắm chặt tay, cắn giận nói.

“Không có bằng chứng, em tố giác nghị viên Will danh tiếng cùng địa vị đều cao cao tại thượng như thế nào đây?” Anh không đồng ý việc vạch trần bộ mặt thật của Hyman. “Anh cho rằng tiêu diệt hắn là cách làm đơn giản hơn.”

“Tiêu diệt? Nhưng hắn không phải rất lợi hại sao? Anh mới bị hắn đả thương.” Cô lo lắng nói.

“Lần đó là do anh không biết rõ về hắn, sợ ý bị thương, nhưng bây giờ, anh sẽ hoàn thành ‘hy vọng’ của em, thay em báo thù.” Anh cất máy tính, tự tin nói.

“Nhưng mà...” Cô không muốn anh đi mạo hiểm, tuy rằng hy vọng của cô không thay đổi, nhưng vừa nghĩ đến anh không thể đối phó được người ngoài hành tinh kia, dạ dày cô liền liên tiếp co thắt.

“Yên tâm! Cho tới bây giờ, anh còn chưa đập bể chiêu bài của câu lạc bộ linh lực.” Anh cười nhẹ, tự tin mười phần. “Đi thôi! Nơi này không nên ở lâu, anh tin cơ sở ngầm của Hyman nhất định phủ kín toàn bộ Newyork, hần không tìm ra em sẽ không bỏ qua.”

Đi theo Lôi Xiết ra khỏi nhà, An Dĩ Nhạc chỉ có thể đem bất an giấu trong đáy lòng, tìm ra hung thủ là chuyện do cô bày ra, cô phải hoàn thành nó, chỉ là, việc giết người hoang đường này đến tột cùng sẽ giải quyết như thế nào đây, cô cũng không có đáp án.

“Tìm được con gái An Hạo rồi, tiên sinh.” Thủ hạ Hyman tiến đến báo cáo với hần.

“Cô ta trốn ở đâu?” Hyman âm trầm hỏi.

“Trong một căn nhà cao nhất ở tòa cao ốc trung tâm thành phố, có người thấy cô ta cùng một tên đàn ông ra vào nơi đó.”

“Vậy sao không trực tiếp bắt về?” Hyman đánh mạnh lên bàn.

“Tên đó rất lợi hại..... Hơn nữa nghe nói tòa cao ốc kia bị một sức mạnh không nhìn thấy vây quanh, người bình thường không vào được.”

“Sao lại có việc này?” Hyman nhíu mày, khiển trách.

“Thật mà! Quản lý nơi đó nói, tầng cao nhất là cấm, không có đường đi lên, thang máy bình thường chỉ có thể tới tầng một trăm bốn mươi tám, hai tầng lầu trên cùng thuộc sở hữu cá nhân, chưa từng có người đi lên.” Thủ hạ nhắc tới tòa cao ốc quý dị này tựa hồ có chút kính sợ.

“Ngu xuẩn, đó là tên kia cố ý thiết hạ phòng tuyến, nhất định có thông đạo có thể đi lên.” Khó trách hần vận dụng nhân mạch tìm An Dĩ Nhạc đều không có thu hoạch, thì ra tên nhóc có điện kia đem cô ta giấu ở nơi quý quái đó! Hyman tức giận đến dụi tắt xì gà.

“Nhưng...”

“Quên đi, hiện tại ta không chỉ muốn mạng của An Dĩ Nhạc, ngay cả tên nhóc bảo vệ kia của cô ta ta cũng không buông tha!” Hyman lạnh lùng cười.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, hần thuận tay cầm lên, điều chỉnh tốt âm điệu mới nói: “A lô?”

“Will tiên sinh sao? Người ông muốn tìm vừa mới rời khỏi An gia, đi về phía trung tâm thành phố.” Người gọi điện là một cảnh viên Hyman thu mua, hần ở gần An gia thấy được Lôi Xiết cùng An Dĩ Nhạc, cho nên vội vàng báo cho Hyman.

“Phải không? Thật tốt quá, cảm ơn cậu, tiền sẽ đưa vào tài khoản cậu.” Hần mỉm cười gác điện thoại, nói với một thủ hạ bên cạnh: “Tìm được rồi!”

“Vậy ông định làm như thế nào?”

“Rất đơn giản, lấy thi thể cô gái da đen lần trước ta mang về để trong hầm chứa đá ra.” Hần chỉ thị.

“Nữ luật sư kia?”

“Đúng vậy! Cô ta là vũ khí tốt a!” Hần cười hắc hắc, trong mắt hồng quang chợt lóe.

Chiêu giết người lưu da này thật sự là dùng tốt, hơn mười năm trước sau khi hần xâm nhập vào trong cơ thể Hyman Will, liền phát hiện thể xác con người là ký sinh vật tốt lắm, ngoài trừ có thể hút máu người cùng chiếm lấy xác, hần còn có thể dùng được vật không chế hành vi bọn họ, mệnh lệnh bọn họ, sai khiến cả đám, hoàn toàn theo ý hần. Hần dùng cách đó đem một tên đồng bọn khác nhét vào trong thân thể Roger con Hyman, hai người chấp hành “hành động tác loạn” nhiều năm, nay mất thấy hần dần dần nắm thể cục, lại xuất hiện ra một tên Trình Giáo Kim là An Hạo này, làm hại hần ăn ngủ không yên, đành phải phái người tìm hiểu chuyện nhà ông ta rồi mới giết chết cả nhà, diệt trừ phiền toái. Nhưng Roger lại đối với con gái loài người có dự vọng làm hồng chuyện tốt của hần, sắc tâm của người này làm An Dĩ Nhạc có cơ hội điều tra, thật sự là đáng chết tới cực điểm!

Hiện tại Roger bị điện làm bị thương chết khiếp chờ xử phạt, nay là lúc hắn nên lập công chuộc tội. Hắn cười to rung chuông gọi người đem Roger đến phòng nghiên cứu ở hầm ngầm, sau đó hưng phấn mà xoa tay đi xuống lầu.

Thi thể Gedi cùng Roger đặt riêng ở hai bàn giải phẫu, Hyman bảo tất cả ra ngoài, bắt đầu thao tác một số máy móc, nhất thời một đạo hồng quang bắn vào mi tâm Roger, Hyman thấp giọng kêu: “Ta thay người đổi thể xác, Roger. Hiện tại, người cút vào trên người cô gái đen này đi!”

Một bóng thú dị thường đột nhiên từ thân thể Roger vọt ra, sau đó bị hút vào trong cơ thể Gedi, vài giây sau, đôi mắt trên mặt Gedi hé mở, khóe miệng hiện lên ý cười.

“Giờ thoải mái hơn rồi, Hyman.” Giọng nói của nó vẫn là giọng nam tráng kiện.

“Người hiện tại là nữ luật sư Gedi, ta muốn người đi đem An Dĩ Nhạc dẫn về, đưa cô ta tới nơi này, ta sẽ làm cho cả Newyork đều mất điện, chờ tên nhóc kia chui đầu vô lưới.” Hyman mệnh lệnh nói.

“Mất điện?”

“Đúng vậy. Nếu ta đoán đúng, không có điện, tên nhóc kia vốn không có siêu năng lực, đến lúc đó, muốn giết hắn so với giẫm chết một con kiến còn dễ dàng hơn!”

“Vậy An Dĩ Nhạc giao cho ta được không?” Roger liếm liếm môi.

“Nhìn xem bản thân người đi, Roger, hiện tại người không thể làm gì được đâu!” Hyman cười lạnh.

“Mẹ nó! Người biến ta thành nữ? Việc này có khác gì thiên ta chứ!” Roger háo sắc cúi đầu nhìn thân thể phụ nữ của mình, giận dữ.

“Đây là tốt cho người, người còn bắt măn cái gì? Tội của người chờ trở lại Terra tinh sẽ giao cho đại đế phán quyết, hiện tại đi làm tốt chuyện ta giao đi.” Hyman hừ lạnh một tiếng. Roger là tên ngu ngốc, đợi cho đến khi hắn không có giá trị lợi dụng, ta sẽ kết thúc hắn.

“Được.” Vừa nghe đến tên đại đế, hắn cũng không dám lỗ mãng.

“Chờ tất cả phiên toái đều trừ bỏ, sang năm ta chuẩn bị tranh cử tổng thống, chờ ta thuận lợi nắm giữ cường quốc của địa cầu này, lại làm loạn các quốc gia, xem con người tự giết nhau, sau, ta không cần tốn nhiều sức liền đoạt được trái đất, đến lúc đó, nơi này chính là thiên hạ của ta.” Hyman cao giọng cười to, giống như nắm chắc thắng lợi.

“Thiên hạ của người?” Roger trong lòng khó chịu, Hyman sẽ không quên mục đích bọn họ đến trái đất chứ? Cổ hươu của bọn họ là Terra tinh sắp bị hủy diệt vì bên cạnh nổ mạnh, cho nên mới phải rất nhiều bộ đội trinh sát trong vũ trụ tìm nơi thích hợp để sinh tồn, chuẩn bị cho số lượng lớn tinh nhân có kỹ năng đặc biệt di dân. Nhưng, từ khi xâm nhập thân thể Hyman, lên làm nghị viên, hành vi của hắn liền trở nên kỳ quái.

“Đâu..... Ta là nói, lấy thiên hạ của Terra chúng ta.” Hyman biết mình nói lỡ lời, lập tức giải thích.

“Người tốt nhất nhớ kỹ mục đích chân chính chúng ta đến trái đất.” Roger tuy rằng háo sắc, nhưng lòng trung thành của hắn đối với Terra đại đế vẫn như cũ không thay đổi.

“Đương nhiên, trách nhiệm của chúng ta trọng đại, cho nên càng không thể lãng phí thời gian. Nơi này không khí đầy đủ, máu người lại dồi dào, là nơi thích hợp nhất cho chúng ta ở lại, chúng ta nhất định phải đoạt được!” Hyman nắm chặt năm ngón tay, đắc ý cười.

“Phải.” Roger gật gật đầu. Xem ra hắn lo nhiều rồi.

“Vậy còn không mau đi? Ta đã chờ không kịp muốn hút khô máu An Dĩ Nhạc, hơn nữa cùng tên Tia Chớp kia so chiêu.” Hyman lớn tiếng thúc giục.

“Được.” Bóng dáng Roger phút chốc biến mất, đi làm việc.

Hyman nhìn quả tinh cầu màu tím tím trên tường mà cười như điên, Terra nổ mạnh hay không từ lâu đã không còn liên quan đến hắn, hắn muốn xưng vương tại thế giới này, trở thành lãnh tụ độc nhất vô nhị, ai cũng không thể đến đoạt, cho dù Terra đại đế cũng không ngoại lệ. Trái đất sớm muộn gì cũng là vật

trong tay hắn, chờ đại công cáo thành, Roger cũng dừng hồng sống, hắn sẽ là một người ngoài hành tinh duy nhất thống trị địa cầu!

Mộng đẹp sắp thực hiện, Hyman đối với “hành động tác loạn” mình thiết kế ra vừa lòng tươi cười, có điều, trước khi hắn vui sướng, hắn còn phải trừ bỏ một số người ngu xuẩn tự cho là có thể cùng hắn đối kháng.

10. Chương 09

Lôi Xiết cùng An Dĩ Nhạc lái xe nhanh chóng trở về nhà, xe đang từ đường cao tốc đi xuống, ngang qua một khu rừng, một phụ nữ bỗng chốc từ ven đường lao tới, anh khẩn cấp thắng xe lại, xe vòng ba trăm sáu mươi độ mới dừng lại ven đường.

Không thấy cho nên An Dĩ Nhạc nắm chặt ghế, hỏi gấp: “Làm sao vậy?”

“Đường như đụng phải người.....” Lôi Xiết cảm thấy khác thường, xuống xe quan sát.

An Dĩ Nhạc cũng muốn xuống xe, lại bị anh quát bảo ngừng lại, “Em đừng xuống!”

“Nhưng...” Đụng vào người nào? Lòng của cô run lên vài cái.

Lôi Xiết đi đến ven đường, không phát hiện bóng người nào, đang nghi hoặc, liền phát hiện một phụ nữ không biết khi nào đã đứng bên cạnh An Dĩ Nhạc, cúi đầu nhìn cô.

“Dĩ Nhạc mở cửa.....”

An Dĩ Nhạc nghe thấy tiếng nói quen thuộc này, sửng sốt nửa ngày, mới giật mình gọi: “Gedi?”

“Dĩ Nhạc....”

Đây là giọng của Gedi! An Dĩ Nhạc ngây người vài giây, không chút nghĩ ngợi liền mở cửa xuống xe.

“Đừng đi ra! Dĩ Nhạc!” Lôi Xiết phát hiện người nữ kia chính là Gedi đã chết, hoảng sợ lo lắng không nói nên lời xâm chiếm lấy anh, anh hướng về Dĩ Nhạc hô to, chạy theo qua.

An Dĩ Nhạc xuống xe, vươn tay tìm Gedi, tay cô nửa đường bị bắt được. Gedi chậm rãi kéo cô đến bên người, thấp giọng nói: “Dĩ Nhạc, chị luôn tìm em, em chạy đi đâu thế?”

“Thật là chị? Gedi? Chị không chết?” Cô vui mừng đến rơi lệ.

“Chị...” Gedi đang muốn giải thích, đã bị Lôi Xiết cắt ngang.

“Buông tay! Người rút cuộc là ai?” Anh giận dữ mắng muốn dẫn An Dĩ Nhạc về.

“Ta chính là Gedi, người là kẻ lừa đảo dám đem giấu Dĩ Nhạc, còn lừa cô ấy nói ta chết, thật sự là kẻ có rắp tâm bất lương!” Gedi che trước người An Dĩ Nhạc trừng anh.

Đồng tử mắt tối tăm, mặt xanh mét, trong giọng nói khàn khàn còn có chút kỳ dị, Lôi Xiết dám khẳng định người này không phải Gedi, cô ấy sớm đã chết!

“Người không phải Gedi, cơ thể cô ấy bị vết thương thương trí mạng, không có khả năng sống sót.”

“Ta còn sống, đây hết thảy đều là người ra vẻ huyền bí làm ra. Dĩ Nhạc, người tên Tia Chớp này là kẻ lừa đảo chính công! Em bị hắn lừa.” Cô ta nhanh bắt lấy tay An Dĩ Nhạc, không muốn buông ra.

“Gedi, chị đang nói cái gì? Lôi Xiết gạt em?” An Dĩ Nhạc mơ hồ.

“Căn bản là không có câu lạc bộ linh lực, hắn là vì gạt tiền của em mới hư cấu những chuyện này, em không thể tin hắn.” Gedi tiếp tục cung cấp tin tức sai lầm cho cô.

“Câm miệng! Người là Hyman phái tới sao?” Lôi Xiết cảnh giác hỏi.

“Ai là Hyman? Ta không biết, ta đến đưa Dĩ Nhạc đi.” Cô ta nắm lấy An Dĩ Nhạc phía sau.

“Đừng như vậy, Gedi, em muốn biết rõ ràng đây là chuyện gì.” An Dĩ Nhạc hoàn toàn rối loạn, cô có nên tin tưởng lời Gedi nói hay không!

“Theo chị trở về chị sẽ nói cho em biết mọi chuyện, em không thể ở cùng với kẻ lừa đảo này.” Cô ta nói cứng, một dòng sùi bọt mép chảy trên tay cô ta, đau đến mức cô ta không thể không buông tay An Dĩ Nhạc ra.

“Dĩ Nhạc, mau tới đây!” Lôi Xiết rống to.

“Nhưng...” Bị kẹp ở giữa, An Dĩ Nhạc thoáng chốc không thể phân rõ đâu là đúng đâu là sai.

“Cô ta là cái xác không hồn, cô ta không phải Gedi, cô ta đã bị Hyman đã khống chế!” Lôi Xiết đi nhanh chạy tới, vươn tay đem cô rời xa Gedi.

“Nói bậy? Đừng nghe hần, Dĩ Nhạc, chẳng lẽ em tình nguyện tin tưởng tên không rõ lai lịch này, cũng không chịu tin tưởng chị? Gedi ôm cô vào lòng.

“Gedi, chị hãy nghe em nói...” An Dĩ Nhạc mới vừa mở miệng, đã nghe một mùi hương quen thuộc, cái loại này mùi chính là mùi chỉ trên người Roger mới có. Cô vội vàng đứng lại, nghi ngờ nói: “Mùi này..... Người.... Người không phải Gedi, người là..... Roger?”

“Hừ! Người mù quả nhiên thính lực cùng khứu giác đều phát triển, em rất nhạy cảm nha, An Dĩ Nhạc.” Roger giả trang Gedi biết rất cuộc không thể gạt được, khôi phục giọng nam vốn có, lập tức đem An Dĩ Nhạc bắt lại, ngón tay hóa thành hình đao nhọn, chỉ thẳng vào cổ trắng nõn của cô.

“Dĩ Nhạc!” Lôi Xiết vẫn chậm một bước, phát ra điện quang, muốn giúp An Dĩ Nhạc thoát ra, không ngờ Roger sớm đề phòng chiêu này của anh, lấy An Dĩ Nhạc làm tấm mộc, khiến ánh chớp chỉ phát ra được một nửa lại vội vàng thu hồi.

“Ha ha ha! Chiêu này không tệ chứ? Không nghĩ tới thể xác con da đen này dùng còn tốt như vậy, con người các người thật đúng là ngu xuẩn!” Roger phát ra tiếng cười thô ráp.

“Các người... thật quá đáng!” Ngay cả thi thể Gedi cũng không buông tha, An Dĩ Nhạc bị phần mắng to.

“Hiện tại ta có thể báo cáo kết quả công việc rồi.” Hai tay hần vây quanh cô, bước lui về phía sau.

“Đừng hòng trốn!” Lôi Xiết dẫn điện lưu muốn đối phó hần, nhưng nơi này là khu rừng, điện lực mỏng manh, linh lực của anh chỉ có thể dùng một phần ba, muốn ngăn cản người ngoài hành tinh có năng lực cách biệt chạy trốn tựa hồ không thể.

“Hi hi, nơi này điện lực không đủ người sử dụng, muốn cứu cô ta, đi đến chỗ của nghị viên Will đi!” Roger cười quái dị, mang theo An Dĩ Nhạc biến mất trước mặt Lôi Xiết.

“Dĩ Nhạc.” Lôi Xiết kêu, trái tim theo An Dĩ Nhạc biến mất bị thống khổ cắn đến hầu như không còn gì.

Quả nhiên là chuyện tốt Hyman Will làm! Lo lắng rất nhiều, phần nộ trước nay chưa từng có cũng xuất hiện, Lôi Xiết chạy về phía xe thể thao, lấy tốc độ cuồng dã nhanh chóng bay đến chỗ ở của Hyman.

Ba mươi phút sau, anh đi tới biệt thự của Hyman, giữa trưa, trời âm u, cửa lớn hoàn toàn rộng mở, có vẻ như chỉ chờ anh đến. Anh nhảy xuống xe, thẳng tắp đi vào hoa viên to, ở một chỗ sau vòi phun nước, Hyman Will đang bình tĩnh ngồi trên ghế giữa rừng hoa, An Dĩ Nhạc ngay bên cạnh hần, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mà kinh hoàng, Roger cùng tám thủ hạ xếp thành một loạt đứng phía sau hần.

“Hoan nghênh hoan nghênh, người tới thật nhanh a! Tia Chớp.” Hần cắn xi gà, cười tà.

Lôi Xiết sắc mặt nghiêm nghị, một đôi mắt xanh tí mỉ nhìn chăm chăm con quái vật dị tinh khoác da người trước mắt, không nói gì.

“An tiểu thư, chó ngoan của cô tới cứu cô kìa.” Hyman dựa sát vào An Dĩ Nhạc, dùng giọng điệu đùa cợt nói.

“Lôi Xiết?” An Dĩ Nhạc nghiêng tai, tựa hồ muốn xác định Lôi Xiết có đến thật hay không.

“Người thật ngốc, Will tiên sinh, toàn bộ sự việc đều là chính người làm cho lớn ra, nếu người không vội mà giết An Hạo, hiện tại có lẽ còn không có người nào biết thân phận thật của người, sai là sai ở chỗ người rất

nóng vội lại quá khẩn trương, mới có thể sau khi coi tiểu thuyết của An Hạo liền nghĩ ông ấy đã biết tin gì, liền động thủ giết người, kết quả, người xem xem bản thân gặp phải bao nhiêu chuyện? Nếu không phải như thế, An tiểu thư sao lại tìm tới câu lạc bộ linh lực của chúng ta để đối phó người.” Lôi Xiết không trả lời An Dĩ Nhạc, biết cô bình an anh liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, anh hết sức chăm chú đối phó Hyman, cùng với đám thủ hạ đứng phía sau hắn.

An Dĩ Nhạc nghe thấy tiếng Lôi Xiết, dũng khí lập tức tăng lên, cô nói mình đừng sợ, thời cơ báo thù đã đến, cô phải vui mừng mới đúng.

“Người nói cái gì?” Hyman không dự đoán được Lôi Xiết lại nói ra những lời này, lửa giận càng tăng.

“Người không thừa nhận sao? Từ khi An Hạo bị giết đến giờ, người chẳng những không được như ý, ngược lại còn khiến mình bị bại lộ, loại chuyện ngu xuẩn này, cũng chỉ có giống quái vật dị tinh như các người mới có thể làm ra được.” Lôi Xiết cố ý muốn chọc giận hắn, để tìm cơ hội cứu An Dĩ Nhạc ra.

“Hừ! Các người biết cái gì? Sức tưởng tượng của An Hạo rất phong phú, vì trừ hậu hoạn, ta phải giết hắn! Về phần làm thành phiên toái như vậy, nguyên nhân chính yếu vẫn là An tiểu thư nhỉ?” Hyman không có hảo ý nhìn An Dĩ Nhạc một cái. “Là người không nhận mệnh mới khiến ta không thể không ra tay!”

“Ta vì sao phải nhận mệnh? Các người dựa vào cái gì đến trái đất giương oai? Vì sao không trở về nơi thuộc về các người? Người nhà của ta trong một đêm bị chết hết, tất cả đều là vì quái vật người!” Cô đau lòng mắng chửi, phần nộ không thôi.

“Vì mục đích của ta, chết một ít người trái đất thì có vấn đề gì? Một khi ta thành bá chủ địa cầu, tất cả loài người trên địa cầu đều trở thành nô lệ của ta!” Hắn cười nhạo cười.

Roger đứng phía sau nghe vậy biến sắc, mắt nhỏ trừng sau gáy Hyman. Bá chủ? Hyman muốn tự mình xưng vương?

“Người đừng vọng tưởng trở thành bá chủ gì! Người chỉ là một con côn trùng ngoài hành tinh đến trái đất mà thôi.” Lôi Xiết trả lời lại một cách mỉa mai, trên mặt hoàn toàn khinh thường.

“Người...” Hyman bị ngôn từ vũ nhục của anh chọc giận, hắn hừ lạnh một tiếng, kéo An Dĩ Nhạc vào lòng hắn, đầu lưỡi liếm lên mặt cô, “Thật sự là mỹ vị, ta đã nhịn không được muốn hút máu của cô ta.”

“A!” An Dĩ Nhạc ghê tởm cơ hồ muốn nôn mửa, cô giãy dụa muốn tránh đi cái miệng đầy mùi chua của hắn, vừa tức lại sợ.

“Buông cô ấy ra! Lôi Xiết bị hành động khinh bạc của hắn chọc bốc hỏa, quái vật dơ bẩn này dám chạm vào An Dĩ Nhạc, anh sẽ dùng điện đem nướng đen nó!

“Oh, tức giận? Người thích con bé này sao? Tốt lắm, ta sẽ hút hết máu cho nó thành bộ xương khô ngay trước mặt người –” Hyman âm hiểm cười, từ trong miệng hắn cái lưỡi dài màu đỏ le ra, ở không trung càng không ngừng ngoe nguẩy. Chuẩn bị cắm vào miệng An Dĩ Nhạc.

“Dừng tay!” Trong lúc này Lôi Xiết đột nhiên cảm thấy may mắn vì An Dĩ Nhạc nhìn không thấy, nếu không cô nhất định sẽ bị cảnh tượng trước mắt hù chết.

“Ha ha ha..... Trước để cho thủ hạ của ta cùng người chơi đùa, tiêu hao năng lượng của người. Lên cho ta!” Hyman nói xong liền quát ra lệnh thủ hạ phía sau đối phó Lôi Xiết.

Lôi Xiết hai tay duỗi ra, ý đồ lấy điện lực đối phó bọn họ, nhưng khi anh muốn hấp thu nguồn điện, lại phát hiện trong vòng vài km quanh đây không có điện.

Đây là có chuyện gì? Trong lòng anh run lên, dự cảm không tốt.

“Như thế nào? Không có điện à? Người tựa như người máy dựa vào pin mới có thể cử động, hiện tại ta làm cho phụ cận mười km nơi này toàn bộ mất điện, tương đương lấy mất pin của người, xem người làm cách nào mà sinh hùng!” Hyman rất bội phục trí thông minh của mình, nhịn không được cười lớn.

“Lôi Xiết!” An Dĩ Nhạc nghe hắn nói như vậy, lo lắng không thôi, quả thực như thế, Lôi Xiết không phải chỉ có thể bị đánh bại?

Xác thực! Không có điện, anh tương đương mất đi khả năng mượn năng lượng cường đại, Lôi Xiết không nghĩ tới nhược điểm của mình sẽ bị nhìn thấu, sưng sốt vài giây.

Thủ hạ của Hyman không buông tha cơ hội này, cả đám cùng lên, mãnh liệt tấn công anh. Lôi Xiết mặc dù mất đi điện lực, nhưng thân thủ phi phạm đối phó đám lâu la này vẫn dư dả, chỉ thấy anh đá mấy cái, quơ mấy quyền, vài tên kia đều đau đớn ngã xuống đất, bại trận.

“Có vài tên chết. Chỉ tiếc, người sẽ mệt chết!” Hyman giơ tay lên, đám người này vốn đang thở hổn hển lại hùng hổ đứng lên, giống như trận đấu vừa rồi hoàn toàn không có tác dụng.

“Người đã không chế những người này?” Anh hiểu, những người này sớm bị Hyman thao túng.

“Chỉ cần một chút thuốc, con người các người sẽ ngoan như chó vậy.”

“Khốn kiếp!” Lôi Xiết nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức lại lần nữa nghênh chiến đám người vây đánh, trong lòng anh biết rõ, còn như vậy tiêu hao dần, anh không chỉ không cứu được An Dĩ Nhạc, ngay cả mình cũng sẽ chết.

“An tiểu thư, cô xem không thấy thật sự là đáng tiếc a! Người cô mời đến đang liều mạng diễn xuất, hình ảnh đặc sắc như vậy, cô có thể nào bỏ qua?” Hyman dùng đầu lưỡi vây quanh cổ cô, đầu lưỡi còn không ngừng đụng chạm khuôn mặt sáng bóng của cô.

“Buông!” Cô kinh hoàng phát run, chất nhầy tràn ngập này rốt cuộc là cái gì?

Lôi Xiết thấy vậy, tức giận đến một hơi đánh ngã hai người, vọt tới trước mặt bọn họ.

Thân hình Hyman lay nhẹ, kéo An Dĩ Nhạc sang bên cạnh, đồng thời gọi: “Roger!”

Roger không tình nguyện ra tay đỡ công kích của Lôi Xiết, hấn lấy ra một khẩu súng, hung tợn nói: “Đi tìm chết đi! Tia Chớp!”

Viên đạn bay thẳng đến trước ngực Lôi Xiết, anh lộn ngược liên tục ba cái ra sau né tránh, lại nhanh chóng đá rơi súng trong tay hấn xuống, vươn tay tiếp được, trong chớp mắt liền đặt trên đầu Roger.

“Thả cô ấy ra, bằng không ta sẽ bắn nát đầu hấn!” Lôi Xiết uy hiếp.

Hyman thấy Roger bị bắt, cũng không khản trương, cười híp mắt nói: “Giết đi! Hấn đối với ta đã vô dụng!”

“Hyman! Người.....” Roger kinh ngạc trừng hấn.

“Hấn là đồng bọn của người, người mặc kệ hấn?”

“Đồng bọn? Không đúng nữa rồi. Kế hoạch của ta hấn quá rõ, nếu hấn trở về Terra tinh, ta đây không phải thăm sao. Roger, con ta, người liền ngoan ngoãn chết đi! Ha ha ha!” Hyman ngửa mặt lên trời cười to.

“Người là tên phản bội!” Roger tức giận khiến thân thể bắt đầu biến hình, hấn phá tan về ngoài Gedi, không che dấu nguyên trạng của mình nữa, lộ ra một con quái thú đầu tam giác và sáu râu.

Lôi Xiết buông hấn ra, để hấn đi đối phó Hyman.

Hyman thấy Roger đánh về phía mình, đầu lưỡi buông An Dĩ Nhạc ra, từ bên hông lấy ra cây súng bạc, bắn ra một đạo hồng quang về phía Roger, làm bụng hấn thủng một lỗ lớn.

“A.....” Roger hoảng sợ trừng hấn, ngắt quãng nói: “Súng... Tử Quang (chết hết)? Không ngờ..... người..... lấy thứ này..... đối phó ta.....”

“Đây là vũ khí người lấy từ Terra tinh đến, giờ dùng để giết người, rất thú vị đúng không?” Hyman cười lại nhét súng trở về bên người.

Roger trong vài giây liền nổ tung, chất lỏng màu xanh đen bắn tung tóe chung quanh.

Lôi Xiết lợi dụng thời gian đám thủ hạ xuất thần, chạy vội tới trước mặt Hyman, vươn tay chụp vào yết hầu hấn. Anh có trực giác, đầu lưỡi là điểm trí mạng của quái vật ngoài hành tinh này, lần trước sóng điện của anh đánh vào trong miệng hấn, hấn liền đau đến thét chói tai, có thể thấy được muốn thu thập tên này, phải xuống tay từ cái lưỡi dài ghê tởm kia của hấn.

Nhưng Hyman thân thủ nhanh hơn, trong nháy mắt hắn đã ẩn thân, mang theo An Dĩ Nhạc biến mất, đây là ẩn thân thuật hắn am hiểu nhất.

Lôi Xiết ngưng thần tìm vị trí hắn trốn, không dám lơ là.

“Dĩ Nhạc, nói chuyện với anh!” Anh nghĩ đến một ý hay.

“Lôi Xiết!” An Dĩ Nhạc lập tức trả lời.

Bên trái!

“Tiếp tục gọi anh!” Anh lại lui.

“Lôi Xiết, Lôi Xiết...” An Dĩ Nhạc tuy rằng không hiểu, nhưng cô vẫn gọi anh.

Lôi Xiết bằng tiếng nói tìm được phương hướng Hyman di động, trong phút chốc anh về phía sau bên trái một cái, trúng ngay nơi ẩn thân của Hyman.

“Mẹ nó!” Hyman té xuống, một tay túm An Dĩ Nhạc quăng về phía thủ hạ, “Con bé này thật vương vãi, coi chừng nó!”

Tám người kia đỡ An Dĩ Nhạc, thối lui đến một bên.

Hyman hiện thân, cười lạnh nói: “Bây giờ, để ta tự tay giải quyết người!”

“Đến đi!” Lôi Xiết khiêu khích.

Hyman đột nhiên ẩn thân, vòng đến phía sau Lôi Xiết, kêu to: “Ta ở đây này!”

Lôi Xiết quay người lại, đụng mặt liền bị Hyman rắc một nắm bột vào mặt, anh né tránh không kịp, hít vào một chút mùi hương khiến sắc mũi, ho mạnh lên.

“Lôi Xiết, anh làm sao vậy?” An Dĩ Nhạc lo lắng hỏi.

“Anh không.....” Mới nói hai chữ, Lôi Xiết liền cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến hóa, mây đen trên bầu trời không biết lúc nào đã bay tới, sau đó sấm chớp đan xen, mưa bụi bắt đầu rơi.....

“Lôi Xiết!” Giọng nói của An Dĩ Nhạc nghe thật xa xôi.

Trùng mắt nhìn một mảnh tối đen quanh mình, trí nhớ bị phong bế sâu trong đáy lòng chậm rãi mở ra, anh thấy mẹ!

Đây là ảo giác! Anh cảnh cáo mình, trăm ngàn lần đừng bị kỹ xảo của Hyman lừa, nhưng mà, tình cảnh này rất rất thật lại rất quen thuộc.

Đây là cảnh tượng mẹ muốn giết anh!

Mẹ anh lấy ra một cây dao, thì thào nói một đồng chuyện, sau đó đâm qua anh, anh cảm thấy má trái đau đớn, lòng cũng đau giống như muốn vỡ ra.

Vì sao anh lại rơi vào hồi ức thống khổ này? Vì sao? Anh không thể không chạy, mẹ đuổi theo anh không rời, trời mưa thật lớn, xối ướt toàn thân anh, gương mặt xinh đẹp của mẹ dữ tợn giống như quỷ mị, bà điên cuồng đuổi theo anh, dao nhỏ không lưu tình chút nào quơ loạn xạ bên người anh, anh kinh hoàng chạy, lớn giọng kêu: “Đừng! Đừng mà!”

Bốn phía tối đen, anh chạy thực mạng, không có chỗ trốn, vừa quay đầu lại, mẹ đang từ từ tiếp cận anh, dao nhỏ giơ lên cao, đâm về phía anh.....

“Đừng –” Anh thét chói tai, một tia chớp từ trên trời giáng xuống, bổ vào anh, anh vươn tay dẫn điện, trong lúc chỉ mành treo chuông (vô cùng nguy cấp), Tia Chớp dẫn điện lưu trong cơ thể anh, anh không chút nghĩ ngợi nhắm ngay mẹ, một đạo cường quang bắn về phía bà, một tiếng phá thanh chột vang, anh ngất đi, mà mẹ anh — hóa thành yên trần (khói bụi, tức đã chết).

“Không! Không!” Một lần nữa trải qua cảnh tượng này, khúc mắc vương trong lòng anh hơn mười năm đã bị tháo ra, anh lại một lần nữa chính mắt thấy mẹ anh chết.

Bà không bỏ anh, bà là bị anh..... Giết!

“Không –!” Đau đớn của anh hóa thành tiếng kêu thê lương, vang tận mây xanh.

An Dĩ Nhạc không biết anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng bị tiếng khóc của anh làm sợ tới mức tâm loạn như ma, cô liều mình muốn tránh khỏi trời buộc, lớn tiếng gọi: “Lôi Xiết! Anh làm sao vậy? Lôi Xiết!”

“Hắn đang bị nhốt trong ảo giác của mình, nhưng mà, ảo giác này đây chuyện hắc ám nhất trong nội tâm của hắn, kích thích hắn nhớ lại. Ha ha, con người các ngươi thật dễ khống chế, chỉ cần một chút thuốc, trái tim yếu ớt liền chịu không nổi một chiêu.” Hyman đắc ý đảo mắt nhìn Lôi Xiết quỳ rạp xuống đất, thế giới này căn bản không có người là đối thủ của hắn.

“Lôi Xiết, tỉnh lại! Lôi Xiết! Đây là âm mưu của Hyman, Lôi Xiết.....” An Dĩ Nhạc chỉ có thể không ngừng kêu gọi anh, hy vọng có thể gọi anh tỉnh lại.

“Đừng kêu, ta sẽ làm hắn mang theo thống khổ mà chết đi, đây xem như lễ vật ta đưa cho hắn trước khi chết, ha ha ha.....” Hyman nói liền lấy súng Tử Quang ra, nhắm ngay anh.

“Người muốn làm gì? Người..... Đừng!” Trong lúc hoảng hốt, hình ảnh Hyman lấy súng nhắm vào Lôi Xiết đột nhiên lọt vào mắt An Dĩ Nhạc, cô không biết lấy sức từ đâu, thoát khỏi tay những người đó, chạy về phía Lôi Xiết, đẩy anh ra. Chùm tia sáng của súng Tử Quang bắn vào không khí, Hyman rửa thớt một tiếng, lại nhắm bắn.

“Lôi Xiết, tỉnh lại!” Hình ảnh biến mất, cô lại nhìn không thấy, chỉ có thể nâng Lôi Xiết dậy, ôm lấy anh. Lôi Xiết sa vào trong vực sâu tự trách cùng thống khổ xa xa nghe thấy tiếng cô, anh chấn động, là Dĩ Nhạc! Cô gọi anh, anh nhớ cô đến mua “hy vọng”, bất lực của cô, cùng với cô yêu..... anh.

Sức mạnh trong lòng anh tuôn ra, anh không thể bị hãm vào đó! Anh phải tới cứu cô!

Anh không thể để cô chịu nửa điểm thương tổn!

Ngay tại lúc ý thức anh dần dần thanh tỉnh, Hyman nhe răng cười nói: “Máu của ngươi ta muốn, về phần tên kia, chết đi!”

Tử Quang lại bắn về phía Lôi Xiết, tất cả sẽ chấm dứt..... Trên bầu trời tầng mây biến dày, thời tiết vốn âm u trở nên càng thêm u ám, một tiếng sấm rền từ xa đến gần, sau đó, phía chân trời xuất hiện ~ ánh chớp lóe lên. Ánh chớp kia nhất thời đã khiến Lôi Xiết từ trong ác mộng đánh tỉnh.

Mỗi một tế bào toàn thân anh đều đáp lại điện khí từ trên trời truyền đến, linh lực quen thuộc kia lại tới trên người anh, anh chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập sức sống.

Anh mở mắt, vừa vặn chống lại súng Tử Quang đang bắn thẳng về phía anh. Điện trên tay trong một giây đã hình thành quả cầu điện, cấp tốc từ lòng bàn tay anh thoát ra, đánh vào Tử Quang, chùm tia sáng của Tử Quang bị chia làm nhiều phần, bắn về phía Hyman cùng thủ hạ bị hắn khống chế. “A!” Một tiếng kêu thảm, đám thủ hạ này ngã xuống.

Hyman hốt hoảng thất thố né ra, đối với cục diện chuyển biến nhất thời không thể chấp nhận. Sao mới nháy mắt, tên nhóc này đã sống trở lại?

“Lôi Xiết?” An Dĩ Nhạc vội vàng gọi. “Anh không sao.” Anh nâng cô dậy, bỗng nhiên thật muốn ôm cô vào lòng. “Anh vừa rồi.....” Cô bắt lấy tay anh, toàn thân vẫn nhịn không được mà phát run.

“Vừa rồi anh chính là đi một vòng ở quỷ môn quan rồi trở về.” Anh lạnh lùng cười, đẩy cô ra. “Hiện tại, anh phải cùng con quái vật này tính món nợ lúc này.”

“Phải cẩn thận.....” Cô sợ anh sẽ giống vừa rồi rơi vào bẫy của Hyman. “Đừng lo lắng, hắn tuy rằng làm cho nơi này mất điện, nhưng mà, ông trời lại không chịu nghe lời hắn!” Lôi Xiết cười đến gần Hyman.

Trời mưa lớn hơn nữa, tiếng sấm ì ầm hỗn loạn, tựa như đang tấu lên khúc quân hành chết chóc.

“Hừ! Coi như ngươi gặp may, nếu không nhờ sấm chớp. Người đã sớm chết!” Hyman giận mình thất bại trong gang tấc, không ngờ ông trời lại mưa vào lúc này.

“Đó là ông trời đang tức giận, ông ấy vì việc người làm mà tức giận.” Lôi Xiết cười vươn tay, ánh chớp trên trời lại đánh thẳng vào người anh, từng đợt tê tê rung động, cả người anh bị bao trong ánh điện màu vàng, từ xa nhìn lại anh như có một vòng kim quang, giống như thần binh trên trời, uy phong凛冽.

Hyman rút lui vài bước, bị khí thể của anh làm kinh sợ, hẳn biết thể xác con người này đã vô dụng, vì thể hết lớn một tiếng, từ đầu đến bụng nứt một khe hở, cái đầu tam giác cùng xúc tu mấp máy lộ ra, một cái lưỡi vừa hồng lại dài le ra ngoài miệng, toàn thân phủ đầy vảy nâu, trong giồng tổ càng tăng ba phần âm khí.

“Bộ dạng của người thật xấu!” Lôi Xiết nhướn mày, phê bình. “Con người các người càng xấu!” Hyman rống giận nhằm về phía anh, sáu cái tua co duỗi tự nhiên đánh úp về phía hai chân anh.

Lôi Xiết nhảy lên trên, né hẳn đánh lén, tiếp đó phát ra một đạo sóng điện chặt đứt ba xúc tua của hắn.

“A!” Hyman đau đến lui về sau, chửi ầm lên: “Người muốn chết!” “Sinh vật khó coi như người mà cũng muốn thống trị trái đất, đừng nằm mơ!” Lôi Xiết không chút sợ hãi phản kích, nhằm vào cái miệng rộng của hắn. Hyman né tránh, hẳn biết nếu Lôi Xiết dẫn điện trên thân hắn sẽ khó đối phó nổi, trong lúc trầm ngâm, thoáng nhìn thấy An Dĩ Nhạc đứng trong mưa, quyết định lấy cô làm tấm mộc, vì thể ẩn thân biến mất, lén lút đến sau lưng cô.

Lôi Xiết cảm nhận được khí của hắn xuất hiện bên người An Dĩ Nhạc, nhanh chóng ngăn cản sau lưng cô, phản thủ đánh trả. Hyman né tránh, lợi dụng tua thật dài làm An Dĩ Nhạc trượt chân, rất nhanh ôm cô thoát khỏi vòng bảo hộ của Lôi Xiết, rồi lại hiện thân dùng xúc tua còn lại cuốn lấy cả người cô. “Lôi Xiết.....” An Dĩ Nhạc kinh hãi nói không ra lời, tiếng thở dốc ồ ồ sau lưng cùng mùi ghê tởm làm cho cô buồn nôn, mà thứ gì đó trơn trượt như rắn gắt gao quấn quanh trên người cô càng làm cô toàn thân run rẩy. “Buông cô ấy ra!” Lôi Xiết vô cùng lo lắng trừng mắt.

“Thế nào, như vậy người liền không thể dùng điện sao? Người chỉ cần phát điện đánh ta, chỉ sợ An tiểu thư này cũng sẽ vì bị điện giật mà đốt thành tro nha!” Hyman cười tránh phía sau An Dĩ Nhạc, phun ra cái lưỡi thật dài.

“Người.....” Lôi Xiết cũng sợ sóng điện của mình làm tổn thương đến An Dĩ Nhạc, anh không thể để chuyện của mẹ tái diễn trên người cô.

“Aha! Không có cách à? Lại phóng điện đi! Đến đi!” Đầu lưỡi Hyman làm càn vuốt ve trên mặt An Dĩ Nhạc.

“Đừng lo cho em! Mau giết hắn!” An Dĩ Nhạc bỗng nhiên kêu to. “Cái gì?” Trong lòng Lôi Xiết trầm mạnh.

“Em nói rồi, nếu em gây trở ngại cho anh, thì cứ giết luôn em. Dù sao em chỉ muốn báo thù, còn sống hay không cũng không quan trọng!” An Dĩ Nhạc biết anh đang do dự, nhưng mà, nếu như vậy sẽ phải bỏ qua cho con quái vật này, không biết còn bao nhiêu người sẽ chết trong tay hắn.

“Dĩ Nhạc.....” Lôi Xiết cắn bản làm không được. “Con đàn bà này cầm miệng cho ta!” Hyman dùng đầu lưỡi đánh hai bàn tay cô, xúc tua xiết cổ cô càng chặt hơn.

“A.....” Cô cảm thấy ngực thật đau.

“Dừng tay!” Lôi Xiết quát to.

“Xuống..... Xuống tay đi! Lôi Xiết..... Đừng quên ‘hy vọng’ của em.....”

Cô khó khăn nói hết lời.

Lôi Xiết do dự, trước kia anh chưa bao giờ gặp tình huống này. “Người tốt nhất đừng làm vậy, ngoan ngoãn để ta thả thương!” Hyman đột nhiên lấy súng Tử Quang ra bắn trúng chân trái anh.

Lôi Xiết hét lớn một tiếng quỳ xuống, trong tay đã tụ điện lưu cường đại. “Lôi Xiết..... em... mạng này của em làm vì khoản..... anh cầm đi!” Cô thống khổ nói ra những lời này.

“Nhìn không ra người còn rất mềm lòng nha!” Hyman cười ha ha, xem bọn họ bị kiểm chế thống khổ như vậy, hẳn cảm thấy rất thú vị.

Lôi Xiết không biết mình cũng có một ngày sẽ vì một người phụ nữ mà chần chờ, trước kia mặc kệ làm chuyện gì, anh đều coi án tử là quan trọng nhất, mạng người thứ hai, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, anh sẽ không chút do dự bài trừ những quấy nhiễu cùng chương ngại khác. Nhưng hiện tại, mắt thấy án tử sắp chấm dứt, An Dĩ Nhạc lại bị rơi vào trong tay địch, anh nên làm như thế nào đây? Nếu anh dùng dòng điện mạnh đánh trúng Hyman, vậy cô chắc chắn sẽ không thể may mắn thoát khỏi, như thế, tương đương anh tự tay giết cô, giống như anh giết mẹ anh.....

“Lôi Xiết..... Mau..... hy vọng của em chính là..... Giết hắn!” Chờ mọi chuyện chấm dứt, Lôi Xiết chắc chắn sẽ rời đi, đến lúc đó, cô so với chết có gì khác nhau? So với việc sống nửa đời sau trong những ngày tháng đau khổ tràn ngập bóng tối, vậy cô đi theo người nhà, cũng đỡ phải làm cho Lôi Xiết khó xử.

Lôi Xiết nhấc tay lên, nhìn chằm chằm An Dĩ Nhạc.

Nhiệm vụ cùng cảm tình, bên nào nặng bên nào nhẹ? Anh tự hỏi, sau đó, huấn luyện mười mấy năm qua đã khiến anh lựa chọn cái trước, không có cách nào, sứ mạng của anh là thay cố chủ đạt được ‘hy vọng’.

“Người bỏ được ngay cả cô ta cũng giết?” Hyman cả kinh nói. “Vì sao phải luyến tiếc?” Anh âm u hỏi lại. “Cô ta..... Cô ta là cố chủ của người.....”

“Nhiệm vụ quan trọng nhất, hội viên câu lạc bộ linh lực nhận việc không nhận người!” Lôi Xiết nhíu chặt mày, trong tay bộc phát điện lực lớn mạnh. “Ta đây sẽ giết cô ta trước!” Hyman lớn tiếng cảnh cáo.

“Động thủ đi! Ta sợ tổn thương cô ấy là vì khoản tiền cuối của công việc này cô ấy còn chưa đưa, song, người vừa rồi cũng đã nghe, cô ấy đã đem mạng mình cho ta!” Sự lạnh lẽo trong lời anh nói làm cho người ta run lên. “Ta sẽ hút khô cô ta trước!” Hyman lo âu dè dặt An Dĩ Nhạc lại, đầu lưỡi hướng vào miệng cô. Lôi Xiết giận trừng mắt, hai tay đưa ra, hai đạo cực quang nhắm về phía Hyman, Hyman lập tức nắm An Dĩ Nhạc bên cạnh lên, cô hứng chịu hai đạo ánh sáng kia, trong nháy mắt cô bị điện đánh trúng, chỉ cảm thấy cả người bị quăng vào một biển ánh sáng, đau đớn theo từng lỗ chân lông trên làn da chui vào, tụt lại ở tim cô, cô ngay cả đau cũng không kịp kêu liền ngất đi.

Ngay sau đó, Lôi Xiết chém ra một tia điện, từ trên cao đánh xuống cái đầu tam giác của Hyman. “A a!” Hyman thống khổ rút tua về, há mồm la hét.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lôi Xiết vọt tới trước mặt Hyman, đoạt lại An Dĩ Nhạc đã bị điện giật mất đi tri giác, một quyền mang theo điện quang hung hăng đánh vào miệng Hyman.

Chỉ thấy đầu lưỡi Hyman bị chặt đứt, vẩy trên người bong ra từng mảng, toàn thân từ trong ra ngoài bắt đầu phồng lên, hắn hai mắt trợn trừng, vẫn run run.

Lôi Xiết quay người đá một cái, ôm lấy An Dĩ Nhạc, nhảy về phía sau, ba giây sau, Hyman liền nổ tung mà chết, máu màu xanh đen bay tứ tung bốn phía, đan xen với giống tổ trong hoa viên.

Chuyện hoang đường này rốt cục cũng chấm dứt, nhưng Lôi Xiết so với chết còn khó chịu hơn, bình tĩnh lúc trước đã hóa thành hư ảo, anh cúi đầu nhìn An Dĩ Nhạc hấp hối, ôm chặt lấy cô, xoay người chạy khỏi biệt thự của Hyman Will, trực tiếp lên xe, đem cô trở lại câu lạc bộ linh lực.

11. Chương 10

Lúc Lôi Xiết toàn thân ướt đầm ôm An Dĩ Nhạc vọt vào câu lạc bộ linh lực, quản lý cùng các hội viên khác vừa vặn đều ở đó, bọn họ trở mắt nhìn Lôi Xiết chưa bao giờ vì bất luận kẻ nào mà lo lắng, lại dùng giọng nói gần như muốn khóc mà la lên: “Mau cứu cô ấy!”

Tước Lợi Nhi nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt bọn họ, khó có thể tin nói: “Trời! An Dĩ Nhạc..... Tại sao có thể như vậy?”

“Mang cô ấy lên lầu.” Quản lý chỉ ngẩng đầu nhìn cô một cái, liền đi lên lầu.

Lôi Xiết ôm cô đi theo phía sau ông, đem cô đặt trên giường trong một căn phòng màu trắng. Nơi này là phòng làm việc của quản lý, mỗi một hội viên bọn họ đều từng vì phá án mà bị thương, ở trong này để quản lý trị liệu.

Ở câu lạc bộ linh lực, địa vị của quản lý rất mơ hồ, có khi ông tựa như chứa danh của ông, là quản lý làm những việc vặt thật nhỏ trong câu lạc bộ, có khi ông lại giống lão đại của bốn hội viên, có quyền chỉ thị bọn họ làm việc, trên cơ bản, ông tựa như một câu đố, luôn làm cho người ta không rõ lai lịch ông, luôn đưa ra khuôn mặt bình tĩnh không hỏi thể sự, mặc áo sơ mi trắng cùng tây trang. Mười mấy năm qua, ông vĩnh viễn đều có bộ dáng bốn mươi tuổi khi Lôi Xiết nhìn thấy ông lúc nhỏ, chưa từng già đi.

Lôi Xiết bọn họ cũng không để ý đến lai lịch của ông, bởi vì ở nơi này, bối cảnh thân thể mỗi người đều không quan trọng, điểm duy nhất giống nhau khiến bọn họ hội tụ cùng một chỗ chính là linh lực! Chính là sức mạnh không phải người thường có thể có này đã liên kết bọn họ lại cùng nhau.

Mà linh lực của quản lý chính là — chữa bệnh.

Ông đến gần An Dĩ Nhạc, nhìn chăm chăm cô vài chục phút, mới quay đầu nói với Lôi Xiết: “Cậu làm cô ấy bị thương?”

Anh hơi biến sắc, gật gật đầu.

“Aiz! Đây cũng không có cách nào..... Kiếp số...” Quản lý thông cảm lắc đầu, giống như chuyện xảy ra ông đã nhìn thấy trước.

“Lôi Xiết, anh rốt cuộc đang làm cái gì? Sao anh có thể khiến cô ấy thành như vậy?” Tước Lợi Nhi lui vào trong phòng, tức giận hỏi.

“Vì thuận lợi hoàn thành hy vọng của cô ấy.” Lòng anh so với ai khác đều khổ sở hơn, nhưng vào lúc đó, anh không có lựa chọn nào khác.

“Đừng trách cậu ấy, Tước Lợi Nhi, anh nghĩ đây là An Dĩ Nhạc muốn cậu ấy làm, hơn nữa không phải chúng ta luôn nói rằng ‘nhiệm vụ ưu tiên, không nói chuyện tình cảm’ sao?” Huyền Dạ Thần Hành lặng yên đi vào đến, theo phía sau là Lãnh Quan.

Tước Lợi Nhi ngẩn ra, không nói chuyện tình cảm, nhưng nếu trái tim không chịu sự khống chế mà yêu thì sao? Bọn họ cũng là người mà!

“Kỳ quái! Người bình thường nếu bị giật điện nặng như vậy khẳng định không sống nổi, vì sao cô ấy còn chịu đựng được?” Quản lý sờ sờ cằm, cảm thấy kỳ lạ.

“Có thể hay không..... cô ấy cũng có linh lực?” Huyền Dạ Thần Hành đột nhiên nói.

“Hửm?” Ánh mắt quản lý hiện lên một tia sáng khó có thể phát hiện.

“Huyền Dạ, đừng nói đùa, cô ấy nếu có chút linh lực, vì sao còn phải tới tìm chúng ta hỗ trợ?” Tước Lợi Nhi trừng mắt nhìn anh.

“Rất khó nói, có người linh lực yếu kém, bản thân cũng không cảm giác được.” Huyền Dạ nhìn Lôi Xiết, phát hiện anh nhìn chăm chăm An Dĩ Nhạc, không nói gì.

“Cũng có thể.....” Quản lý nhẹ giọng nói, vươn tay kiểm tra tình huống của An Dĩ Nhạc. “Mọi người đều đi ra ngoài, tôi giúp cô ấy xem xem.”

Huyền Dạ kéo Lôi Xiết ra, Tước Lợi Nhi cùng Lãnh Quan cũng bị lây nhiễm sự lo lắng của anh, tâm tình xuống đến đáy vực.

Lôi Xiết đi vào tổng bộ, lấy ra một chai rượu đổ hết vào miệng, hy vọng có thể dẹp yên nôn nóng cùng bất an trong nội tâm, làm biến mất sự chua xót trong lồng ngực.

“Cô ấy không có việc gì, Lôi Xiết.” Huyền Dạ Thần Hành ngồi trên ghế, mở miệng an ủi anh.

“Anh làm sao mà biết?” Anh chống nửa người trên quầy bar, vẻ mặt uể oải.

“Bởi vì vĩ khoản tôi còn chưa thu a! Cậu đã nói, khoản lợi cuối này tùy tôi tới lấy.” Huyền Dạ Thần Hành nhẹ nhàng cười.

“Cô ấy đã giao cho tôi.” Trong giọng nói của Lôi Xiết có sự lạnh lùng đến chết người.

“Ồ? Là cái gì?”

“Mạng của cô ấy!” Anh lại uống một hớp rượu to.

“Cậu nhận vĩ khoản này sao?” Huyền Dạ Thần Hành có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm anh.

Lôi Xiết không nói gì, kỳ thật anh không cần mạng của cô, anh chỉ cần.....

“Nếu là thế, vậy mạng của cô ấy hẳn là của tôi.”

Lôi Xiết phút chốc xoay người trừng anh ta. Vì sao anh ta cố tình trong lúc anh phiền phức nhất đến nhiễu loạn anh?

“Quên đi, tôi cũng không cùng cậu so đo, coi như tôi giúp cậu một lần vậy. Mạng của cô ấy tôi muốn cũng vô dụng, lại không đáng tiền, tốt nhất là trả lại cho cậu.” Huyền Dạ Thần Hành nhún nhún vai.

“Lôi Xiết, về sau anh sẽ chiếu cố An Dĩ Nhạc sao?” Tước Lợi Nhi lấy ra một bộ bài ở gần đó, bắt đầu xếp trên bàn.

“Không, nếu cô ấy có thể sống, chờ cô ấy khỏe lại, tôi sẽ đưa cô ấy trở về.....” Lôi Xiết cúi đầu nói xong, chỉnh lại vẻ mặt.

“Vì sao? Anh không phải rất thích cô ấy sao? Vì sao không giữ cô ấy lại bên cạnh?” Tước Lợi Nhi giận nhất là anh trong ngoài không đồng nhất, rõ ràng rất yêu, lại không nói.

“Anh sẽ làm cô ấy bị thương! Nếu một ngày nào đó anh không chế không được sức mạnh của mình, nói không chừng anh sẽ giống hôm nay vậy..... giết cô ấy.” Anh vùi đầu vào trong khuỷu tay.

“Anh sẽ không.....” Tước Lợi Nhi la lên.

“Anh sẽ, bởi vì anh đã giết mẹ mình như vậy!” Lôi Xiết chậm rãi ngẩng đầu, xoay người đối mặt ba người khác.

Tước Lợi Nhi cùng Lãnh Quan tất cả đều giật mình, chỉ có Huyền Dạ Thần Hành đã sớm biết khúc mắc của anh, lặng lẽ quăng một ánh mắt đồng tình.

“Cái gì?” Tước Lợi Nhi không thể tin tưởng việc này.

“Anh xác định sao?” Lãnh Quan cũng thấy rất khó tin.

“Đúng vậy, anh hận mẹ mình nhiều năm như vậy, đến cuối cùng mới phát hiện anh căn bản không có tư cách hận bà, hai tay này của anh dính đầy tội nghiệt, còn có tư cách gì yêu người khác?” Anh nở nụ cười, nhưng cười so với khóc còn khiến lòng người ta hoảng sợ hơn.

“Lôi Xiết...” Tước Lợi Nhi không biết nên nói gì.

“Cậu là vì phòng vệ, Lôi Xiết, khi mẹ cậu muốn giết cậu bà cũng đã điên rồi.” Huyền Dạ Thần Hành đi đến bên người anh, vỗ vỗ bờ vai anh. Bốn người bọn họ, đại khái chỉ có Tước Lợi Nhi hạnh phúc nhất, cô là người có phúc lớn, từ nhỏ đến lớn được che chở bảo vệ, chưa bao giờ biết mặt âm u của bọn họ; Mà Lãnh Quan cùng anh, có người nào chưa ném qua đủ loại chua xót?

“Nói không chừng tôi không chỉ di truyền linh lực của cha tôi, còn lây nhiễm bệnh điên của mẹ tôi.” Lôi Xiết tự giễu cười lạnh.

Huyền Dạ Thần Hành cùng Lãnh Quan nhìn nhau, đều trầm mặc, Tước Lợi Nhi cúi đầu xếp bài, không buồn hé răng.

Một giờ sau, quản lý đi vào tổng bộ, đẩy cửa ra nói: “Cô ấy đã không có việc gì, có điều, tốt nhất có người nào có thể chăm sóc cô ấy, cô ấy bây giờ còn rất yếu ớt.”

Lôi Xiết cái gì cũng không nói, đi ra ngoài. Anh phải tận mắt thấy cô sống lại mới có thể an tâm.

Trong phòng trắng tinh, An Dĩ Nhạc im lặng nằm, bề ngoài của cô đã khôi phục nguyên trạng, thoát nhìn như công chúa ngủ trong rừng, ngoại thương nhờ linh lực của quản lý đã biến mất.

Anh đứng bên giường nhìn cô, gương mặt vô tà của cô có lẽ cả đời đều ở trong lòng anh, đuổi cũng không đi rồi.

Nghĩ đến lần đầu tiên ở câu lạc bộ linh lực thấy cô, cô ngồi trong một căn phòng ở đại sảnh, ngũ quan thanh lệ xuất trần cùng khí chất dịu dàng thanh lịch làm cho người ta không tự giác mà đem tầm mắt lưu luyến trên người cô, ngày đó, anh một chút cũng không nghĩ tới cổ chủ của anh sẽ là cô gái trẻ tuổi như vậy.

Khi đó, trực giác đầu tiên của anh là “phiền phức”!

Phụ nữ đều là phiền phức, phụ nữ tuổi trẻ xinh đẹp lại là phiền phức lớn, lại còn “mất mủ”, đó căn bản chính là phiền phức siêu cấp lớn!

Phiền phức siêu cấp giống loại này, anh đã sớm biết nếu dính đến muốn thoát cũng không được.

Quả nhiên, nhìn anh hiện tại rơi vào tình cảnh lưỡng nan, trong yêu cùng không yêu tìm không ra điểm cân bằng, giữa việc bỏ cũng không đành không biết chọn cái nào.

Anh nên làm sao với cô bây giờ đây?

Nhiệm vụ chung kết, tới lúc giải tán, theo thường lệ, anh làm xong việc thu vĩ khoản rồi trở về câu lạc bộ linh lực hủy bỏ bản án, từ nay về sau cùng cổ chủ không còn liên quan, thậm chí không bao giờ gặp mặt nữa. Câu lạc bộ linh lực chưa bao giờ có việc khách tới cửa lần thứ hai, nơi này là một trung tâm từ trường, không gian này là do dùng linh lực mở ra, chỉ có hội viên mới có thể tự do ra vào, người bình thường đã tới một lần sau đó muốn tìm cũng tìm không thấy. Nhưng giờ phút này, anh lại có xúc động muốn giữ cô lại bên cạnh, anh sao có thể đuổi một người không nhìn thấy gì như cô trở lại cuộc sống một mình của cô? Để cô một mình trong thế giới tràn ngập nguy hiểm cùng tội ác kia.....

Nhưng anh cũng hiểu anh sẽ không giữ cô lại, bởi vì anh là người đàn ông không đáp lại được tình yêu.

Để cho anh ở một góc thành phố, yên lặng bảo vệ cô cả đời đi!

Cúi xuống khẽ hôn môi cô, dịu dàng của anh cũng im lặng ở lại trên người cô, sau đó ra khỏi phòng, đi đến phòng máy tính gạch bỏ bản án ủy thác của cô.

Ba ngày sau, An Dĩ Nhạc tỉnh lại, cô bất an động đậy cơ thể, đang nghi hoặc mình giờ phút này đang ở nơi nào, chợt nghe tiếng quản lý vang lên bên cạnh cô.

“An tiểu thư, cô tỉnh.”

“Quản lý tiên sinh.....” Cô rất kinh ngạc, cô... không chết?

“Gọi tôi quản lý là được rồi, thương thế của cô đại khái đã phục hồi như cũ, qua vài ngày nữa là có thể xuống giường đi lại.” Tiếng của quản lý vững vàng vô cùng ôn hòa thân thiết.

“Tôi..... Tôi không phải.....” Cô nghĩ đến hai đạo điện quang của Lôi Xiết va chạm trên người cô.

“Cô bị dòng điện của Lôi Xiết đánh bị thương, là cậu ta mang cô về câu lạc bộ linh lực trị liệu.” Quản lý giải thích.

“Lôi Xiết.....” Trong lòng cô căng thẳng, thật muốn gặp anh.

“Lôi Xiết hiện tại không ở đây, cậu ta đi bàn công việc, lát nữa sẽ trở về.” Quản lý hiểu rõ nhìn cô.

“Ừm.” Cô nhắm mắt, đột nhiên mở ra, “Con quái vật Hyman kia...”

“Hắn đã chết, cảnh sát đại khái phát hiện tình thế không tầm thường, toàn bộ vụ án không dám công khai, đã giao nhân viên cục điều tra liên bang phong tỏa hiện trường, chuyện của Hyman đại khái đã được liệt vào hồ sơ cơ mật.” Quản lý cười nói.

“Nói như vậy, ‘hy vọng’ của tôi xem như đạt thành.” Cô thở dài một hơi, không biết vì sao sau khi thay người nhà báo thù tâm tình vẫn không phấn chấn nổi.

“Đúng vậy.”

“Vây vĩ khoản...”

“Do Lôi Xiết quyết định, cô nói với cậu ấy đi.” Quản lý cười nhẹ. Bọn họ phải nói chuyện với nhau.

Lại qua ba ngày, An Dĩ Nhạc mới “gặp” được Lôi Xiết. Cô đã sớm có thể xuống giường đi lại, tinh thần cùng thân thể đều chậm rãi khôi phục, khi cô đang nghĩ tới sau này phải làm thế nào đây, Lôi Xiết bước vào phòng cô, cầm trong tay một ít văn kiện.

Cô đã được huấn luyện dựa vào hương vị có thể nhận ra người đến là ai, hơi thở của Lôi Xiết cô quen thuộc nhất, trong mùi khói thuốc nhàn nhạt có một ‘dòng điện’ nói không nên lời dao động, cho nên anh vừa vào cửa cô liền đưa ra khuôn mặt tươi cười, cao hứng gọi: “Lôi Xiết!”

“Em đã phục hồi tốt lắm rồi, là lúc nên trở về.” Anh vừa vào cửa liền nói như vậy.

Nụ cười của cô cứng đờ, trong nháy mắt, lòng đã rơi xuống địa ngục.

Trở về? Trở về đâu?

“Chuyện của em đã kết án, không thể lại tiếp tục ở nơi này, anh đưa em trở về.” Anh dắt tay cô, đi về phía cửa phòng.

“Trở..... Trở về?” Cô khó khăn nói ra những lời này, đúng là vẫn phải cách xa anh.

“Anh đã giúp em xử lý tốt mọi chuyện, nhà vốn đã bán đi, anh ở nội thành Newyork giúp em chọn một gian nhà trọ ở lâu một, ra vào thuận tiện. Chủ cho thuê nhà là một đôi vợ chồng trung niên, đồng ý sẽ chăm sóc em, còn có, tài sản cùng giấy chứng nhận sở hữu của cha em đều lấy từ chỗ Gedi rồi sửa sang lại, em có thể sẽ tìm luật sư khác giúp em.” Anh không mang theo chút tình cảm nào nói ra những lời này.

“Anh đều... Thay em an bài tốt?” Lệ ở hốc mắt lưu chuyển, lại chạy vào lòng. Cô không thể khóc! Kết cục này cô sớm nên nghĩ đến, là chính cô đã hứa, anh muốn cô đi, cô tuyệt không quăn quít lấy anh, nhưng mà..... Nỗi đau so với chết còn thống khổ hơn này rất cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Đúng vậy.” Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của cô một lúc lâu, mới dời đi.

“Vây... Thật sự cảm ơn anh.....” Cô dùng giọng điệu khô khan nói lời cảm tạ.

“Còn nữa, quản lý nói mắt em căn bản không có bệnh, em là vì tâm lý có chướng ngại mà không muốn thấy mọi thứ, hiện tại thù cũng đã báo, em hẳn là có thể thấy được.”

“Em biết.” Cô đã sớm biết mắt cô không có việc gì, nhưng Hyman đã chết, vì sao cô vẫn bị vây trong bóng đêm?

“Chuyện quá khứ đừng sa vào nữa, tương lai sẽ không quá khó khăn.” Anh kéo cô ra khỏi câu lạc bộ linh lực, lên xe, đến nhà mới của cô.

Dọc theo đường đi cô không nói gì, lẳng lặng nhìn cửa kính xe, trong lòng đã bị nước mắt làm tổn thương nghiêm trọng.

Lôi Xiết dừng xe trước một căn nhà trọ thanh u lịch sự tao nhã, đỡ cô xuống xe, tiến vào căn nhà thoạt nhìn xinh xắn lại ấm áp kia.

Sau khi giúp cô quen thuộc mỗi một nơi trong nhà, anh đưa chìa khóa cửa chính cho cô, “Vây... anh đi đây.”

Anh phải đi? Phải đi?

An Dĩ Nhạc kinh hoàng mở to hai mắt gọi: “Lôi Xiết...”

Anh đứng lại, quay đầu nhìn cô.

“Vĩ khoản..... Em còn chưa trả.....” Cô cắn môi dưới.

“Em đã trả rồi.” Anh nếu không đi, sẽ đi không được.

“Em trả rồi?” Khi nào?

“Mạng này của em là của anh, cho nên phải sống thật tốt.” Anh nói xong liền rời đi.

“Không..... Lôi Xiết!” Cô nhịn không được xông lên từ phía sau ôm lấy anh.

Anh nhúu mày, phút chốc quay người lại ôm cô, lại đem thân thể nhỏ nhắn mềm mại của cô cẩn thận mà ôm vào lòng.

“Quên chuyện câu lạc bộ linh lực đi! Quên anh đi!” anh cúi đầu vào trong tóc cô, nặng nề nói.

“Không! Em yêu anh! Em yêu anh! Yêu anh!” Cô vẫn khóc.

Anh nâng mặt cô lên, điên cuồng mà hôn môi cô.

Cô phản thủ ôm lấy anh, thật muốn vĩnh viễn được dựa vào lòng anh. Cho dù anh không nói, cô cũng biết anh đối với cô không phải thờ ơ, trong nụ hôn của anh có rất nhiều tình cảm, trong lòng của anh cũng giống cô có thống khổ cùng không đành.

Anh dùng rất nhiều khí lực mới khống chế được chính mình, ngẩng đầu nói: “Ở cùng người như anh sẽ không vui vẻ gì, công việc của anh kỳ lạ, sẽ không ở lâu một chỗ, thậm chí linh lực của anh có thể làm bị thương người bên cạnh, anh không thích hợp với em, Dĩ Nhạc, đi tìm một người đáng cho em tin tưởng để sống cùng em đi.”

“Không! Trừ anh ra, em ai cũng không cần!” Cô cũng vuốt mặt anh, bướng bỉnh cùng kiên trì.

“Đừng ngốc vậy!” Anh thấp giọng nói.

“Em sẽ chờ anh, vĩnh viễn chờ anh, không chỉ mạng em là của anh, cả con người cùng trái tim đều là của anh, em không quan tâm đến công việc của anh, không để ý đến linh lực của anh, em chỉ muốn ở bên anh. Nếu..... Nếu anh còn cần em, nếu anh không chê em phiền toái, liền đến mang em đi. Nếu anh nghĩ thông suốt, hãy đến dẫn em đi.” Cô bình tĩnh nói xong, biển nước mắt trên mặt đủ để nhấn chìm anh.

“Em.....” Tim anh đã bị đánh bại, không biết nói gì, chỉ có thể cúi đầu chiếm lấy cánh môi cô, từ miệng cô tìm được hơi thở cùng hương thơm ấm áp.

Lòng hai người giờ khắc này đang hòa cùng một chỗ, bọn họ cũng không muốn buông đối phương ra, chỉ nguyện thời gian như vậy dừng lại, để bọn họ hóa thành người đá.

Lôi Xiết từ trong kích động dần dần tỉnh táo lại, anh đẩy cô ra, lại nhìn cô một cái mới nói: “Hẹn gặp lại.”

“Lôi Xiết!” Tay cô dừng lại giữa không trung.

Anh dứt khoát xoay người đi ra ngoài, đi vào trong bóng đêm mịt mù.

“Em chờ anh!” Cô gọi to rồi quỳ xuống đất. Đúng vậy, cô sẽ chờ anh, chờ anh nhận rõ tình yêu chân chính, chờ anh nguyện ý tin tưởng yêu, dám đi yêu...

Cô sẽ vĩnh viễn chờ đợi.

12. Chương Kết

Ba tháng sau, An Dĩ Nhạc thích ứng cuộc sống mới, cô trở lại trường học, tiếp tục chương trình học nghệ thuật hội họa. Mắt của cô vẫn nhìn không thấy, vì thế, cô đổi thành bộ môn điêu khắc, học tập nặn các loại vật phẩm cùng với hình người.

Khi làm một bài tập chế tác, cô bằng trí nhớ làm ra một pho tượng đầu người, mặt góc cạnh, ngũ quan sắc bén, khi tác phẩm hoàn thành, bạn học cùng giảng viên của cô đều giật mình hỏi cô: “Ai vậy? Thật đẹp trai a! Đây là người cô tưởng tượng ra sao? Làm giỏi quá a!”

Đẹp trai sao? Cô không biết mình nặn ra hình người bộ dạng như thế nào, tựa như bộ dáng Lôi Xiết mà cô vẫn tưởng tượng ra trong bóng tối, nhưng nghe thấy lời mọi người nói, cô bắt đầu có dự vọng mãnh liệt muốn nhìn thấy.

Cô muốn thấy! Rất muốn nhìn anh! Muốn nhìn bức tượng Lôi Xiết mình làm có hình dạng như thế nào!

Sau đó, tựa như kỳ tích, sau một đêm trong mơ cô cùng Lôi Xiết ôm nhau, vừa tỉnh lại liền thấy ánh mặt trời rực rỡ cách rèm cửa sổ tiến vào phòng, chiếu vào tác phẩm được điểm “A+” kia.

Sau mười phút cô mới tin tưởng mọi chuyện không phải mộng ảo, nháy mắt mấy cái mới thích ứng được ánh sáng đã lâu không thấy, cô hưng phấn mà nhảy dựng lên la to: “Tôi đã nhìn thấy! Thấy rồi! Thấy được rồi!”

Kêu la hồi lâu, cô mới chạy vội tới phía trước bức tượng kia, ngồi xổm xuống, vươn tay vượt gương mặt đã lưu lại cảm xúc trong kí ức.

Đây là Lôi Xiết sao?

Cô nín thở nhìn người thương, bị gương mặt rất sống động kia làm kinh sợ nói không ra lời.

Thì ra anh lại đẹp trai như vậy! Ngay từ đầu, cô còn tưởng rằng anh là người đàn ông thô lỗ lại khó coi, luôn lạnh lùng, ngay cả lời nói cũng cắt vào lòng người khác. Ai biết, anh lại có gương mặt từ lực mười phần...

Sau khi nhìn rất lâu, cô kích động không thôi cầm bức tượng, nhẹ nhàng mà hôn vào đôi môi lạnh như băng trên bức tượng.

“Mắt của em đã nhìn thấy, anh sẽ đến tìm em sao? Lôi Xiết...”

Bức tượng người không trả lời, lạnh lùng y như Lôi Xiết.

An Dĩ Nhạc nhắm mắt, ngã vào trên giường khóc thất thanh. Có lẽ cô rốt cuộc sẽ đợi không được anh, trên thế giới này, ở chung quanh cô, không ai biết chuyện câu lạc bộ linh lực, lòng của cô chỉ có thể tự nói với mình, tự mình cô độc tưởng niệm.

Mất nhìn thấy, nhưng cuộc sống vẫn không thay đổi, bạn học cùng giảng viên rất vui mừng vì cô hồi phục thị lực, cô lại càng tiêu tụy. Tâm cô bệnh, đã không có thuốc chữa.

Một tuần sau, sinh viên ngành nghệ thuật nội thành tổ chức triển lãm thành phẩm trong một trung tâm nghệ thuật, bức tượng của cô cũng tham gia lần triển lãm này, vừa đem ra, tác phẩm của cô liền được rất nhiều ánh mắt tán thưởng, mọi người đối với bức tượng nửa người này đều rất thích, đám người đến xem nối dài không dứt. Cô vì sợ tượng điêu khắc bị tổn hại, mỗi ngày đều đến trung tâm nghệ thuật đi cùng Lôi Xiết của cô, phần tình cảm này ngay cả người không biết chuyện cũng không khỏi bồi ngùi trong lòng.

Ngày triển lãm cuối cùng, cô theo thường lệ ở bên cạnh bức tượng, bỗng nhiên nghe thấy từ bên ngoài truyền đến từng đợt hô nhỏ, đám đông đến xem chậm rãi mở ra một con đường, cô kỳ quái ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bóng người đang đi tới, hô hấp càng lúc càng dồn dập, trái tim giống như muốn từ trong ngực nhảy ra.

Lôi Xiết lãnh khốc đang xuất hiện trước mắt, cũng khó trách người đến xem lại kinh hô, anh cùng bức tượng kia cơ hồ giống nhau như đúc! Duy nhất làm người ta ngoài ý muốn là cặp mắt lạnh lùng màu xanh biếc kia của anh, màu xám của bức tượng căn bản không thể hiện được sắc thái của ánh mắt anh.

An Dĩ Nhạc ngây người, ngây ngốc đứng tại chỗ, trong lòng không ngừng nói: Anh đến đây! Anh đã đến đây!

Lôi Xiết không để ý đến quần chúng vây xem, anh một thân hắc y, vẫn tiêu sái lạnh lùng như vậy, nhưng mà, khi anh cùng An Dĩ Nhạc mặt đối mặt, khóe miệng cứng nhắc bỗng nhiên hóa thành một nụ cười dịu dàng, anh vươn hai tay, lắng lặng chờ.

Thượng đế a! Cảm ơn người! An Dĩ Nhạc nháy mắt mấy cái, để mặc nước mắt trong hốc mắt rơi xuống, sau đó không chút do dự nhào vào trong vòng tay kiên cố của anh.

“Lôi Xiết!” Cô thâm tình gọi.

“Anh tới đón em, Dĩ Nhạc!” Anh gắt gao ôm cô, cảm thấy mình mấy tháng qua tựa như cái xác không hồn! Vì sao phải lãng phí thời gian này để đi tìm một đề mục đã sớm biết đáp án? Anh yêu cô a! Đơn giản như vậy, không phải sao?

“Anh cần em?” Trên khuôn mặt tươi cười của cô mang theo nước mắt.

“Đúng vậy, không bao giờ buông em ra nữa.” Anh vẫn ngằm bảo vệ cô, cũng phát hiện mắt cô hơi phực thị lực. Ngày đó tránh trong đám người thấy cô ôm bức tượng anh đi trên đường, vẻ mặt buồn bã, tình cảm của anh muốn che dấu cũng không được. Không thấy anh, nhưng cô lại có thể làm ra được gương mặt anh không sai chút nào, phần kích động kia thật sâu đánh trúng nội tâm anh, thật lâu không thể tiêu tan.

Anh còn có thể làm ra vẻ mặc kệ cô sao? Có thể sao?

“Em có thể đi theo anh sao?”

“Có thể, em cũng sẽ là hội viên của câu lạc bộ linh lực.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em đã là vợ anh!” Anh cười hôn cô, không thể nói hết nỗi nhớ nhung nụ cười của cô.

Khi anh quyết định muốn tới đón An Dĩ Nhạc, quản lý chỉ mỉm cười, thần nhiên nói với ba người khác: “Chắc, hình như câu lạc bộ gần đây hồng loan tinh động nha? Mấy người tốt nhất nên để ý, đừng cũng giống Lôi Xiết, bị tên của thần ái tình bắn trúng.”

Những lời này khiến Tước Lợi Nhi đang bói bài ình cùng Lãnh Quan coi bói kinh ngạc, Huyền Dạ Thần Hành không bị ảnh hưởng vẫn cười vui vẻ.

Lôi Xiết đối với việc mình rốt cục cũng nhận rõ lòng mình mà vui sướng, anh chủ động tới đón người phụ nữ của anh, không hề trốn tránh tình yêu của cô.

An Dĩ Nhạc nhắm mắt, cảm thấy mỹ mãn dựa vào lòng anh. Hơn nửa năm nay, cô đã trải qua rất nhiều chuyện kỳ quái lại quỷ dị, cô không thể tin được đoạn kỳ ngộ này lại dùng cách này để kết thúc, cũng không tin tưởng cô nhờ vậy mà đi vào thế giới linh lực của Lôi Xiết, từ nay về sau được nắm tay anh.

Thế giới này thật sự là đặc sắc! Có lẽ, ở nhiều nơi khác, còn có chuyện đặc sắc hơn chờ cô đi khai thác! Cô tin tưởng chỉ cần đi theo Lôi Xiết, cô sẽ phát hiện càng nhiều chuyện mới lạ, cô thật chờ mong....

Cám ơn quang lâm câu lạc bộ linh lực, lần sau gặp lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-mu-ky-duyen>